REX STOUT

SMRT DĚVKY

TUČNÁ ODMĚNA PRO WOLFA?

REX STOUT

SMRT DĚVKY

Přeložil
Miroslav Drozd

Vydal Jiří Buchal - BB art v roce 2001
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 1966 by Rex Stout
All rights reserved.

Z anglického originálu *Death of Doxy*
(First Publisher in Great Britain in 1967
by Collins 14 St Jame´s Place London for The Crime Club)
přeložil © 1993 Miroslav Drozd
Grafická úprava obálky © Robin Brichta
Digitalizácia: MimoI

Jazyková korektura: BABYKA, Praha
Tisk: CENTA s.r.o., Vídeňská 113, Brno

Druhé brožované vydání v českém jazyce

ISBN 80-7257-500-7

1. KAPITOLA

Zůstal jsem stát a ještě jednou všechno přehlédl. Je věc rutiny zkontrolovat při odchodu z místa, kde nemáte co pohledávat, že jste se ničeho nedotkli, jenomže v tenhle moment šlo o víc než o rutinu. To mi bylo jasné. V tom pokoji byla spousta věcí — parádní křesílka, mramorový krb bez ohně, luxusní televize, u velkého gauče stolek s výběrem časopisů a tak dál. Rozhodnut, že jsem se ničeho nedotkl, nakráčel jsem znovu do ložnice. Na otisky prstů to tu všechno bylo moc měkké - koberec ode zdi ke zdi, růžový přehoz na obrovské posteli, čalouněné židle, růžovým saténem potažené tři kousky nábytku. Udělal jsem pár kroků a znovu pohlédl na tělo ženy ležící na zádech vedle postele s rozhozenýma nohama a ohnutou paží. Nepotřeboval jsem na nic sahat, abych zjistil, že je opravdu mrtvá, a viděl tu velkou ránu na hlavě, ale mohl jsem mít stoprocentní jistotu, že jsem se neotřel o ten těžký mramorový popelník, který tu ležel? Nedopalky a popel, co v něm měly být, ležely vysypané kolem, a vsadil bych se, že ta rána v hlavě tam zůstala po něm . Zakroutil jsem hlavou: ne, tak zabedněný určitě nejsem.

Šel jsem pryč. Samozřejmě že jsem si na vnitřní i venkovní kliku vzal kapesník, samozřejmě že jsem kloubem prstu přivolal výtah a totéž udělal u tlačítka přízemí. Tlačítko čtvrtého poschodí, které jsem zmáčkl cestou sem, jsem otřel kapesníkem. Na chodbě v přízemí nikdo nebyl, a protože jsem při příchodu měl rukavice, nemusel jsem se starat o venkovní dveře. Vydal jsem se na západ směrem k Lexington avenue, ohrnul si límec kabátu a natáhl rukavice. Byl to nejstudenější den té zimy a foukal nárazový vítr.

Neoddávám se při chůzi úpornému přemýšlení, nerad vrážím do lidí a to celé nakonec k uvažování nebo dokonce k přemýšlení ani nenutilo. Bylo třeba se jen zeptat, a osoba k tomu vhodná bydlela v druhém patře bez výtahu na Dvaapadesáté ulici mezi

Osmou a Devátou avenue. A protože tohle byla Devětatřicátá ulice, zbývalo projít kolem třinácti krátkých a čtyř dlouhých bloků. Hodinky mi ukazovaly čtyři třicet šest. Chytit v tuhle chvíli taxi je klika a já jsem nespěchal. Šel jsem pěšky.

Bylo za minutu pět, když jsem vstoupil do telefonní kabiny v jednom baru na Osmé avenue a vytočil číslo. Ozval se Fritz a já ho požádal, ať zazvoní do skleníku. Za chvíli jsem uslyšel zamručet:

„ Ano ?“

„Já,“ řekl jsem. „Narazil jsem při pochůzce na jeden zádrhel a nevím, kdy budu zpátky. Na večeři nejspíš ne.“

„Nějaké potíže?“

„Ne.“

„Zastihnu vás, kdyby to bylo nutné ?“

„Ne.“

„ Dobře.“ Zavěsil.

Byl uznalý, protože jsem byl na soukromé pochůzce a ne na služební. Nesnáší obtěžování, když je nahoře u svých orchidejí, a kdyby se ho ta pochůzka týkala, řekl by, abych se dohodl s Fritzem.

Vyšel jsem zas na ulici. O půl bloku dál na západ jsem s promrzlým obličejem vstoupil do vestibulu a zmáčkl zvonek pod jménem Cather. Ani po dalších dvou zvoněních se neozval žádný bzučák - čekal jsem to. Bylo zatraceně zima, než abych tam postával, a tak jsem zamířil zpátky k Osmé avenue s představou bourbonu na pět prstů, jenomže se mnou je to tak, že bourbon si dávám, když začínám povolovat a ne když se potřebuju sebrat, a tak jsem radši zašel do dragstóru a řekl si o kávu.

Spolkl jsem ji, v kabině vytočil číslo, a když se po deseti zvoněních nikdo neozval, zavěsil jsem a vrátil se k pultu, kde jsem vypil sklenici mléka. Další cesta do kabiny; zase nic, a tak jsem si poručil hovězí s černým chlebem a další kávu. Jenomže v nóbl kuchyních na Západní 35. ulici nikdy černý chleba nemají. Bylo

šest dvacet, když se po pátém pokusu, druhém dýhovém koláči a čtvrtém šálku kávy v telefonu ozvalo:

„Haló.“

„Orrie? Archie. Jseš sám ?“

„Jasně, jako vždycky. Byls tam ?“

„ Jo. Radši –“

„ Cos našel?“

„Radši bych osobně. Za dvě minuty jsem u tebe.“

„ Co je sakra? Přijdu -“

„ Jsem hned vedle. Za dvě minuty.“ Zavěsil jsem.

Ani jsem na sebe nehodil kabát a rukavice. Dvě minuty ve větru s teplotou kolem nuly a člověk pozná, co vydrží. Sotva jsem zazvonil, dole u dveří se ozval bzučák, a když jsem vešel a dal se do schodů, Orrie už nahoře volal: „Sakra, přišel bych.“

Jednou, to se zas producíroval, Nero Wolfe pravil: „Vultus est index animi,“ a když já na to „To není řecky“, tak on řekl „Latinské přísloví. Tvář je znakem mysli.“ Přijde na to, čí tvář a čí mysl. Pokud při pokeru proti vám sedí Saul Panzer, pak z jeho tváře nevyčtete absolutně nic. Ale protože mi to nedá, tak jsem to vyzkoušel na tváři Orrieho Cathera, když mě pustil dál, vzal mi kabát i klobouk, a ještě když jsme se posadili. Seděl jsem a civěl na něj, dokud neřekl: „Nemůžeš si mě zařadit?“

„Vultus est index animi,“ řekl jsem.

„ Dobře ,“ řekl. „Často mi to vrtá hlavou. Co tě žere?“

„ Jen zvědavost. Je možné, že to na mě hraješ?“

„Proboha, co bych měl na tebe hrát? A proč?“

„Taky bych rád věděl.“ Přehodil jsem si nohu přes nohu. „No dobře, tak poslouchej. Pracoval jsem podle scénáře. Přijel jsem na vteřinu ve čtvrt na pět, několikrát jsem zazvonil, podle očekávání se nikdo neozval, použil jsem klíč od tebe, vyjel výtahem do čtvrtého patra, druhým klíčem jsem otevřel a vešel dovnitř. V obýváku nikdo, tak jsem vešel do ložnice. Neříkám, že tam někdo

byl, protože přísně vzato mrtvola není někdo. Leželo to na zemi nedaleko postele. Nikdy jsem neviděl Isabelu Kerrovou ani její fotku, ale předpokládám, že to byla ona. Růžová věc s krajkou a růžové trepky, žádné punčochy. Něco přes —“

„Říkáš, že byla mrtvá?“

„Nepřerušuj! Něco přes sto šedesát, kolem padesáti kil, pěkně řešená oválná tvář, modré oči, spousta barvených medových vlasů, malé uši přilehlé k -“

„Proboha, proboha.“

„Ona?“

„Ano.“

„Přestaň mě přerušovat. Ani pan Wolfe to nedělá. Nepotřeboval jsem se jí dotýkat, abych ji ohledal. Myslím to vážně. Na čele byla pohmožděnina a velká rána na hlavě kousek za levým uchem. Na podlaze, tři stopy od jejího pravého ramena, ležel mramorový popelník, který vypadal dost masivně na to, aby rozrazil silnější lebku než tu její. Na paži a noze byly modřiny. Posmrtná promodralost - pro tebe. Její čelo bylo spolehlivě studené a –“

„Říkals, že ses jí nedotkl.“

„Dotýkám se prsty. Přiložím-li zápěstí na čelo nebo na nohu, neříkám tomu dotýkání. Byla mrtvá přinejmenším pět hodin, ale pravděpodobně déle. Popelník byl otřený. Nedopalky a popel po zemi, ale v popelníku čisto. Byl jsem tam celkem tak šest minut. Představa, že bych se tam měl porozhlédnout, mi nic neříkala.“ Strčil jsem ruku do kapsy. „Tady máš klíče.“

Neviděl je. Měl sevřené čelisti a přes ně řekl: „Hrát to na tebe. Prokristapána, hrát to na tebe!“

„Prostě mě to zajímá.“

Vstal a šel ke dveřím. Hodil jsem klíče na stůl u okna a rozhlédl se kolem. Byl to slušně velký pokoj se třemi okny a s nábytkem, který by měl usedlému starému mládenci krásně stačit.

Jediné světlo obstarávaly dvě žárovky nástěnného svítidla a vedle pohovky stála zhasnutá lampa. Orrie se vrátil s láhví a dvěma skleničkami, jednu mi nabídl, jenže já na to řekl dík, právě jsem večeřel. Odložil ji tedy, nalil si, pořádně si lokl, zašklebil se a usedl.

„Hrát to na tebe," pravil. „Blbost. A teď se mě zeptáš, kde jsem byl od osmi od rána a jestli to dokážu."

Kývl jsem. „Protože jsem jen zvědavý, mohlo by to stačit. Kdybych chtěl být nechutný, vyrukoval bych na tebe s něčím jako: Proč jsi nechal ten popelník na zemi ? Musíme samozřejmě vzít v úvahu fakta, jako například že já můžu být krom tebe jediný, kdo ví, že její smrt ti vytáhla trn z paty. A že ten trn byl pěkně hluboko. Takže mě zajímá jeden detail. Zabils ji?"

„ Ne. Panebože, Archie. Jsem snad trouba?"

„Ne. Žádný génius, ale trouba nejsi. Bylo by roztomilé, kdybys mě chtěl doběhnout. Nakonec jsi mě do toho navrtal, věděls, že tam dnes jdu. A bylo by neobyčejně milé, kdyby po tobě někdo šel."

„Nikdo po mně nejde." Civěl na mne, ale nejspíš mě neviděl. Dal si lok whisky a nadvakrát ho polkl. „Jak jsem ti řekl, dělám na fušce pro Bascoma. Byl jsem venku od osmé ráno, na dotyčného jsem se nalepil chvilku před devátou a sledoval jsem ho celý den. Byla to –"

„Normální sledovačka?"

„Ano . Jen rutina. Od devět devatenáct do dvanáct třicet pět jsem trčel na chodbě nějakého úřadu."

„Žádná společnost?"

„Ne."

„ Takže zůstávám pořád zvědavý. Kdybys byl na mém místě, taky bys byl. Po čertech dobře víš, že bys byl; ale to je všechno, co jsem - jen zvědavý. Chceš se na něco zeptat?"

„To chci. Měl jsi rukavice a klíče, nemyslím moje. Věděl jsi, že by tam mohlo něco být. Proč jsi to neomrknul?“

Zašklebil jsem se na něj. „To nemyslíš vážně.“

„Zatraceně vážně!“

Kývl jsem. „Takže jsi přece jen trouba.“ Vstal jsem. „Jak víš, Orrie, a jak já vím, myslíš si, že by bylo fajn, kdybys měl moje místo. To je v pořádku, na samotných ambicích není nic zlého. Ale nepřeháníš to? Co kdybys věděl, že tam nebylo nic, co by ukazovalo na tebe? Co kdybys to zaranžoval tak, že by tam někdo - já, přišel ve čtvrt na pět, a někdo druhý, třeba polda na anonymní hlášku, pár minut nato? Na vraždu by mě dostat nemohli, protože by nehrál čas, ale měl bych klíče, nejen tvoje, a gumové rukavice a to by bohatě stačilo přinejmenším na pár let. Samozřejmě že tomu nevěřím, ale kdybych byl trochu nervóznější typ -“

„Pitomost.“ Stál na místě, hlavu zakloněnou. „Co budeš dělat?“

Podíval jsem se na zápěstí. „Polovina večeře už je pryč a už jsem stejně jedl. Půjdu domů a dám si dvě porce Crême Génoise. Rozetřeš osm doma dělaných makrónek a zaleješ je půl šálkem brandy. Přidáš dva šálky tučného mléka, půl šálku cukru a nakonec do toho nastrouháš kůru malého pomeranče -“

„Nešaškuj!“ vyjekl. „Řekneš to Wolfovi?“

„Spíš ne .“

„Tak řekneš?“

„Jak to vypadá, tak ne.“

„ A Saulovi nebo Fredovi?“

„Ne. Ani Cramerovi ani J. Edgaru Hooverovi.“ Vzal jsem si z gauče klobouk a kabát. „Nedělej nic, co bys nechtěl, abych udělal já. Víš, čemu doktoři říkají profesní kolegialita?“

„Jo.“

„Upřímně doufám, že žádnou nebudeš potřebovat.“

Odešel jsem.

2. KAPITOLA

New York Times vědí, jak věci postavit. „Nejeví se, že by slečna Kerrová byla někde zaměstnaná nebo že by se věnovala nějaké pravidelné činnosti.“ Ať si každý láme hlavu.

Na stolku v kuchyni, kde snídám, s Times na poličce proti sobě, jsem si pokapal portorikánským sirupem koláč z pohankového těsta a řekl Fritzovi: „Tahle vražda by stála za práci. Dá se tam dojít pěšky.“

Stál u velkého stolu, kde zkoumal sušené houby, a přitom mě neztrácel z očí, aby věděl, kdy má načít další koláč. Zavrtěl hlavou a řekl: „Žádná vražda nestojí za práci. Když jde o vraždu, domovní zvonek mě děsí a nikdy nevím, jestli se vrátíte živ.“

Řekl jsem mu, že to přehání, ukrojil jsem si kus koláče se sirupem a kreolskou klobásou a znovu jsem se pustil do čtení v Times . Věděl jsem o moc víc a to mi dělalo dobře. Jedinou novinkou pro mě bylo, že tělo našla sestra Isabely Kerrové Stella, že Stella je manželkou Barryho Fleminga, který učí matematiku na střední škole Henryho Hudsona, že Stella přišla do bytu chvilku před sedmou v sobotu večer - necelé tři hodiny po mně - že Isabela podle předběžného odhadu zemřela mezi osmou ráno a polednem, že Stella nechtěla s reportéry mluvit a že policie a úřad okresního prokurátora zahájily zevrubné vyšetřování. Isabelinu fotografii vyhrabali patrně v kartotéce divadelního agenta; měla úsměv sboristky. Stellu vyblejskli v okamžiku, kdy ji po chodníku doprovázel polda.

Zatím všechno klapalo. Jestli ale pochůzka, kterou jsem vyřídil pro Orrieho, byla poctivá, jestli mě nebalamutil, a já jsem si to skutečně myslel, pak brzo začne mela, takže když jsem dosnídal, zašel jsem do kanceláře a pustil si rádio. Ve zprávách v deset hodin nebylo nic. Když v jedenáct sestoupil Wolfe ze skleníku, rádio pořád hrálo, a když u stolu usadil své tělo do jediného křesla,

jež ho pojme, zaškaredil se napřed na rádio a potom na mě a zeptal se: „Něco naléhavého?“

„Ano , pane,“ odvětil jsem. „Braves bude hrát v Milwaukee nebo v Atlantě? A potom, je neděle, den odpočinku.“

„Myslel jsem, že máte schůzku?“

„ Až v jednu hodinu a můžu ji vypustit. Oběd je v pořádku, ale pak ten člověk hodlá číst poezii.“

„Jakou poezii?“

„Vlastní.“

„Fuj.“

„Jistě. Mám za to, že slečna Rowanová věděla, že měl hlad, a chtěla ho jen nakrmit, jenomže on pak řekl, že by jí a jejím přátelům rád prokázal laskavost, a to ji vyvedlo z míry. Říká tomu epithon, protože je to epika a trvá to hodiny.“

Koutek jeho úst se o půl centimetru zvedl. „Dobře vám tak.“

„Jo . To, co v tom autě tenkrát v noci udělala, konala jako svou povinnost, jenomže vy jí to nikdy nezapomenete. Nemusím tam jít.“

Luskl prsty. „Půjdete.“ Dal se do svého výtisku nedělních Times. Dostáváme troje, celkem deset kilo - jedny pro něj, jedny pro mě a jedny pro Fritze. Když ani polední zprávy nepřinesly nic nového kolem vraždy, rozhodl jsem se, že by bylo pošetilé prosedět celé odpoledne a prodírat se Times, zatajovat každou půlhodinu dech kvůli rádiu, a vyjel jsem dvě patra do svého pokoje. Protože jsem se už oholil, zbývalo mi jen vyměnit si košili a vzít si jeden z mých čtyř nejlepších obleků. Dole jsem pak nakoukl do kuchyně a do kanceláře a řekl, že odcházím. Venku jsem zamířil ke garáži na Desáté avenue, kde parkujeme herona, jejž vlastní Wolfe a řídím já. V neděli se často najde místo, kam vůz postavit.

Ve čtyři dvacet jsem byl ve velkém prostorném křesle v obývacím pokoji mansardy, kterou si na střeše domu v

Třiašedesáté ulici zřídila Lily Rowanová. Seděl jsem se zavřenýma očima a snažil se rozhodnout, koho bych měl ve svém týmu raději, zda Willieho Mayse nebo Sandyho Koufaxe. Básník, individuum s úzkou tváří a kotletami, které nevypadalo hladově, protože se ovšem právě dobře najedlo, si na tom pořád stálo lip, i když jsem je už před hodinou přestal poslouchat. Byl to jen zvuk v pozadí. Jemné dloubnutí do ramene mě přimělo otevřít oči a uviděl jsem služebnou Mimi. Rty naznačila slovo „telefon“, ale nevyslovila je. Vyprostil jsem se z křesla a zamířil ke dveřím v rohu pokoje, prošel jsem jimi a na stole, kde si Lily poznamenává věci, které by neměla zapomenout, jsem zvedl sluchátko, do něhož jsem pravil: „Tady Archie Goodwin.“

Ozval se Wolfův hlas: „Předpokládám, že jste četl o té vraždě ženy jménem Isabela Kerrová.“

Řekl jsem, že ano.

„Já rovněž. Je tu Parker. Telefonoval mu Orrie Cather a požádal ho, aby přišel na policejní stanici na Dvacáté ulice, což učinil. Orrie je ve vazbě jako významný svědek. Poskytl panu Parkerovi nějaké informace, nijak mnoho, a řekl mu, aby vás konzultoval. Proč?“

„Proto. Parker je ještě tam?“

„Ano.“

„Za dvacet minut jsem tam.“

Zavěsil jsem, odešel do kuchyně a řekl jsem Mimi, ať vzkáže Lily, odebral jsem se do předsíně pro kabát a klobouk, vyšel jsem ven a přivolal si výtah. Auto stálo za rohem na Madison avenue. Když jsem se rozjel a stočil vůz západním směrem, pomyslel jsem si, že by to mohlo dělat dobrotu jak s Williem Maysem , tak se Sandym Koufaxem. Až do doby, než uslyším Parkera, hlava nebude mít absolutně nic na práci. Při vjezdu do garáže jsem se definitivně rozhodl pro Willieho Mayse. A tak jsem měl dobrý pocit aspoň něčeho hotového, když jsem dorazil k našemu

cihlovému domu, přešel verandu, vstoupil dovnitř, pověsil kabát a klobouk a odebral se do kanceláře.

Nathaniel Parker, právník, jehož služeb Wolfe používá, když musí, seděl v červeném koženém křesle s lahví skotské, sodovky, miskou ledu a sklenicí na stolku hned po ruce. Wolfe byl u svého stolu s pivem. Od té doby, co vynechává své odpolední seance ve skleníku, je neděle jeho největším pivním dnem. Neviděl jsem Parkera několik měsíců, takže když vstal, podali jsme si ruce. Řekl jsem Wolfovi:

„Tohle bude horší než naslouchat poezii.“ Přešel jsem ke svému stolu, otočil židli, posadil se a řekl Parkerovi: „Jestli Orrieho dostanete ven, pak bych na něj radši počkal.“

„To může být dost dlouhé,“ řekl Parker. „Myslím , že si ho tam nechají. Aspoň podle toho, jak vypadají a co říkají.“

„Obvinění z vraždy?“

„Ještě ne, ale brzy asi ano. Možná zítra.“

Wolfe zabručel směrem ke mně : „Zabil tu ženu? Byla to ta vaše včerejší soukromá pochůzka?“

„Jen klid,“ navrhl jsem. „Jestli řekl, abych byl konzultován, musím vědět přesně, jak to řekl.“ Otočil jsem se k Parkerovi: „S vaším dovolením.“

„Jistě.“ Právník usrkl whisky a odložil skleničku. „Moc toho neřekl. Odmítl na cokoli odpovídat, dokud u toho nebudu já. Samozřejmě, zná pravidla. Jenomže ani se mnou nechtěl mluvit otevřeně. Neřekl mi dokonce ani to, jestli tu ženu znal nebo s ní něco měl. Řekl mi jenom tři věci. Za prvé - nezabil ji a včera ji ani neviděl a nebyl v jejím bytě. Za druhé - řekl, kde včera byl. A za třetí - že bych měl mluvit s vámi a vy byste se měl rozhodnout, co mi povíte. Když jsem odešel, bylo domluveno, že vypoví, kde včera byl a kde se pohyboval a o všem ostatním že pomlčí. A že za ním zítra, poté co s vámi promluvím, přijdu.“

„Budete ho zastupovat?“

„Ano, souhlasil jsem. Provizorně do té doby, než budu mluvit s vámi.“

„Je to tedy na mně ?“

„Ano. Řekl, abych vám sdělil, že chce , abyste rozhodl, jak s tím naložit.“

„No to je vynikající. Takhle mi důvěřovat, to musí m ocenit. Prominete mi, když si promnu nos?“ Promnul jsem si ho, oči upřené nad knihovnu na velký globus, který jsem stejně nevnímal. Netrvalo mi to dlouho, protože to bylo zcela jednoduché; šlo o všechno nebo o nic a bylo jedno, jestli to Parker dostane dnes nebo zítra.

Vstal jsem. „Myslel jsem, že za zimních nedělí hrajete bridge.“

„Taky že hraju. Vetřel se do toho ovšem Catherův telefon.“

„ Pak vám navrhuju, abyste se vrátil a pokračoval. Rozhodl jsem se, jak s tím dál.

Oznámím to panu Wolfovi. Byl bych radši, kdyby se mračil na mě, až mu to budu říkat. Vám to řeknu později, nebo vám to řekne on, třeba zítra ráno. Když chcete, můžete počkat v předpokoji, ale chvíli to bude trvat.“

Wolfe, rty stisknuté tak těsně, že neměl žádná ústa, se natáhl pro láhev a nalil si pivo. Parker se na něj podíval, zvedl svou sklenici a vyprázdnil ji, položil ji zpátky na stůl, vstal, pohlédl na mne a řekl: „Mohl byste mi říct jednu věc, kterou bych pokládal za důvěrné sdělení: Zabil ji?“

„I za předpokladu, že bych to věděl,“ řekl jsem, „nebylo by to důvěrné. Nejsem váš klient.“

Zamířil jsem k hale a zůstal stát nějakou chvíli u věšáku s jeho kabátem v ruce, protože si s Wolfem ještě cosi povídali. Konečně přišel, dal si načas s šálou, se zapínáním kabátu i s rukavicemi a shrbil ramena před poryvem větru, jakmile překročil práh. Když jsem se vrátil do kanceláře, Wolfe otevíral rozečtenou knihu Předvolání k soudnímu vyšetřování od Waltera a Miriam

Schneirových. To bylo dětinské. Upozorňoval na to, že jeho nedělní čtenářské odpoledne je zničeno, nejdřív Orriem a teď mnou . Když jsem se posadil, řekl jsem: „Žádný spěch, klidně si nejdřív dočtěte kapitolu.“

Cosi poznamenal, odložil knihu a nasupil se. „V pátek odpoledne,“ řekl jsem, „tedy předevčírem, mi zavolal Orrie a chtěl, abychom se večer sešli. Možná si vzpomínáte, že jsem nebyl doma, abych pomohl s kapounem Souvaroff, čehož jsem želel. Setkal jsem se s Orriem v sedm hodin v Giordanově restauraci na Západní Devětatřicáté ulici. Nyní -“

„Nenatahujte to,“ zavrčel.

„Nebudu. Hned vám povím, co mi řekl. Byl celý zmatený. Měl se ženit s dívkou jménem Jill Hardyová, letuškou. Ukázal mi její fotku. Stanovili si datum na začátek května, kdy měla mít volno. Ale byl tam problém. Jiná dívka, jistá Isabela Kerrová, měla námitky. Přišla s nápadem, že za Orrieho se provdá ona, a tvrdila taky, že on je nebo se stane otcem děcka, které čeká za nějakých sedm měsíců. Zamýšlela učinit z toho předmět sporu, v případě potřeby i veřejného. Řekla, že vlastní, pravděpodobně v uzamčené zásuvce doma nebo možná někde jinde, určité předměty, kterých by mohla použít. Jedním z těch předmětů byla Orrieho licence soukromého detektiva, kterou mu v noci asi před měsícem vytáhla z kapsy. Pak taky nějaké fotografie a dopisy a možná i další věci, o kterých Orrie nevěděl. Vtip není v tom, že by ho mohla ulovit, ale že by mu to mohla překazit s Jill Hardyovou.“

Wolfe zamručel: „Nemohla by ho donutit, aby si ji vzal. Ostatně proč se vůbec ženit?“

„Jistě. To je váš názor, ne Orrieho. Chtěl ty věci, a byl si naprosto jist, že jsou v jejím bytě. Věděl, že tráví dvě tři odpoledne týdně v kině a skoro vždycky v sobotu. Měl klíče. Měl jsem představu, že se tam stavím příští den, v sobotu, tedy včera, ve čtvrt na pět, zazvoním, a když se nikdo neozve, půjdu nahoru a

okouknu to. Moc se mi to nelíbilo. Je to práce pro Saula nebo Freda, a i když proti Orriemu nic nemám , ponožky bych si od něj nepůjčil. On ale tvrdil, že vůbec nic neriskuju. Kdyby tam byla a odpověděla na zvonění, mohl jsem se vymluvit. Kdyby tam nebyla, tak docela určitě nemohla přijít dřív, než bych odešel, ale i kdyby ona nebo někdo jiný přišel, stačilo by být slušný; nic jsem nerozbil a použil jsem klíče, které Orriemu dala.“

„ Takže jste šel,“ zavrčel Wolfe.

„Nespěchejte na mě. Řekl jsem mu, že do toho nepůjdu, když nebudu mít jasno. Chvíli to trvalo, měl jsem spoustu otázek, ale musel jsem vědět, jestli Isabela Kerrová není něco horkého, třeba uprchlá dcera nějakého velvyslance. Původně vystupovala jako showgirl, ale před třemi roky ji někdo vytáhl a usadil do hnízda, které od té doby obývala. Nejtěžší bylo dostat z Orrieho jméno jejího ochránce. Orrie tvrdil, že ho nezná, ale samozřejmě že znal, a já jsem na něm trval. Je to Avery Ballou, prezident Federální holdingové společnosti. Isabela měla zjevně vlastnosti, které se mu líbily, protože jí pořád platil nájemné, účty za živobytí a po večerech ji dvakrát třikrát týdně navštěvoval. Jenomže ona věděla, že takové postavení netrvá navždy, a koneckonců chtěla Orrieho. Sešli se někde, což je irelevantní a nepodstatné, asi před rokem, a ona ho - zkrátka nacpala ho Averyho jídlem a rozhodla se, že ho musí mít nadobro. Vzal jsem to. Ženy nepodléhají Orrieho kouzlu tak rychle a zběsile, jak on si myslí, ale není zas žádný pavián a ženský pohled na něm občas utkví.“

„Takže jste šel.“

„Ano. Neuhýbám, ale poznamenávám, že to vypadalo rozumně. I když není žádný Saul Panzer, celé roky vám - tedy nám byl užitečný. Odvedl hodně dobré práce, a pokud víme, nikdy se nezachoval jako mizera. Takže včera odpoledne jsem šel v rukavicích a se svazkem klíčů a dorazil na místo přesně ve čtyři patnáct. Na zvonek se nikdo neozval, a tak jsem vešel do domu a

šel nahoru. Je to jeden z těch upravených čtyřposchoďových domů s výtahem a bez hlídače, takže mě nikdo neviděl. Jelikož jste o té věci četl v Times, víte, co jsem našel. Nezůstal jsem tam, abych použil rukavice a klíče; nemyslel jsem, že by si to Orrie zasluhoval. I kdybych nakonec nějaké věci našel, kdyby tam vůbec byly, určitě by tam našli jeho otisky, protože tam před třemi dny nějakou tu hodinu pobyl. Takže jsem odešel.“

„Viděl vás někdo?“

„Ne. Zavolal jsem vám, abyste mě nečekali na večeři, a -“

„To bylo v pět hodin.“

Celý on. Nikdy nevypadá, že poslouchá, ale ví. Přikývl jsem. „Jo. Pochodoval jsem skoro půlhodinu na Orrieho adresu. Počkal jsem na něj, šel jsem k němu do bytu, řekl mu své a vrátil mu klíče. Zeptal jsem se ho, jestli ji zabil, a on řekl, že ne. Strávil celý den na sledovačce pro Bascoma, ale nemůže to prokázat. Pro rozhodující dobu, od osmi ráno do poledne, je úplně nekrytý. Chtěl vědět, proč jsem to tam neobhlídl. Trochu jsem do něj vrtal, ne moc, a vrátil jsem se domů a snědl dvě porce Créme Génoise. Samozřejmě že jsem věděl, že bude obviněn - když pro nic, tak pro jeho otisky. Proto to rádio dnes ráno.“

„Měl jste mi to říct.“

„K čemu by to bylo dobré? Jenom by vám to zkazilo celý den.“

„Takže jste šel poslouchat nějakého člověka, jak čte básně.“

Zvedl jsem hlavu. „Podívejte,“ pravil jsem, „měl byste mě vynechat. Jste namíchnutý a potřebujete nějaký terč. Ale se mnou jste vedle. A když vynecháte i Orrieho, nebude tady žádný terč a můžete se vrátit ke své knížce.“

Podíval se na knihu, zvedl ji a zase položil. Vzal do ruky svou sklenici, ponuře na ni pohlédl, protože pěna opadla; přesto ji do dna vypil, postavil na tác a tác odstrčil. „Orrie,“ řekl. „K čertu s

ním! Otázka zní: Zabil ji? Jestli ano, pak je to Parkerův problém a nikoho jiného. Jestliže nikoli, pak jsme-“

Zazvonil telefon. Otočil jsem se i se židlí a zvedl ho .

„Rezidence Nero Wolfa, pro -“

„Lon. Archie, překvapuje mě, že jsi doma.“

„Neměl bych?“

„Ovšemže ne. S kámošem v base?“

„ Máš přede mnou náskok. Strávil jsem odpoledne na recitačním dýchánku a zrovna jsem přišel.“

„Chceš říct, že nevíš, že Orrieho Cathera zabásli kvůli vraždě Isabely Kerrové?“

„Opravdu?“

„Jo, opravdu. Kdyby pomohlo dostat něco do novin, jsem vždycky po ruce. Nečekám, že mi ukážeš Wolfovy karty, ale kdyby něco bylo…“

„Jistě. Určitě. Ovšem. Jakmile budu mít něco horkého nebo dokonce vařícího, zavolám ti. Teď mám práci. Právě líčím panu Wolfovi tu krásnou báseň, co jsem vyslechl.“

„Nepochybuju o tom. Co takhle jeden odstaveček?“

„Teď ne. V neděli ne. Děkuju za zavolání.“

Položil jsem sluchátko a otočil jsem se k Wolfovi: „Lon Cohen se shání po informacích, patrně z domova, protože je neděle.

Zpráva v zítřejší Gazette bude začínat: ‚Orrie Cather, soukromý detektiv a důvěrný asistent Nero Wolfa, byl zadržen jako důležitý svědek ve spojitosti s vraždou Isabely Kerrové. Pan Cather, nezávislý agent, významně přispěl k závratným úspěchům řady proslulých případů Nero Wolfa. Archie Goodwin, prostý pochůzkář Nero Wolfa, řekl –“

„Mlčte!“

Shrbil jsem ramena a zvedl jsem ruce dlaněmi nahoru.

Plácl do svého diáře, až láhev poskočila, a zaburácel: „Zabil ji?“

Řekl jsem neústupně: „Bez komentáře.“

„To nejde. Když jste v pátek večer byli spolu, plánoval vraždu? Když jste ho viděl včera, vypadal provinile?“

„Bez komentáře. Pokud jde o páteční večer, nemusel to plánovat. Mohl tam jít včera ráno, aniž by řekl proč, a praštit ji. A pokud jde o včerejší odpoledne, co míníte tím .vypadal provinile'? V tomhle pokoji seděli vrazi, dívali se vám do očí, odpovídali na vaše otázky, a když odešli, pořád jste hádal. Teď hádám já. Vy samozřejmě chcete verdikt, ale já ho nemám.“

„V y se přece rád sázíte. O co byste se tedy vsadil?“

„Nejradši o peníze, tentokrát je to ale jinak. Místo peněz bych radši bral, kdyby to neudělal. Nerad bych totiž viděl titulek: ASISTENT NERO WOLFA USVĚDČEN Z VRAŽDY - a vy taky. Lidé, co čtou jen titulky, by si mohli myslet, že jde o mě.“

„Víc k tomu nemáte?“

„Ne.“

„Tak sežeňte co nejrychleji Saula a Freda.“

3. KAPITOLA

Ve třičtvrtě na deset začal Wolfe řečnit. Saul Panzer, metr sedmdesát, pětašedesát kilo, velký nos a přilehlé uši, vlasy barvy rzi, ne však zrzavé, seděl v křesle potaženém červenou kůží, láhev Montrachetu 1958 na stolku a sklenici se stopkou v ruce. Fred Durkin, metr sedmdesát osm, osmdesát šest kilo, holohlavý a rozložitý, seděl na jedné ze žlutých židlí u Wolfova stolu, láhev Canadianu a džbánek vody při ruce. Vody se netkl. Já byl bez občerstvení. Fritz šel brzy odpoledne po svém a Wolfe a já jsme se kolem sedmé večer obsloužili sami, soustředivše se především na huspeninu. Strávil jsem celkem nejméně deset hodin přihlížením, jak ji Fritz dělá, a pokoušel se odhalit, proč je o tolik lepší než všechny, které jsem okusil, včetně té, co dělávala moje máti v Ohiu, ale nakonec jsem to vzdal. Mohlo to být ve způsobu, jakým držel při míchání lžíci.

Saul i Fred byli zevrubně obeznámeni se situací s výjimkou jedné věci - totiž jména člověka, který Isabel Kerrovou vytáhl ze showbyznysu. Jméno pohádkového kmotra teď nebylo důležité. Poté, co položili pár otázek, na které se jim dostalo odpovědí, zahájil Wolfe svůj projev.

„Není to pouze otázka," řekl, „zosnování účinné obrany. Jestliže Orrie tu ženu zabil, aby jí zabránil zasahovat do jeho soukromých plánů, nemohu překážet orgánům justice a vy rovněž. Soucit v neštěstí určitě, nikoli však v rozporu s Nemesis. Pan Parker je schopný právník, lze to nechat na něm. Avšak nezabil-li ji, stojím před povinností, již nemohu pominout. Nutí mě k tomu nejen Orrieho dlouhotrvající spojení se mnou, nýbrž i moje vlastní sebeúcta. Musíte vědět, že k němu nechovám žádnou náklonnost; často mě otravoval; nemá onu důstojnost člověka, který našel své místo a obývá je, jako tomu je u vás, Frede; ani onu celistvost muže, jenž zná svou převahu, ale omezuje ji na oblasti, které jsou

pro něj přijatelné, jako je tomu u vás, Saule. Avšak nezabil-li tu ženu, mám v úmyslu ho zachránit.“

Otočil ruku dlaní nahoru. „Otázka zní - zabil? Protože o věci nemám jasný názor, ani žádné východisko, dotázal jsem se Archieho. Protože se rád sází, zeptal jsem se ho, nač by vsadil tentokrát. Zklamal mě. Řekl, že by se radši nevsadil o peníze. Archie? To bylo před čtyřmi hodinami - co teď?“

Zakroutil jsem hlavou. „Bez komentáře. Pokračujte, sakra, a začněte něco, ať víme, na čem jsme!“

„Ne. Bude třeba si udělat jasno, abychom se nedopustili chyb. Frede. Znáte Orrieho déle než já. Situace vám byla popsána. Co tomu říkáte?“

„Ježíši !“ řekl Fred.

„Ten nám nepomůže. Řekl by Orriemu jen, aby šel a nehřešil už. Ale - zabil ji?“

Fred postavil svou sklenici a poposedl si. Podíval se na Saula, pak na mne a znovu na Wolfa. „Příliš těžké,“ řekl. „Mám to říct přímo? Když se usneseme, že ji zabil, pustíte to k vodě a je to na Parkerovi. Když si řekneme, že ne, pokusíte se to dokázat a samozřejmě že jediný způsob, jak to dokázat, bude zjistit, kdo to udělal, a dostat ho. Je to tak?“

„Ano.“

„Pak říkám, že to neudělal.“

„Je váš názor uvážený?“

„Abych byl upřímný, tak ne. K tomu, abych si mohl být jist, že ji zabil, bych potřeboval, aby se přiznal, ale to Orrie nikdy neudělá. Známe Orrieho - vždycky si s ženskými dělal, co chtěl, protože mu to dovolily. Chci říct, že by to stejně nepomohlo. Tahle ho totiž dostala a on chce do chomoutu. Takže když se mu tahle Isabela Kerrová připletla do cesty, úplně ho zablokovala... tak nevím. Tedy chci říct, že vím. Ale vy jste nás zavolal, abychom vám pomohli rozhodnout, je to tak?“

„Ano.“

„Pak říkám ne. Neudělal to.“

Wolfe se na něj ani nezamračil. Za takový příspěvek bych dostal, co by se do mě vešlo, ale on znal způsob Fredova myšlení a chtěl to slyšet. Jen poznamenal: „To je stěží rozhodující,“ a otočil hlavu. „Saule?“

„Ne,“ řekl Saul. „Dvacet proti jedné, že ji nezabil.“

„Ale?“ Wolfe byl překvapen. „Názor nebo gesto?“

„Říkejte tomu závěr. A ať je to padesát proti jedné. Neříkám, že jsem lepší než Archie. Vy se divíte, že se Archie odmítá vyjádřit, ale je to jasné. Nemůže , protože je v tom osobně zaujatý. Na to v sobě nemá dost nadřazenosti.“

„Fuj. Taková lichotka!“

„Ne, pane. Rozeberme si to. Řekněme nejdřív, že to Orrie plánoval. Když byl v pátek večer s Archiem, měl v úmyslu tam ráno zajít a zabít ji, a až by tam Archie odpoledne přišel s rukavicemi a klíči, našel by tam buď tělo, anebo, kdyby ho někdo předešel, viděl by venku policejní auta a nahoře plno policistů. To je absolutně nemožné . Nevím, jestli to víte, ale Orrie považuje Archieho za nejmazanějšího a nejrychlejšího chlapíka v okolí. Není naprosto možné , že by si před něj dokázal sednout a sehrál s ním takovou šarádu. A proč taky? Jestli ji chtěl zabít, proč ten švindl s Archiem?“

„V pořádku, škrtněte to,“ řekl jsem. „Já jsem to už udělal. V pátek večer ji ani nechtěl vidět, natož zabít. Ale co když ho napadlo - nezáleží na tom proč - jít tam v sobotu ráno. A ona ho něčím vytočila…“

Saul přikývl. „A on ji zabil. Dobře. Pak tam ale zůstane a bleskově prohlédne byt kvůli věcem, které chtěl, a vrátí se rychle k té sledovačce. Má před sebou těžké rozhodování, jestli ti má zavolat, abys tam z nějakého důvodu nechodil. Připouštím, že si třeba nedokázal vymyslet dost dobrý důvod a že si mohl říct, že by

to bylo moc riskantní. Mohlo být lepší nechat tě tam jít. Ale tady jsme u toho, to je ten největší zádrhel. Znáš Orrieho a já taky. Víme přesně, jak pracuje jeho mozek. Slyšels, jak jsem se pana Wolfa ptal, jestli včera odpoledne mezi půl pátou a půl sedmou někdo telefonoval, a on řekl, že ne. A to rozhoduje.“

„Dobře. Znamenitě,“ řekl jsem.

„Je to úplně jednoduché. Neumíš si to představit, protože jsi zaujatý. Tady je Orrie na té své sledovačce a za ním je vražda. Rozhodne se, že ti nezavolá. Ví, že až tam dorazíš a najdeš to tělo, začneš se o něj zajímat. Ví, že si myslíš, jak tají dech a čeká, až uslyší, jaké věci jsi našel. Ví, že kdyby tam nešel a nezabil ji, kdyby byla pořád naživu, jak si myslel, zoufale by stál o to, dozvědět se, jak jsi dopadl - dejme tomu už od půl šesté - a zavolal by. Z toho důvodu by ti zavolal. Ale neudělal to. To je ono.“

„Počkej,“ řekl jsem. „To nehraje. Jestli ji nezabil, proč tedy nezavolal?“

„Udělal by to hned, jak by přišel domů, ale ty jsi volal dřív. Kdyby ji zabil, nečekal by, až se dostane domů. Známe ho všichni - nikdy nemá dost trpělivosti. Věděl, že normální by bylo zavolat, takže kdyby ji zabil, nevydržel by to a zavolal by spíš kolem páté . Nebo určitě kolem půl šesté. Sakra, nebavíme se přece o někom, koho neznáme - máme ho přečteného jak knihu.“

Obrátil se na Wolfa. „Protože vy s Archiem nehlasujete a Fred říká ano i ne, pak můj hlas rozhoduje. Jestliže to berete a uznáte a hodláte mě použít, udělám to zadarmo, včetně výdajů. K Oriemu nechovám o nic větší sympatie nežli vy, ale svou volbu chci mít podloženou.“

„Já taky,“ vyhrkl Fred, „já taky říkám ne.“

Tak tohle byla skutečně nabídka! Saul, který bere deset dolarů na hodinu si to může dovolit, ale Fred si nestojí tak dobře a má ženu a čtyři děti.

Wolfovy oči se stočily na mě a já jim neuhnul. „Potíž je," řekl jsem, „že jsem v tom osobně. Záleží to částečně na tom, za jak šikovného a rychlého mě Orrie má, a to mě omezuje. Ale taky záleží na tom, za jak šikovného považuju Saula, a já bych hrozně nerad překážel. Takže měním barvu a hlásím ne, ale žádných dvacet proti jedné."

Wolfe natáhl nosem vědro vzduchu, tři vteřiny ho zadržel a pak ho vypustil otevřenými ústy. Vykroutil hlavu směrem k nástěnným hodinám, obemkl prsty konce opěradel a pravil: „Chrrr!"

Neměl to lehké - první měsíc nového roku minul a žádný nový obchod. A teď měl vzít práci za nic.

Pohlédl na Saula. „Kdy můžete začít?"

„Teď," odpověděl Saul.

„Vy, Frede?"

„V úterý," řekl Fred. „Něco teď mám, ale do zítřka to stihnu."

Wolfe zamručel. „Situaci znáte. Nemáme nic. Nikdy jsme měli míň. Nevíme ani, jaké Orrieho věci policie našla, našla-li je vůbec. V tom může pomoci Parker. Archie - předpokládám, že policie prohledává okolí."

„Jistě. Samozřejmě že se soustřeďují na Orrieho a hledají někoho, kdo ho včera ráno viděl. Budou ho tam muset přivést."

Obrátil se k Saulovi. „Musíme začít u banalit. Kdo jsou ostatní nájemníci? Kdo byl včera ráno viděn při příchodu a odchodu? Viděl někdo včera odpoledne přijít nebo odejít Archieho? To by mohlo být východisko. Začněte na tom zítra a Fred se připojí v úterý; dvakrát denně budete volat, jestli se nenabízí něco lepšího." Otočil se ke mně. „Někoho navštívíte - koho?"

Vzal jsem si na to pět vteřin. „Jill Hardyovou, jestli bude k mání. Může být v Římě. Nebo v Tokiu."

„V tom případě pak sestru? Paní Flemingovou?"

„Může být, ale radši bych Jill Hardyovou. Toužíte po ní ?"

Ušklíbl se. „Jen když budete mít za to, že musím.“ Odstrčil křeslo a zdvihl se. „Vem to čert, jdu do postele. Oceňuji vaši nabídku, Saule, a rovněž vaši, Frede, ale ten podnik je můj. Vaše obvyklé taxy a samozřejmě výlohy. Dobrou noc.“ Zamířil ke dveřím.

4. KAPITOLA

Když jsem se v pondělí ráno deset minut po osmé posadil v kuchyni k brioškám, opečené šunce a hroznům v želé, rojily se mi myšlenky v hlavě.

Za prvé, proč je Fritz tak příšerně umanutý kolem toho svého želé. Proč to aspoň jednou nezkusí a nedá do něj o polovinu víc cukru a dvakrát tolik Sauterne? Říkám mu to už celé roky.

Za druhé, proč byli novináři tak hrozně líní? Když Times pokládaly za nutné přizdobit další zprávy o vraždě fotkou, měly si určitě schrastit nějaký obrázek Orrieho, jenže místo toho měly ty nervy vrazit tam osm let starou momentku Nero Wolfa. Měl by je zažalovat za zásah do soukromí. Jeho nezabásli. Samozřejmě že to nemusí být lenost; možná je pořád ještě štval ten dopis, co kdysi napsal šéfovi rubriky o kuchtění.

Za třetí, mám mu předtím, než půjdu pryč, brnknout nebo za ním nahoru zajít? Fritz pro mě žádný vzkaz neměl, když se od něj vrátil s prázdným tácem, takže jsem měl zjevně postupovat podle instrukcí, ale neuškodilo by přeptat se.

Za čtvrté, kde byla Jill Hardyová? Orrie mi říkal, že dělá u Pan Am, jenomže dostat z nich její adresu bude stát víc než jeden telefon. Zkusil jsem v noci telefonní seznamy všech pěti okresů města; Jill Hardyová veškerá žádná. Parker by ji mohl od Orrieho zjistit, až se s ním uvidí, ale to může trvat.

Až dopiju druhý šálek kávy, vyrazím, čím dřív —

Zazvonil telefon. Fritz vykročil; je s Wolfem zajedno, že nic a nikdo nesmí rušit jídlo, ale já jsem se natáhl a zvedl sluchátko.

„Kancelář Nero Wolfa, u telefonu Archie Goodwin.“

„Oh! Já - to je Archie Goodwin?“

„Velmi správně.“

„Ten Archie Goodwin, co pracuje pro Nero Wolfa?“

„Měl bych být, když voláte na číslo Nero Wolfa.“

„Jistě. Jmenuju se Jill Hardyová. Zřejmě jste - asi jste to slyšel?“ Její hlas byl to, čemu Lily Rowanová říká mezzotinto, zvučný, sytý, ale nabroušený.

„Ano, myslím, že ano.“

„Od Orrieho Cathera.“

„Správně.“

„Takže víte, kdo jsem. Volám - právě jsem viděla ranní noviny. To s Orriem je pravda? Byl zatčen?“

„Dá se to tak říct, ano. Je zadržen jako hlavní svědek. To znamená, že si policie myslí, že jim neřekl o všem, co ví, a oni to po něm chtějí.“

„ O vraždě?“

„Zjevně.“

„Museli se zbláznit!“

„To je dost možné . Jste doma, slečno Hardyová?“

„Ano , doma. Víte –“

„Počkejte, prosím. Protože jste řekla, že jste to právě četla v novinách, předpokládám, že vám policie ještě nevolala. Ale bude. Aspoň by měla. Musím vám položit jednu otázku. Z toho, co Orrie říkal, jsem vyrozuměl, že jste plánovali svatbu. Možná že jsem špatně rozuměl…“

„Rozuměl jste dobře. Budeme mít svatbu v květnu.“

„Bylo to oznámeno? Řekla jste to někomu?“

„Několika lidem - přátelům. Ještě chci chvíli pracovat a stevardky se nesmějí -“

„Já vím. Ale jestli to Orrie řekl svým přátelům, a mně to řekl, tak u vás brzy zazvoní telefon. Chcete-li mít -“

„Chci vědět, proč byl zatčen. Chci vědět - pracoval pro Nero Wolfa?“

„Ne. Víc než dva měsíce pro Nero Wolfa nedělal. Chcete-li -“

„Proč by mně měli volat?“

„Radši bych vám to po telefonu neříkal. Je to složité. Chcete-li o tom vědět dřív, než za vámi přijde policie a bude se ptát, co takhle přijít a zeptat se? Kancelář Nero Wolfa, Západní Pětatřicátá ulice, devět třicet osm. Budu -“

„Nemůžu. V deset třicet letím do Ria.“

„Nevadí, přijedu za vámi, naložím vás a cestou na letiště si popovídáme. Jsem dobrý řidič. Kde bydlíte?“

„Nemyslím si -“ Ticho. „Co když Orrie -“ Zase ticho. „Uvidím.“ Zavěsila.

Měl jsem ještě místo pro další briošku a plátek šunky a nemarnil jsem čas. Mohlo by jí to trvat jen pár minut. Když Fritz přišel s kávou, řekl jsem mu , že když někoho potřebuju a ani nevím, kde je, stačí mi vyslat signál, a on se zeptal, jestli máme klienta.

„ Ano i ne,“ řekl jsem. „Práci pro někoho ano. Zákazníka, kterému vystavíme pořádně účet, ne. Slyšels mě vyslovit Orrieho jméno, takže bys měl dobře vědět, že je v base a že ho z ní hodláme vytáhnout. Jak řekneš francouzsky lidské bratrství?“

„Taková věc ve francouzštině neexistuje. Takže tohle byla ta vaše soukromá pochůzka v sobotu. Jsem rád, že je to Orrie a ne Saul nebo Fred, ale přesto -“

Zazvonil telefon. Zvedl jsem sluchátko. „Kancelář Nero Wolfa.“

„Ještě Jill Hardyová, pane Goodwine. Rozhodla jsem se. Budu tam tak za hodinu.“

„Dobře děláte. Nevadilo by vám, kdybyste mi řekla adresu a telefonní číslo? Jen tak, abych to měl.“

Nevadilo jí to. Adresa zněla Nutmegova ulice 217 ve Village. Když jsem dopil kávu a odešel do kanceláře, zapsal jsem ji na čtvrtku papíru spolu s telefonním číslem a zauvažoval o tom, jestli ji mám zařadit do Orrieho šanonu. Rozhodl jsem se, že ne, a založil jsem nový šanon, nadepsaný: CATHER, ORRIE, KLIENT.

Za deset minut nastoupí Wolfe do výtahu, aby strávil dopoledne u svých orchidejí, a tak jsem mu domácím telefonem zavolal do jeho pokoje. Dal si načas, než se ozval.

„Ano?“

„Dobré ráno. Myslel jsem si, že by vás mohlo zajímat, že až přijdete dolů, bude tu možná ještě Jill Hardyová. Přijde sem tak za hodinku, možná i dřív.“

„Už jste ji našel?“

„Ovšem. Je to prosté, když víte jak.“

„Chvastoune,“ řekl a zavěsil.

Když jsem utřel prach na stolech a židlích, vyměnil včerejší den na stolních kalendářích, dolil vodu ve váze na Wolfově stole a otevřel poštu, usnesl jsem se, že Jill Hardyová bude vysoká a vzpřímená, s živýma pronikavýma očima, trochu vojanda, s maličko zdviženými koutky očí, protože někde v její rodině byl nějaký Orientálec. Muselo v ní být něco neobyčejného, když Orrieho takhle vzala, ale byl tu i další důvod, aby taková byla. Jelikož jsme Orrieho vyloučili, pak čím rychleji by se našla náhrada, tím lip pro něj; a protože Jill Hardyová byla samozřejmě kandidátka, zjednodušilo by věci, kdyby tak vypadala.

Jenomže nevypadala. Když krátce po půl desáté u dveří zazněl zvonek, prošel jsem halou k domovním dveřím. To, co jsem jednostranným kukátkem spatřil, byl černý kožený kabát velikost dvacet, kožešinový límec a drobný oválný obličej, růžový zimou, s velkýma šedomodrýma očima pod lívancem z kůže a kožešiny. Když jsem otevřel, ona vešla dovnitř a kabát byl dole, vypadala v dobře padnoucím tmavomodrém kostýmu ještě menší. Musela dosahovat právě tak spodní hranici výšky vyžadované pro její zaměstnání. V pracovně jsem jí nabídl jedno ze žlutých křesel. Červené kožené křeslo bylo příliš daleko od stolu.

„Trochu jsem se uklidnila,“ řekla, když se posadila. „Vypadáte trochu jako Orrie. Stejná velikost.“

Jako ideální úvod přátelské konverzace mi to nepřišlo. Nevypadám jako Orrie. Orrie vypadal dobře, já ne. Moje tvář by potřebovala trochu víc nosu, ale přestal jsem se tím znepokojovat už ve dvanácti. Nastavil jsem druhou tvář. „Nepřekvapuje mě ," řekl jsem, „žesi vás Orrie vybral, když vás tak vidím. Znovu mu pogratuluju, až se s ním sejdu."

Moji lichotku ignorovala. „Kdy ho uvidíte?"

„Ještě nevím. Možná odpoledne."

„Chtěla bych s ním mluvit, ale nevím, jak na to. Co mám udělat?"

„Kdybych byl vámi, nepospíchal bych. Možná že se dostane ven na kauci. Má dobrého právníka. Kdy jste ho viděla naposled?"

„Proč ho zavřeli?" zeptala se. „Co o té vraždě mohl vědět? Říkáte, že pro Nero Wolfa nepracoval?"

„Ano. Nepracoval. Nevím, slečno Hardyová, jestli vám můžu říct něco víc, než už víte z novin. Předpokládám, že ta žena, Isabela Kerrová, byla nějak zapletena do případu, na kterém pracoval, ale je to jen domněnka. Možná že teď někdy byl v jejím bytě, oni tam našli jeho otisky, a proto ho zadrželi. Zřejmě víte, že soukromí detektivové občas někam přijdou a něco hledají, ale jestli to tak bylo, pak by Orrie po sobě nenechal otisky, protože by měl rukavice. Samozřejmě že tam nemusel být pracovně, mohlo jít jen o společenskou záležitost. Nevíte, jestli slečnu Kerrovou znal?"

„Ne." Mračila se.

„Zmínil někdy její jméno?"

„Ne."

„Kdy jste ho viděla naposled?"

V tom, jak ignorovala otázky, byla třída. Nepřestávala se mračit. „Řekl jste, že byste mi do telefonu nerad říkal, proč mi budou volat, ale jak se zdá, neřeknete mi vůbec nic. Jste Orrieho

blízký přítel, ale nevypadáte, že toho moc víte. Proč by mě měli volat? Myslíte policie?“

Řekl jsem si, že se nikam nedostanu, když budu chodit kolem horké kaše. „Nechci vás rozrušit,“ řekl jsem, „ale myslím si, že byste měla znát situaci.“

„Já taky. Přesně to si myslím.“

„Fajn. Když člověka zatknou, má právo zavolat si advokáta. Orrie si zavolal Nathaniela Parkera a Parker za ním byl a pak přišel sem a mluvil s panem Wolfem a se mnou. Orrie o tom věděl. Nezavřeli ho jen proto, že si myslí, že o něčem ví. Drží ho proto, že se domnívají, že zabil Isabelu Kerrovou.“

Její oči se doširoka otevřely. „Tomu nevěřím.“

„Nevěříte-li, že to udělal, jsme zajedno. Jestli ale nevěříte, že oni si to myslí, zeptejte se jich. Nebo jeho advokáta. A protože si i pan Wolfe myslí, že to neudělal, má v úmyslu zjistit, kdo to spáchal. Neodpověděl jsem vám na otázku, proč byste měla očekávat, že vám budou volat. Jakmile poldové zjistí, že se s vámi Orrie chce oženit, což jim nebude trvat dlouho, budou se vás chtít zeptat na pár věcí. Na to, co jsem se ptal i já - jestli víte, zda znal Isabelu Kerrovou, a na to, co jste nechala bez odpovědi - totiž kdy jste ho viděla naposledy. Já jsem se ptal jen dvakrát, ale oni budou naléhat. Budou taky chtít vědět, kde a jak jste strávila sobotní ráno; oni už tak uvažují. Bude je zajímat, jestli jste tam nebyla s ním, a možná i to, jestli jste ji nedržela, když vzal ten popelník. To je taky jejich způsob uvažování. A protože si myslím, že on ji nezabil, musím se ptát, kdo to udělal a jestli jste to nemohla být vy. Kde jste byla v sobotu ráno?“

Její čelist pracovala. „Myslela jsem si, že jste Orrieho přítel,“ řekla. „Nemluvil byste tak, kdyby tu byl.“

„Ale ano, mluvil, a on by to chápal. Nelíbilo by se mu to, ale chápal by to.“ Naklonil jsem se k ní, lokty na kolenou. „Poslyšte, slečno Hardyová. Líbí se mi váš pohled i váš hlas. Máte velice

hezké ruce. Říkáte, že jste nikdy o Isabele Kerrové neslyšela, a já nemám žádný důkaz, že byste slyšela. Jste z toho zjevně venku, ale přesto bych opravdu ocenil, kdybyste mi řekla, kdy jste Orrieho viděla naposled a kde jste byla v sobotu ráno.“

„Proč se domnívají, že ji zabil?“ zeptala se. „Proč by ji zabíjel?“

„Nevím. Možná , že něco budu vědět později, snad odpoledne, když ho uvidím - podle otázek, které mu položili. Pravděpodobně mají za to, že objevili nějaký motiv, ale nemusí to tak být.“

„Jaký by mohl mít motiv?“

„Budete se muset zeptat jich, ne mne , protože já si myslím, že jsou vedle. Je možné usvědčit z vraždy člověka, aniž se prokáže motiv, ale porota nemá takové věci ráda.“

„Porota? Myslíte si, že oni - že bude soud?“

„Upřímně doufám, že ne.“

Upírala na mě oči. „Věřím , že si to opravdu myslíte.“

„Opravdu si to myslím.“

„V sobotu ráno jsem byla doma v posteli ještě po poledni. Byla jsem na lince z Caracasu, měli jsme končit o půlnoci, ale přistáli jsme až po druhé ráno. Orrieho jsem tu noc viděla. Večeřela jsem s ním v restauraci. Musím ve vzduchu odpovídat na tolik otázek, že když jsem na zemi, neposlouchám je.“ Přitáhla nohy, postavila se a udělala krok. „Vstaňte a chytněte mě.“

Byl to rozkaz a já poslechl. Nezvedla paži, abychom se objali, ale když jsem ji sevřel, chytila se na mých zádech oběma rukama saka a přitiskla mi hlavu k hrudi. Tmavomodrý kostým hřál jako vlna, ale dnes jeden neví. Nesvíral jsem ji, jen jsem ji jemně a pevně držel a snažil se rozpoznat, jestli věděla, že se dostala do maléru a potřebuje si mě získat, nebo jestli to zkouší se mnou , protože Orrie je ze hry, anebo jestli je to prostě jen její zvyk. Necítil jsem žádný parfém nebo jen velmi slabě - voněla jemně.

Nedalo se říct, jak dlouho by to trvalo, nebýt zvonku u dveří. Zvonil.

Rozpletl jsem pomalu paže, přešel jsem halu.podíval se kukátkem, vrátil jsem se zpátky a řekl jí: „Je to polda, kterého náhodou znám . Protože vás nic nehoní, abyste se s ním musela setkat, laskavě se ztratíte.“ Šel jsem otevřít dveře do předpokoje. „Tudy. Nemusíte zadržovat dech, je to zvukotěsné. Můžete i kýchat.“

Když se to tak vezme, vědí letušky jak reagovat. Beze slova sebrala svou kabelku, která ji spadla na zem, když se mě chytila za sako, a prošla dveřmi, které jsem pořád držel. Když jsem je zavřel, ozval se znovu zvonek. Nezlomil jsem žádný rekord cestou do haly k domovní m dveřím, a jestli si inspektor Cramer všimne černého koženého kabátu na věšáku, tak ať. Chtěl vidět mne, protože ví, že Wolfe není do jedenácti k mání, a jedna otázka, na níž odmítnu odpovědět navíc, nic neznamená. Otevřel jsem mu a řekl: „Omlouvám se, ale přišlo na mě zívání.“ Pustil jsem ho dovnitř. Jeho velká kulatá tvář byla mrazem červenější než obvykle. Bývaly doby, kdy si zakazoval, abych mu pomáhal z kabátu, protože na mě potřeboval upírat ty svoje oči, ale teď svolil, abych mu jej zezadu sundal a zamířil do kanceláře. Nevšiml si černého koženého kabátu, zato mu neušlo žluté křeslo u mého stolu a tak když posadil svůj mohutný zadek do červeného křesla, otázal se: „Společnost?“

Kývl jsem. „Přišla a odešla. Už jste Orrieho pustil?“

„Ne . Nepustil a ani nepustím. Ledaže byste mi k tomu dal zatraceně dobrý důvod. Můžete?“

„Jistě. Je čistý.“

„Ven s tím.“

„Parker s ním včera mluvil a tady nám sdělil, že mu Orrie řekl, že je nevinný. Víme o něm své, ale víme, že nelže. Takže se na to

pan Wolfe podívá. Kvůli tomu jste přece přišel, abyste se poptal, jestli do toho půjde. Půjde.“

„Na to se nemusím ptát. Přišel jsem pro informace.“ Uvelebil se v křesle. „Kdy jste Cathera viděl naposled?“

Zakroutil jsem hlavou. „Bez komentáře.“

„Mluvil s vámi někdy o Isabele Kerrové?“

„Dál.“

„Mluvil s vámi někdy o Jill Hardyové?“

„Bez komentáře.“

„S tím se nikam nedostanete, Goodwine. Chlápek, co je obviněný, může kušovat, ale vy obviněný nejste. Jenomže klidně můžete být, panebože!“

„Zase se o mě pokouší zívání,“ řekl jsem. „Musíme v tom pokračovat? Neříkám, že vám ohledně Orrieho Cathera neodpovím na žádnou otázku. Když se mě zeptáte, kam si chodí kupovat boty nebo kdy si ho pan Wolfe naposled najal na práci, povím vám to třeba i písemně. Ale ty otázky, kterými jste napěchovaný, ty ne. Samozřejmě že když mu přišpendlíte vraždu, a ono se to chytne, a když dokážete, že jsem měl informace, kterých jste mohl použít, obviníte mě z maření spravedlnosti a dostanete mě na to. Ale když se ukáže, že místo maření spravedlnosti jí naopak prokazuju laskavost tím, že pomáhám panu Wolfovi zjistit, kdo zabil Isabelu Kerrovou, tak po něm a po mně budou házet konfety, na čemž my ostatně nebudeme trvat.“

Povolil sevření svých rtů a řekl: „Plácáte se v tom.“

„Jo. Ptal jsem se, jestli v tom budeme pokračovat.“ Podíval jsem se na hodinky. „Pan Wolfe sjede dolů za dvacet minut, když si myslíte, že se vám ho podaří vyděsit víc než mě.“

Začal poklepávat o podlahu špičkou své těžké boty, zíraje na prázdné Wolfovo křeslo. Moc ho to neuspokojovalo, protože tlustý koberec tlumil každý zvuk - to nebylo jako na linoleu v jeho kanceláři. Místo na mě se díval na křeslo, protože to, co ho žralo,

nebylo moje stanovisko. Dostal odpověď na otázku, kde stojí Wolfe a problém zněl: proč? Mám e snad už opravdu něco, a když ano, tak co?

„Napadá mě," řekl jsem, „že bychom se měli dohodnout. Musel by to odsouhlasit pan Wolfe, ale nevím, jestli to udělá. Sepíšeme přísežné prohlášení a v poslední větě uvedeme, že prohlášení obsahuje všechno, co víme a všechno, co Orrie podle našich vědomostí řekl a udělal a co by mohlo mít nějaký vztah k té vraždě. To vám poskytneme, když nás necháte nakouknout do vašeho spisu. Do celého spisu. Mohl by to být výhodný obchod pro obě strany. Vy byste věděli, co máme, a my bychom věděli, proč riskujete jeho zadržení. Není to fér?"

„Kecy," řekl Cramer. Vstal. „Přišel jsem Wolfovi říct jednu věc, ale můžete mu to vyřídit sám. Řekněte mu, že mě mrzí, že mu nemůžu ukázat deník Isabely Kerrové. Kdyby ho četl, změnil by své rozhodnutí jít do toho. A jeden podnět pro vás. Když si usmyslíte někoho zabít, pořádně si zjistěte, jestli si dotyčný nevede deník. Nebo dotyčná." Otočil se a vypochodoval ven.

Zůstal jsem stát. Byla by hanba, zkazit mu takový odchod ze scény. Jakmile jsem uslyšel, že se dveře otevřely a zavřely, zašel jsem do haly, abych se ujistil, že je venku, pak jsem se vrátil do kanceláře a nad vším se zamyslel. Měla by Jill Hardyová sedět v červeném koženém křesle, až Wolfe sejde dolů? jestliže ji nechám v předpokoji a budu ho informovat sám, docela jistě odmítne se s ní setkat, ač by zaručeně měl. Bylo za tři minuty jedenáct. Rozhodl jsem se, že ji přivedu, a tak jsem otevřel dveře, překročil práh a rozhlédl se po prázdné místnosti. Odešla a nic po sobě nezanechala. Šel jsem se podívat na věšák: kabát byl pryč. V kanceláři zabzučel domácí telefon, a tak jsem šel a zvedl ho . Byl to Wolfe ze skleníku; chtěl vědět, jestli odešla. Řekl jsem, že ano, a za minutu už se ozval zvuk sjíždějícího výtahu. Vstoupil, v ruce každodenní orchideje na svůj stůl - nesl si latu Odontoglossum

hellemense, která je podle záznamů, jež vedu, křížencem harvengtense a crispum. Je to něco extra, potrpíte-li si na orchideje, což zrovna nebyl můj případ. Seděl jsem a všechno ve mně vřelo.

Wolfe umístil květy do vázy, uvelebil se v křesle a nahlédl do pošty. Když dočetl dopis od jednoho chlápka ze severu, který posílá jelení maso, jediný významný dopis, řekl jsem trochu hlasitěji: „Slečna Kerrová si vedla deník.“

Odložil dopis, vzhlédl, půl minuty si mě prohlížel a pak se zeptal: „Jak jste to z něj vytáhl?“

„Z koho?“

„Z Cramera, samozřejmě.“

Zíral jsem. „Abyste shora viděl na ulici, musel byste si hlavu narazit na tyč a vysunout ji ven.“

„Nikdy. Ale musel určitě a brzo přijít, a kdo jiný by vám dodal takovou zvláštnost? Tak jak jste to z něj vytáhl?“

„V pořádku, podám vám zprávu.“ Udělal jsem to a začal jsem u Jill Hardyové. Někdy je při informaci o rozhovoru třeba uvést všechno slovo od slova, já to ale dělám zásadně, protože jsem na to vycvičený a je to taky jednodušší. Jako obvykle se opřel a zavřel oči. Od Jill Hardyové jsem rovnou přešel ke Cramerovi, protože v tom nebyla žádná přestávka, jen střih. Když jsem skončil, otevřel oči jen napůl, znovu je zavřel a zamručel: „Nic.“

„Správně,“ souhlasil jsem. „Pokud jde o ni, jestli lže, tak moc dobře. Orrie si určitě myslí, že ona o Isabele Kerrové nic neví, a jestliže ví, tak dokázat to dá pěknou fušku. A jestli opravdu neví, tak z toho kompletně vypadává a je absolutně nepoužitelná. Pokud jde o Cramera, má pravděpodobně deník, no a co? Víme, že má něco horkého, pochybuju ale, že se tam na konci říká: ‚Sahá po popelníku a chce mě s ním udeřit - a to je ten zádrhel. Cramer možná potřeboval deník, který by mu řekl, že by se Orriemu hodilo, kdyby zemřela; my ale ne, my jsme to už věděli. My

potřebujeme někoho jiného, komu by se to hodilo. Mohla by to být Jill Hardyová, ale já pochybuju, že by o tom věděla. Jak říkáte - nic.“

Otevřel oči. „Vy si myslíte, že ji Orrie zabil.“

„Ne. Probral jsem si ze všech úhlů Saulův názor a líbí se mi. Přinejmenším v sobě nese důvodnou pochybnost, která postačuje porotě a tedy i mně. V každé m případě jsme u Cramera v záznamu. Jestliže se ukáže, že to Orrie udělal, nikdy mu to nezapomenu . Sbalím mu tu jeho holku. Stejně si myslí, že vypadám jako on.“

Zavrčel: „Co teď? Kdo?“

„Předpokládám, že sestra. Nebo Avery Ballou.“

„O panu Ballouovi si musíme popovídat. Sestra nejdřív.“ Napřímil se a sáhl po Předvolání k soudnímu vyšetřování.

5. KAPITOLA

V telefonním seznamu Bronxu byla adresa Stelly Flemingové - Humboldtova avenue 2938. Číslo telefonu jsem pochopitelně nevytočil. Podle Times s reportéry nemluvila a přirozeně by si mohla myslet, že se pokouším o nějakou fintu. Podíval jsem se do průvodce Bronxem, abych zjistil, kde je Humboldtova avenue, a zakřenil jsem se, když mi ruka automaticky zajela do stolu pro mého keyfolda. Kvůli jedné politováníhodné události před nějakými roky jsem přijal pevné pravidlo nikdy se nevydat na pochůzku spojenou s vraždou beze zbraně. Pravidla, která si stanovíte sami, se nejhůř porušují, ale jsou tu jisté meze . Sestrovražda není sice něco neslýchaného, ale předpokládat, že Stella Flemingová mohla zabít svou sestru a je tudíž připravena střílet na každého, kdo se jí přiblíží na dosah, bylo přehnané, alespoň dokud ji neuvidím. Vrátil jsem keyfold do stolu, řekl jsem Wolfovi, aby mě nečekal na oběd, a vyrazil jsem. Když jsem sešel pár schodů na chodník, vyhrnul jsem si límec i na ten kousek cesty do garáže za rohem. Namísto lednové oblevy zažívali jsme pěkně dlouhé mrazy a vítr jim ze všech sil pomáhal.

Bylo dvacet minut po dvanácté, když jsem nechal našeho herona na parkovišti, a obešel jsem jeden a půl bloku k číslu 2938, což byl normální desetipatrový cihlový úl, jaký najdete ve všech pěti okresech a především v Bronxu. Dlážděná hala byla pokrytá gumovým běhounem, žádné koberce. Ani žádný vrátný tam nebyl, zato ale muž od výtahu ano; o zeď se opíral pořez s těstovitou tváří a uniformou, kterou už ani čistírna ani žehlička nevzpamatují. Přistoupil jsem k němu a řekl: „Flemingovi, prosím.“

Zavrtěl hlavou a pravil: „Nikdo tam není.“

„Já vím,“ řekl jsem, „že paní Flemingová nepřijímá žádné cizince, ale já nejsem od novin. Potřebuju s ní probrat jednu soukromou záležitost a jsem si jist, že by o to stála.“ V jeho

případě tvář byla znakem mysli. Otázka byla, jak moc. Stáhl jsem si rukavice a vyňal navštívenku, pak jsem vytáhl náprsní tašku a z ní pětidolarovku, nakonec jsem řekl: „Na rovinu. Chcete vidět moji licenci? Vyjeďte se mnou nahoru, a jestliže mě nepustí dovnitř, zdvojnásobím to.“

Vzal navštívenku a prohlédl si ji, převzal bankovku, strčil ji do kapsy a řekl: „Na rovinu, nikdo tam není. Odešla kolem desáté.“ Zasloužil by pořádně pěstí, ale nebylo by to taktické. Jenom jsem se zeptal: „Víte, kam šla?“

Zakroutil hlavou. „Nemám ponětí.“

„Víte, kdy se vrátí?“

„Nevím.“

Věnoval jsem mu přátelský úsměv. „Nestojí to za padesát centů, natožpak za pět babek.“ Znovu jsem otevřel peněženku a vytáhl desítku. „V kterém patře bydlí?“

„ V sedmém. Sedm D.“

„Musím ji vidět, a ona potřebuje vidět mne. Vemte mě nahoru a já tam počkám. Máte moji navštívenku. Jestli chcete, přineste kalamář a sejměte si moje otisky.“

Překvapil mě. Kdesi uvnitř měl i srdce. Řekl dokonce: „Může být venku celý den, a nahoře není na co si sednout.“

„Vždycky je tam podlaha.“

Zvedl ke mně oči a poprvé se na mě podíval zpříma. „To není žádná legrace, pane. Dveře mají moc dobré zámky.“

„O zámcích nic nevím. Dokud nepřijde, nic mě tam nebude zajímat.“ Šel jsem k výtahu a přitiskl jsem konečky prstů, všech deseti, na kovový rám v úrovni očí. „Tady. Tady mě máte.“ Podal jsem mu desetidolarovku. Vzal si ji, vstoupil se mnou do výtahu a zmáčkl tlačítko.

Nabízí se spousta zajímavých věcí, když čekáte čtyři hodiny a dvacet minut v horní hale obytného domu. Můžete začít počítat skvrny a hádat, na které zdi jich je víc, na levé, nebo na pravé.

Můžete se pokusit roztřídit pachy a hádat, z kolika rozličných přísad se celkový efekt skládá. Můžete poslouchat nářek, který vychází z dveří 7B, a hádat, jestli to mrně je kluk nebo holka, jak je staré a co byste si počali, kdybyste byli uvnitř. Když vás míjejí lidi, můžete se jim dívat do očí a znamenat si, kdo vám pohled vrátil a kdo dělal, že vás nevidí. Když se k vám otočí mohutná širokoplecí žena, která právě zasunula klíč do zámku 7C, a zeptá se: „Čekáte na někoho?“, můžete přívětivě a srozumitelně odvětit „Ano“ a sledovat, jak bude reagovat. Celkem to byl dobře strávený čas. Lituji jen, že jsem si s sebou nevzal tabulku čokolády, pět šest banánů a čtvrtku mléka.

Připouštím, že jsem se často díval na hodinky. Bylo za deset minut pět, když se otevřely dveře výtahu a vystoupil muž. Měl jsem za to, že míří k E nebo F, ale on se přede mnou zastavil a promluvil.

„Vyrozuměl jsem, že tu čekáte na mou ženu.“

Samozřejmě že jsem to musel přiznat. „Ano , pane, jste-li Barry Fleming.“

„Nepřeje si s vámi mluvit. Připravujete se o čas. Nechce nikoho vidět.“

Kývl jsem. „Já vím, ale myslím si, že se mnou promluví, když mě nechá, abych vysvětlil proč.“

Vsunul jsem ruku do kapsy pro pouzdro, ale než jsem stačil vytáhnout navštívenku, řekl: „Vím, kdo jste. Měl jsem to říct, viděl jsem vaši vizitku, kterou jste dal člověku od výtahu. Jste Archie Goodwin?“

„Jsem. Osobně. Podívejte, pane Flemingu, proč to nenechat na ní? Až přijde, já jí řeknu, o čem s ní chci mluvit, a ať se rozhodne. Nebudu naléhat, jen se jí zeptám.“

„O čem s ní chcete mluvit?“

Radši bych to řekl jí, ale manžel je manžel. „O jednom muži,“ řekl jsem. „Jmenuje se Orrie Cather a policie má za to, že zabil

Isabelu Kerrovou. Čas od času pracoval pro Nero Wolfa a pan Wolfe a já ho velmi dobře známe a nemyslíme si, že to udělal. Víte o tom, že pracuju pro Nero Wolfa ?“

„Ovšem.“

„Trochu se v tom rozkoukáváme a já bych se hrozně rád vaší ženy zeptal, jestli by mi nemohla poskytnout nějakou informaci, která by mohla pomoci. Přirozeně si přeje, aby byl vrah její sestry chycen a potrestán, ale neměla by si přát, aby to byl Orrie Cather, jestliže je nevinen. Vy také ne, že ano?“

„Samozřejmě že ne.“ Sešpulil rty a podmračeně si mě prohlížel. Byl zhruba mé výšky, měl úzká ramena a úzké boky, podlouhlou tvář s vystouplými lícními kostmi. Pokračoval: „Nechtěl bych, aby byl nevinný člověk za něco trestán a určitě ne pro vraždu. Ale velice pochybuji, že by vám manželka mohl a poskytnout nějakou potřebnou informaci. Není - strašně těžce to nese.“

„Jistě. Ale věřte, nechci jí to udělat ještě těžší.“

„Dobře - kde máte kabát?“

„Támhle.“ Ukázal jsem na podlahu u zdi.

„Seberte si ho. Nemá smysl čekat tady.“ S klíčem na kroužku v ruce zamířil ke dveřím 7D. Když jsem se vrátil s kabátem, přidržel mi dveře a já vstoupil. Předsíň byla veliká asi jako půlka herního stolu. Pověsil můj kabát do skříně a teprve pak si sundal svůj. A v okamžiku, kdy si ho věšel, otevřely se dveře a dovnitř vstoupila žena. Pohlédla na mě , vteřinu mžourala a pak se otočila k němu.

„Barry! Tys ho pustil?“

Z jejího tónu jsem okamžitě pochopil, že jediná šance je nechat mluvit nejprve jeho.

„Ale holčičko.“ Položil jí ruku na rameno a políbil ji na tvář. „Chce jen informaci, máme-li nějakou. Myslí si -“

„Nemáme pro nikoho žádnou informaci. Víš to!“

Ozval jsem se. „Přece musíte něčemu dávat přednost, paní Flemingová. Jestliže je nevinný člověk obviňován z toho, že zavraždil vaši sestru, tak potíž je v tom, že ten, kdo to udělal, je volný. Tohle vy chcete?“

Zaostřila nahoru ke mně. Nahoru, protože neměla víc než metr pětapadesát. „To, co chci, není vaše věc,“ řekla a myslela si to.

„Ne,“ řekl jsem, „ale je to vaše věc. Nejsem žádný chrt od novin, co jde po titulku, jsem soukromý detektiv a snažím se získat určitá fakta. Něco už mám. Vím, proč nechcete vidět žádné reportéry a proč pro nikoho nemáte žádné informace. Protože vaše sestra byla děvka a vy -“

„Co že byla moje sestra!?“

„Děvka , děvka. Náhodou se mi to slovo zamlouvá víc nežli konkubína, metresa nebo bokovka. Já ne —“

Zmlkl jsem, neboť jsem si musel chránit obličej. Když na vás ženská vyrazí s vystrčenými drápy, záleží jen na vás, co uděláte. Když je v ní skutečně tygřice, můžete jí dokonce i jednu ubalit, ale se Stellou Flemingovou a jejím krátkým dostřelem mi nezbývalo, než opřít se jí plochou dlaní o pusu. Její manžel ji zezadu chytil za ramena, odtáhl ji a řekl: „Radši abyste šel.“

Přikláněl jsem se k jeho názoru, ale jen proto, že Wolfe nemohl na dálku číst v mých myšlenkách; domnívá se totiž, že ženám rozumím . Otočila se a bubnujíc do jeho prsou, ječela: „Nechci, aby šel pryč,“ a pak si klidně, žádný spěch, začala svlékat kabát. Podala ho manželovi, zdvořile řekla: „Pojďte dovnitř,“ a zamířila ke dveřím. On zavřel dveře šatníku, pobídl mě a já se hnul.

Rozsvítila a přešla ke gauči, usedla a kousala si rty. Popravdě řečeno jsem ji zatím pořádně neviděl, protože jsem měl v předsíni plné ruce práce, a tak když jsem si vybral židli, zaznamenal jsem, že se svými hnědými vlasy, hnědýma očima a kulatou plnou tváří se své sestře nepodobá ani trochu. Zeptala se: „Proč jste to řekl?“

„Abych vás vyhecoval.“ Sedl jsem si. „Musel jsem. Buď to, nebo –“

„Chtěla jsem říct, proč o ní tak lžete?“

Zakroutil jsem hlavou. „S tímhle na mě nechoďte, paní Flemingová. Oba víme, že to není lež, takže toho necháme. Není to důležité - pro mne ne. Řekl jsem to jenom, abych -“

„Znal jste mou sestru?“

„Ne. Do včerejška jsem o ní neslyšel.“

„Tak jak můžete vědět…“

Nechal jsem jí tři vteřiny, ale k ničemu se nechystala. Mávl jsem rukou. „Na tom nic není. Show-girl odejde -“

„Byla herečka.“

„Tak jo. Herečka odejde z divadla, najde si byt za tři sta dolarů, nepracuje, dobře se obléká i stravuje, má auto, používá parfémy za třicet dolarů. Kdo by to nevěděl? Kdo tohle nezná? Ale to není důležité, teď ne. Co je -“

„Pro mne ano. Je to nejdůležitější věc na světě.“

„Ale holčičko,“ řekl Fleming. Seděl na gauči vedle ní.

„Dobře,“ řekl jsem. „Jestliže je to pro vás tak důležité, bude to asi právě tohle, o čem chcete mluvit. Do toho.“

„Bylo jí dvacet osm. Mně je jednatřicet. Bylo jí teprve pětadvacet, když - když přestala pracovat. Když jí bylo šest a mně devět, zemřela nám matka, a když jí bylo dvanáct a mně patnáct, zemřel i otec. Proto je to tak důležité.“

Kývl jsem. „Jistě.“

„Nejste od novin. William mi řekl vaše jméno, ale nepamatuju si je.“

„William je ten člověk od výtahu,“ řekl Fleming.

Já jemu: „Děkuji.“ A jí: „Jmenuju se Archie Goodwin. Jsem soukromý detektiv, pracuju pro Nero Wolfa a přišel jsem -“

„Vy jste detektiv?“

„Ano.“

„Pak víte, jak to chodí. Řekl jste, že bych nechtěla, aby člověk, který zabil mou sestru, zůstal na svobodě. Ne , to bych nechtěla, ale jestli bude zatčen a bude soud, tak nikdo nesmí o mé sestře říct to co vy. Když to někdo řekne u soudu, bude to v novinách. Pokud by tohle měl někdo říct, pak nesmí být žádný soud. I kdyby měl zůstat na svobodě. Takže teď víte, co chci.“

Byla to už druhá žena v jediném dni, co nechtěla soud, i když z jiného důvodu. „Teď to vím,“ řekl jsem jí, „a z vašeho hlediska je to i pochopitelné. V jistém smyslu s vámi dokonce souhlasím. Nechcete soud, i kdyby dostali toho pravého. Já zase nechci soud s nepravým, a to se stane, když to někdo nezastaví. Jistě čtete noviny.“

„Čtu teď všechny.“

„Přirozeně. Pak ovšem víte, že drží muže, který se jmenuje Orrie Cather a který pracoval pro Nero Wolfa. Už jste takové jméno někdy slyšela nebo viděla? Orrie Cather?“

„Ne.“

„Jste si tím jista? Vaše sestra se o něm nikdy nezmínila?“

„Ne. Jsem si jistá, že ne.“

„Pan Wolfe a já ho velmi dobře známe. Nevěříme, že vaši sestru zabil. Neříkám, že o něm víme všechno. Mohl mít, může mít jistá - ehm - spojení, o nichž nevíme. Dokonce bych i připustil, že by mohl být jedním z těch, kdo platí byt vaší sestry a její další - vrtíte hlavou.“

„Nevrtí hlavou,“ řekl Fleming.

„Promiňte, myslel jsem, že ano. Nakonec ať to nájemné platil, nebo ne, nevěříme, že ji zabil, a proto mě pan Wolfe za vámi poslal. Jestliže ho postaví před soud - dobře víte, co se stane. Cokoli, co o vaší sestře zjistili, se dostane do protokolu. Jak víte, porota obvykle osvobodí člověka, existuje-li důvodná pochybnost. Hodláme policii takovou důvodnou pochybnost předložit tak, aby

se věc vůbec nedostala do soudní síně, a mysleli jsme si, že byste nám mohla pomoci. Vídala jste svou sestru dost často, že?“

„To vypadá rozumně,“ řekl Fleming. „Musím vám však připomenout, že pro mou ženu by soud s pravým vrahem mohl být právě tak nežádoucí jako s nepravým. Vůbec s ní nesouhlasím, ale Isabela byla její sestra.“

„Ne,“ řekl jsem. „Nejde o to, co je rozumné. Jediné, co chceme, je důvodná pochybnost. Co když se nám například podaří policii ukázat, že tu je jiný muž nebo žena, který měl dobrý motiv? Anebo co když se dozvědí, že Isabela někomu řekla - mohla by to být i vaše žena - že jí někdo vyhrožoval zabitím? Když, když a zase když. Pro naše účely, myslím tím pana Wolfa a sebe, to nemusí být tak pádné, aby to stačilo na obžalobu a soud, stačí jen pochybnost. Ale i kdyby ho zavřeli, jeho soud by nemusel pro vaši ženu být tak špatný, jako jistě bude soud s Orriem Catherem. Víme cosi o tom, co by na Orrieho mohli mít.“

„Co je to?“

„Nemůžu sloužit. Je to důvěrné.“

Zašilhal na mě. „Podívejte, pane Goodwine, já jsem učitel matematiky a mám rád problémy. To, že se nás ta věc tak týká, i když víc mé ženy než mne, není zrovna ten problém, ale už jsem zvyklý.“ Položil ruku na její koleno. „Nebudeš se, holčičko, zlobit, když řeknu, že bych rád pomohl? Ale nechám to. Vím, jak ti je. Udělej přesně to, co chceš.“

„To je rozumné,“ řekl jsem mu . Jí jsem se zeptal: „Svou sestru jste vídala často, že?“

Položila svou ruku na jeho a řekla: „Ano.“

„Jednou dvakrát týdně?“

„Ano. Skoro každou sobotu jsme spolu večeřely a pak chodily na nějaké show nebo do kina. Můj manžel v sobotu hraje šachy.“

„Noviny psaly, že když jste tam předevčírem přišla, nikdo vám neodpověděl na zvonění a superintendent vás pustil dovnitř. Bylo to tak?“

„Ano.“

„Důležitý by mohl být okamžik, než jste vstoupila do ložnice. Nechci vás trápit, paní Flemingová, opravdu ne, ale je to důležité. Co jste si pomyslela, když jste na podlaze uviděla mrtvé tělo vaší sestry?“

„Nic jsem si - nemyslela jsem si nic.“

„Jistě, nejdřív to byl šok. Ale když jste uviděla - když jste si uvědomila, že byla zavražděna, určitě by bylo přirozené pomyslet si: zabil ji - nebo zabila ji, nebo něco takového. Tohle je důležité; taková první myšlenka bývá zpravidla správná. Kdo byl ten on nebo ona?“

„Nebyl ani on, ani žádná ona. Nic takového mě nenapadlo.“

„Víte to určitě? V takových chvílích člověka napadne kdeco.“

„Já vím, ale tehdy ani jindy jsem si nepomyslela, že on nebo ona ji zabili. Ani jsem se nesnažila hádat, kdo ji zabil. Jediné, co vím, je to, že nesmí dojít k soudu.“

„Jenže soud bude. Soud s Orriem Catherem, jestli nenajdeme způsob, jak tomu zabránit. Ukázala vám sestra někdy svůj deník?“

Zamračila se. „Nevedla si deník.“

„Ale ano, vedla. Má ho policie. Ale protože -“

„Co v něm je?“

„Nevím. Neviděl jsem ho. Ale protože -“

„To neměla dělat. Je to jenom horší. Neřekla mi to. Zřejmě ho měla v té zavřené zásuvce. Nemám na něj právo? Nemůžu je přinutit, aby mi ho vydali?“

„Teď ne. Snad později. Dojde-li k soudu, může to být usvědčující materiál. Říká se tomu důkaz nebo předmět doličný. Protože jste ho ale nikdy neviděla, musíme to nechat plavat. Vypadá to dost beznadějně, protože kromě vás nevím o nikom,

kdo by mi mohl poskytnout nějakou informaci. Samozřejmě že určitou šanci představuje ten člověk, který jí platil byt a vůz, parfémy a já nevím, co ještě, ale já ho neznám. Vy ano?“

„Ne.“

„To mě překvapuje. Myslel jsem si, že byste mohla. Byly jste si přece blízké, že?“

„Já určitě.“

„Pak musíte vědět, kdo další. Protože jste řekla, že jste ani nehádala, kdo ji mohl zabít, neptám se na to, jen hledám někoho dalšího, kdo ji dobře znal. Jistě jste to řekla policii.“

„Ne, neřekla.“

Povytáhl jsem obočí. „Odmítáte s nimi také mluvit?“

„Ne, ale nemohla bych jim toho moc říct, protože nevím co. Bylo to…“ zarazila se, zatřásla hlavou a otočila se k manželovi. „Řekni mu to ty, Barry.“

Sevřel jí ruku. „Dalo by se skoro říct,“ řekl, „že Isabela vedla dva životy. V jednom se stýkala s mou ženou, svojí sestrou, a v menší míře se mnou. V tom druhém se svou společností - řekněme s okruhem svých známých. Moje žena a já o tom víme jen velmi málo, ale nějak jsme pochopili, že její přátelé patřili většinou do divadelního světa. Chápete, že za těchto okolností se má žena s nimi raději nestýkala.“

„Nešlo o to, zda raději nebo ne,“ opravila ho. „Tak to prostě bylo.“

Dost to pomohlo, objevil se totiž celý další okruh lidí, ale to jsem mohl čekat. „V pořádku,“ řekl jsem jí. „Nemůžete mi říct jména, která neznáte. Existuje vůbec někdo, kdokoli, o němž víte, že ji znal?“

Zavrtěla hlavou. „Nikdo.“

„Doktor Gamm,“ řekl Fleming.

„Á, ovšem,“ řekla.

„Její doktor?“ zeptal jsem se.

Fleming přikývl. „Náš taky. Internista. Je to - dá se to tak říci - můj přítel. Hraje šachy. Když se u Isabely před pár lety projevila dosti vážná bronchitida, já -“

„Skoro před třemi lety,“ řekla.

„Opravdu? Doporučil jsem jí ho. Je to vdovec s dvěma dětmi. Dvakrát nebo třikrát k nám přišel, když tu Isabela byla, a hráli jsme bridge. Ale ona na to nebyla.“

„Byla strašná,“ řekla Stella Flemingová.

„Nemá žádný smysl pro karty,“ řekl Fleming. „Jmenuje se Theodore Gamm, se dvěma M. Má ordinaci na Osmasedmdesáté ulici na Manhattanu.“

Očividně mi pomohl a já jsem to náramně oceňoval; aspoň jedno jméno a adresa, sakra! Vytáhl jsem zápisník a zapsal si to, abych předvedl, jak jsem pohotový.

„Nemůže vám říct všechno,“ řekla úplně klidně, ale najednou vyskočila, roztřásla se, sevřela ruce v pěst a v očích se jí zajiskřilo. „Nikdo nesmí! Nemůžou! Nemůžou! Vypadněte! Vypadněte!“

Fleming, už také na nohách, ji držel kolem ramen, ale ona to nevnímala. Kdybych zůstal v klidu sedět, pravděpodobně by se zase dala dohromady, ale já od snídaně nejedl. Kývl jsem na Fleminga, on na mě, vyzvedl jsem si v předsíni klobouk a kabát a odporoučel jsem se. Když jsem nastoupil do výtahu, William řekl: „Tak jste se tam dostal, co?“ a já jsem řekl: „Díky, kamaráde, že jste jim oběma řekl, že jsem přišel.“ Venku bylo ještě studeněji, ale heron chytil vcukuletu, což taky zatraceně musel, a já jsem vyrazil ke Grand Concourse.

Když jsem krátce po půl sedmé dorazil do kanceláře, seděl Wolfe u svého stolu a chmurně hleděl do dokumentu tlustého na dva palce - byla to část přepisu procesu s Rosenbergem, pro který si poslal po přečtení prvních tří kapitol Předvolání k soudnímu vyšetřování. Můj stůl byl prázdný, žádné vzkazy, žádné zprávy, že by někdo telefonoval. Vyškubl jsem stránku ze svého zápisníku a

posadil jsem se, zíraje na ni, než Wolfe dosmrkal. Nato jsem vstal a podal mu ji.

„Tady máte," řekl jsem. „Jméno a adresa doktora, který léčil Isabelu Kerrovou, když před třemi roky měla bronchitidu."

Zamručel: „A?"

„Doceníte to, až vás uvedu do situace. Strávil jsem hodinku s paní a pánem Flemingovými. Teď, nebo po večeři?"

Pohlédl na hodiny. Třicet pět minut do lívanečků s ančovičkami. „Je to naléhavé?"

„Ani ne."

„Tak to může počkat. Saul volal dvakrát. Nic. Fred se k němu ráno připojí. Volal jsem panu Parkerovi, po obědě přišel a já mu popsal situaci; všechno podstatné až na jméno Averyho Balloua. Později mi volal. Viděl Orrieho a zařídil, abyste ho mohl zítra v deset dopoledne navštívit. Má za to, že je to žádoucí."

„Byl Orrie obžalován? Z vraždy?"

„Ne."

„Ale žádná kauce, co?"

„Ne. Pan Parker na to nechce naléhat." Podíval se na papír, který jsem mu dal. „Co je to? Zabil ji ten člověk?"

„Ne, léčil ji. Jsem na to hrdý. Je to sklizeň."

„Fuj." Odložil lístek a vrátil se k přepisu.

Obchod je u stolu s večeří tabu, nikoli však zločin a zločinci, a tak Rosenbergův případ vyplnil celou konverzaci nad lívanečky s ančovičkami, koroptví na omáčce bez oliv, pěnou ze salátové okurky a kreolským tvarohem. Samozřejmě že to byla akademická debata, neboť Rosenbergovi byli mrtvi už několik let, avšak mladá knížata byla po smrti už pět století, a přece Wolfe jednou věnoval případu týdenní pátrání, kdy ze své knihovny vytáhl Moreovu Utopii, protože More obviňoval Richarda III.

Ustal, až když jsme v pracovně vypili kávu. Odstrčil tác a otázal se, zda půjde o doslovný záznam, a já jsem řekl, že ano, a

začal jsem. Když jsem mu popsal dohadování s Williamem, sešpulil ústa, nic nenamítl, jen zareagoval na fakt, že patnáct babek přišlo nazmar, protože jsme nemohli čekat peníze od Orrieho. Pak se opřel, zavřel oči a přestal reagovat jako obyčejně, dokud jsem neskončil.

Když je otevřel, otázal se: „Vy jste neobědval? Vůbec ne?“

Zakroutil jsem hlavou. „Kdybych odešel, mohlo by to stát kilo, abych se dostal zpátky. William je vyděrač.“

Napřímil se: „To nikdy nedělejte.“

„Prospělo mi to. Měl jsem pár deka nadváhu. Budete to komentovat, nebo mám já?“

„Vy.“

Půl minutky jsem si počkal. „Za prvé, zabila Stella svou sestru? Dvě proti jedné, že ne. Ona-“ „Jenom dvě?“

„Víc nepřisadím. Nejdůležitější věc na světě, říkala. Jestli je to pořád tak důležité, když je po smrti, tak jaké to bylo, když byla naživu? V mé přítomnosti ztratila dvakrát nervy. Nemůže to pomyšlení vystát. Jestliže tam v sobotu ráno šla a - mám to hláskovat?“

„Ne . Proč dva ku jedné. Proč ne jedna ku jedné?“

„Protože podle statistiky žena zabije svou sestru jen tehdy, když ji nenávidí nebo když se jí bojí. To není Stellin případ. Měla ji ráda a chtěla ji - zkrátka ochránit. Tři proti jedné. Ale i kdyby to udělala, je to beznadějné. Dokažte to. I kdybychom toho měli tolik, že by nám to stačilo, Cramer a prokurátor by to nikdy nekoupili, natož porota. Takže na ni zapomeňte. Pokud jde o něj, zbytečná sázka. Mohl by mít elegantní motiv, každý by ho mohl mít, ale jediný viditelný motiv k tomu, aby ji zabil, by mohl být v tom, že chtěl zabránit své ženě dělat si o svou sestru starosti; to je ovšem trochu přitažené za vlasy. Byl to snad i důvod, proč mě pustil dovnitř?“

„Aby vás nepotkala na chodbě.“

„Možná, ale mohl mi říct, ať jdu pryč, nebo si na mě zavolat poldu. Je to jen dohad; třeba to udělal proto, že má rád problémy, nebo si myslel, že by to pro ni bylo dobré. Víc než dohad, je to závěr: když jsou venku, nevědí, kdo je uvnitř. Řekla, že se ani nesnažila hádat, a já jí věřím. Neumí hrát. Když jsem vyrukoval s jedním malým fíglem, že to totiž mohl být Orrie, kdo platil za byt, nebylo to jen v jejím výrazu, zakroutila hlavou. Později řekla, že nevěděla kdo, ale ví to. Což my taky.“

„Jestli byl Orrie upřímný.“

„Byl. Odhalil to. To nejlepší nakonec. Isabelin další život. Další okruh lidí.“

Zavrčel: „Ano.“

„Ano co?“

„Rozšiřuje se to. Dalo se to čekat od okamžiku, kdy jste zjistil, že její vztahy se sestrou byly omezené. Ani vydržovaná žena nechce jídat sama. Vy se smějete?“

„Směju. Většina mužů by jí nedávala na jídlo. V pořádku, máme tedy další okruh dalších lidí - jak se dalo čekat. Mohou jich být tucty, možná stovky. Panebože. Navrhuju znova vzít v úvahu Averyho Balloua.“

„Beru ho v úvahu. Chtěl jsem už na začátku - nevadí. Řekneme si to ráno, až se vrátíte od Orrieho.“ Natáhl se pro přepis.

6. KAPITOLA

Když se jdete na Manhattanu podívat ná člověka drženého ve vazbě, záleží do jisté míry na tom, proč tam je. Může být totiž na policejní stanici, v městském vězení, v úřadě okresního prokurátora, nebo v padoku. Nevím, kolik poldů tomu říká padok, ale seržant Purley Stebbins ano. Je to holá páchnoucí místnost asi deset metrů dlouhá, rozdělená vprostřed ocelovou mříží a širokým dřevěným pultem. Mříž dosedá na střed širokého pultu a sahá až ke stropu; po obou stranách té přepážky je rozestaven tucet dřevěných židlí. Stejná židle pro návštěvníka i navštíveného. Demokracie.

Seděl jsem na jedné z těch židlí z návštěvnické strany, bylo úterý ráno deset minut po desáté a nebylo mi veselo. Předpokládal jsem, že Orrieho uvidím v úřadu prokurátora, pak ale zavolal Parker, že to bude v městském vězení; měl jsem tedy za to, že to bude v tamější hovorně. Jenže mě odvedli do padoku a tady jsem čekal se čtyřmi dalšími návštěvníky rozesazenými podél pultu a asi dva metry vedle mne seděla jakási tlustá žena středního věku s červenýma očima. Byl bych si rád myslel, že se jen předvádějí a chtějí ukázat, co pro ně znamená Nero Wolfe a Archie Goodwin, ale nebylo tomu tak. Rozhodli, že Orrie Cather je vrah; zatím ho ještě neobvinili, a proto nijak neriskovali. Tudíž se jim to ani nemohlo dát sežrat.

Na opačné straně se otevřely dveře a vstoupil Orrie v želízkách s čmuchalem za zády. Chlápek ho zakormidloval do židle naproti mně, prohlédl si ho a řekl: „Patnáct minut“ a vrátil se ke stěně, kde už stál podobný týpek. Pokud mi to mříž dovolila, našel jsem Orrieho oči. Měl je pěkně naběhlé. Jednou se mi přiznal, že si každé ráno deset minut kartáčuje vlasy; dnes ráno to určitě neudělal.

„Mohl by tu být odposlech,“ řekl jsem.

„Neřekl bych,“ ozval se. Jeho onáramkoyané ruce ležely ná pultě. „Je to riskantní. A je tu velký kravál.“

„Dobře, nebudeme křičet. Parker ti řekl, že jsme se, pan Wolfe, Saul, Fred a já, usnesli, žes ji nezabil a že na tom děláme.“

„Jo. Vím, že musel. Nejsem sice jeho Archie Goodwin, ale i tak musel.“

„Raději se považuji za svého Archieho Goodwina, jenže takhle se nikam nedostaneme. Mám nějaké otázky, ale Parker mi řekl, že jsi mě chtěl vidět. Takže?“

„Chci, abys mi udělal jednu laskavost, Archie, velkou laskavost. Chci, abys zašel za Jill Hardyovou a řekl jí -“

„Už jsem ji viděl. Včera ráno k nám přišla, nepřerušuj, a mluvili jsme spolu. Nevěděl jsem, kolik jsi jí toho řekl o Isabele Kerrové, tak -“

„Nikdy jsem jí o Isabele Kerrové nic neřekl. Nevěděla, že vůbec nějaká Isabela Kerrová je. Cos jí hergot řekl?“

„Totéž co ty, nic. Samozřejmě že jsi po mně chtěl laskavost, a já se podle toho zachoval. Řekl jsem jí, že si poldové myslí, žes ji zabil, a že my si myslíme, žes ji nezabil, a že se do toho pustíme a že o Isabele Kerrové nic nevíme. Teď bych -“

„Jsi skvělý, Archie. Skvělý.“

„Dej mi to na papíře, nechám si to zarámovat. Teď bych se tě rád poptal, ale nemáme moc času. Vyklopils jim všechno?“

„Ne. Jsem nemluva.“

„Pokračuj v tom. Jak víš, Parker souhlasí. Co všechno mají? Víme, že mají tvou licenci a jiné věci, i když tys jim je nedal a já taky ne, tvoje otisky a její deník, ale je to -“

„Její deník?“

„Jo. Nevěděls, že ho má ?“

„Bože, to víš, že ne.“

„Měla ho a teď ho mají oni, jak tvrdí Cramer. Neřekl, co v něm je. Možná že ty ano, ale my chceme znát tvůj názor na jinou

věc: bylo v něm to jméno? Jméno, které jsem z tebe musel vyrazit?“

„Aha.“ Chvíli na mě civěl. „Chápu. To by mohlo být ono. Nemyslím si ale, že by tam bylo. Samozřejmě že ten deník měla někde zašitej, ale i tak si myslím, že to tam nebylo. Byla dost mazaná. Je to víc než názor. Říkám ne.“

Podíval jsem se na hodinky. Ještě šest minut. „A teď otázka: Kolik lidí vědělo o ní a o tobě?“

„Nikdo.“

„Pitomost. To nemůžeš vědět.“

„Pokud vím, tak nikdo. Slyšels mě, že se vytahuju, Archie, ale nikdy jsi mě neslyšel, že bych se vytahoval s ní. Byl jsem s ní jen párkrát a už mě vyplašila. Měl jsem předtím pár ženských, které po mně jely, ale ona byla posedlá. Líbila se mi, to jistě, byla dobrá, to jistě, ale byla posedlá. Od začátku jsme spolu nikde nebyli, jen u ní. Ona to tak chtěla, a mně to vyhovovalo. Ale úplně jsem se v ní spletl. Řekl jsem jí, že jsem potkal Jill, rozumíš, že jsem se jen seznámil s jednou stevardkou, protože jsem si jako pitomec myslel, že bych ji tak mohl smířit s představou, že tak jako já nejsem její jediná známost, nemůže ani ona čekat nic jiného ode mne. A pak jsem se poprvé v životě zbláznil - do Jill. A ona - vždyť jsem ti říkal, jak to vzala. Trvala absolutně na tom, že si mě vezme, sakra. Řekl jsem jí, že to, co vydělám, stačí tak na polovinu toho, co v tom svým bejváku utratí, ale ona řekla, že jakmile se narodí mimino, bude nám krásně stačit pokoj s koupelnou. Takový kecy. Ani na vteřinu jsem nevěřil, že nějaký mimino bude, a i kdyby bylo, čí by bylo? Odpovídám ti na otázku. Nikomu jsem o ní neřekl a pochybuju, že ona někomu řekla o mně.“ „Ale řekla ti o jiných lidech, ne?“

„To ano, o někom. Jen tak, rozumíš, když jsme mluvili.“

„Tak kdo z nich ji zabil? Kdo k tomu měl důvod?“

Přikývl. „Jasně že jsem na to myslel. Ale jestli někdy o někom něco řekla, co by teď mohlo pomoct, to říct nedokážu. Uvědomuju si, že to je jediná možnost, jak mě z toho vytáhnout, a Bůh ví, jak bych si přál dát ti nějaký tip, ale přísahám, nemůžu. Samozřejmě že mi povídala o lidech, o chlapech, který jí dělali návrhy, o ženských, které měla ráda a které ne, ale ať to probírám jak chci, na nic jsem nepřišel. Vím, že se něčeho potřebuješ chytit. Vedle Jill je tu ještě někdo, o kom bych ti chtěl říct. Ženská, kterou měla nejradši a kterou nejčastěji vídala, je to zpěvačka z nočního klubu, nějaká Julie Jaquettová. Její pravý jméno je Amy Jacksonová. Ještě předminulý týden byla u Deseti malých indiánků a možná že tam pořád je. Tohle by mohl být nejlepší tip. Máš ještě něco? Nebo něco dalšího?“

„Ne. Viděl jsi někdy její sestru Stellu Flemingovou?“

„Ne. Isabela mi o ní říkala. Řekla, že když se vezmeme, bude ráda nejen ona, ale i její sestra. Čekala, že z toho budu kdovíjak na větvi, když udělám dvě ženský šťastný najednou.“

„Zmínila se někdy -“ zarazil jsem se, protože se blížil konec. Přišel Orrieho chlápek. Položil mu ruku na rameno, což bylo zbytečné, a řekl, že čas uplynul. Zvýšil jsem hlas: „Jaké je vaše jméno?“

Shlédl na mne: „Mé jméno?“

„Ano. Vaše vlastní jméno.“

„Jmenuju se William Flanagan.“

„Další William.“ Vstal jsem. „Ohlásím vás kvůli vaší brutalitě. Pan Cather je pouze zadržován jako svědek. Neměl jste ho chytat za rameno.“ Otočil jsem se, zamířil ke dveřím a chlápek, který mě sem přivedl, mě dostihl v okamžiku, kdy jsem už bral za kliku.

William Flanagan nám nepřetrhl nic důležitého; chystal jsem se jen zeptat, jestli se Isabela někdy zmínila o doktoru Gammovi .

Na dno jsem se dostal až v taxíku. Doufal jsem, že z Orrieho něco vypadne, aspoň nějaký náznak, ale když jsme zahýbali na

Západní Pětatřicátou ulici, uvědomil jsem si, že se pořád točím kolem toho, jak vypadal a co řekl o sobě, což bylo naprosto nesmyslné. Jediný způsob, jak se v myšlenkách něčeho zbavit, je dosadit tam něco jiného. Ale představa, že by Orrie mohl Isabele Kerrové tím popelníkem jednu ubalit, se mi v hlavě vynořila hned, jak jsem uviděl tu ránu v její lebce, a zůstane tam tak či tak do té doby, než si za Orrieho budu moci dosadit jistého X nebo Y; a po třech dnech a nocích tu žádný vhodný X nebo Y pořád ještě nebyl. Jestli mi řeknete, že bych o Orriem neměl takhle uvažovat, protože jsme ho vyloučili, budete mít úplnou pravdu, ale nic víc.

Pro ilustraci toho, jak jsem na tom byl - když jsem se vrátil do kanceláře, nevytáhl jsem horní levou zásuvku mého stolu, abych do desek uložil účet za výdaje. Účtenku na 3,75 dolaru za taxi jsem nechal na sebe. Wolfe nám sice řekl, že celý podnik je jeho, ale dokud mu něco nepřineseme, nebude mít co podnikat; a jeho samolibost zůstane bez skulinky. Protože bylo jen pár minut po jedenácté, právě sestoupil ze skleníků a začal se probírat poštou. Když shledal, že v ní není nic zajímavého, žádné šeky ani nabídka od pěstitelů orchidejí, odstrčil ji stranou a řekl dobré ráno. Řekl jsem, že takové nebylo, a abych to dokázal, podal jsem mu doslovný přepis mého rozhovoru s Orriem a zakončil komentářem, že toho dalšího by si měl dopřát on sám, protože já jsem s těmi třemi, jichž jsem se ujal, - totiž s Jill Hardyovou a oběma Flemingovými, nedospěl nikam.

„Konec konců," řekl jsem, „je to muž . Připouštím, že Julie Jaquettová by byla na vás moc, ale ta může počkat, dokud nebudete mít za sebou Averyho Balloua." Zamračil se: „Doktora Gamma."

Vrátil jsem mu to stejně: „Nemůžete to pořád odkládat. Jak víte, souhlasím s vámi, že práce na rozvodových důkazech je ohavná. K tomu je náchylná každá práce, když se má zjistit, kdo s kým spal, spí nebo spát bude. Ale protože je pravda, že Avery

Ballou pravděpodobně za její byt platil proto, aby jí mohl předčítat poezii, je tady sex faktorem nedůležitým, takže ho můžete ignorovat. Můžete třeba předpokládat, že ji mohl zabít, neboť se zahihňala, když vyslovil špatně slovo.“

Měl sevřené rty. Třikrát se nadechl, než řekl: „V pořádku. Přiveďte ho.“

Kývl jsem. „Dobře, jen nevím, kdy a jak. Minulou noc jsem se po něm ohlížel. Není jen prezidentem Federální holdingové společnosti, nýbrž i ředitelem devíti dalších velkých podniků. Jeden dům má na Sedmašedesáté, druhý v Rhinebecku a další v Palm Beach. Je mu padesát šest. Má jednoho ženatého syna a dvě provdané dcery. Měl bych zavolat do banky, abych věděl, jak velký balík má, ale neměli bychom asi vytrubovat, že se o něj trochu zajímáte, protože –“

„Řekl jsem přiveďte ho.“

„Slyšel jsem. Vysvětluju jen, že by nebylo vhodné říkat recepčnímu v jeho úřadě ani jeho podřízenému, který mě bude uvádět, že jistý soukromý detektiv jménem Nero Wolfe by s ním potřeboval konzultovat záležitost, která je příliš důvěrná na to, aby ji vyslechly jiné uši než jeho. Telefonovat tam by bylo ještě horší. Musíme to nějak zorganizovat, takže Julie Jaquettová bude muset počkat.“

Zavrčel: „Saul se ozval?“

„Volal v devět hodin. Fred je s ním a dělají na tom. Zavolá kolem jedné.“

„Fuj. Génius u továrního pásu. Odvolejte ho. Předhoďte mu slečnu Jaquettovou. Dostane z ní jména a Fred mu s nimi pomůže.“ Sáhl pro poštu. „Váš zápisník. Na tenhle dopis od toho pitomce z Paříže se musí odpovědět.“

7. KAPITOLA

Ve čtyři odpoledne jsem postával v mramorové hale čtyřicetipatrového finančnického království na Wall Streetu, naproti řadě výtahů očíslovaných 32—40. Byl jsem patřičně vybaven. V hlavě jsem měl fotografii Averyho Balloua, kterou jsem získal z jednoho starého čísla magazínu Fortune v Newyorské veřejné knihovně, a v kapse navštívenku. Byla to tatáž navštívenka, kterou jsem dal Williamovi, tomu člověku od výtahu - moje jméno vprostřed a jméno Nero Wolfa s adresou a telefonním číslem drobnějším písmem dole - ale cosi jsem přidal. Pod mým jménem byla strojem připsaná informace: „V růžové ložnici byl deník a policie ho má.“ Krásně to vyplnilo prázdný prostor.

Možná že jsem to přehnal. Dalo se tušit, že nejen Ballouova manželka a rodina, ale i někteří jeho přátelé, ba dokonce i někdo ze zaměstnanců Federální holdingové společnosti věděli, jak tráví některé ze svých večerů. Bylo ale taky možné , že ne. Některá z adjektiv, která ho ve Fortune popisovala, zněla „prohnaný“, „povznesený“, „konvenční“ a „skrupulózní“. Tištěná adjektiva jako celek nehltám, ale kdyby byla tahle várka z půlky pravdivá, pak by to bylo delikátní. Takže místo toho, abych vyjel do čtyřiatřicátého patra, strávil jsem sto minut dole v hale. V každém případě to bylo lepší než horní chodba v Humboldtově avenue číslo 2938, zejména od pěti hodin, kdy každý výtah vyložil hejno střízlíků - milý pohled. Já vím, že střízlíci, kteří kladou vejce, se nehoufují, ale když místo křídel užívají výtahy, tak musejí.

Podíval jsem se na hodinky v 5.38 a dvě minuty poté se ukázal Avery Ballou. Z těch, kteří s ním byli ve výtahu, zbyl jeden člověk, který ho za hovoru doprovázel ven z haly. Šest kroků za nimi jsem šel já, doufaje, že se rozloučí, což také na chodníku učinili. Muž zamířil k Broadwayi a Ballou zůstal stát. Přistoupil

jsem k němu tváří v tvář, nabídl jsem mu vizitku a řekl jsem: „Bude vás to zajímat, pane Ballou. Je tu dost světla?“

Na vteřinu jsem si myslel, že ji bude ignorovat, a on to udělal, přesto pohlédl do mé tváře, té mužné počestné tváře, která už rozdala tisíce navštívenek, vzal vizitku, přidržel pod světlem a pustil se do čtení. Měl jsem spoustu času ohodnotit si ho. Tmavošedý kabát ho musel přijít na tři kila, ne-li na čtyři, a tmavošedý klobouk na takových čtyřicet babek. Jeho hlava měla velikost odpovídající jeho velké pevné figuře, a jeho tvář byla trochu zbrázděná, ale nic povislého. V jeho tváři se neobjevilo nic ani poté, co navštívenku přečetl, strčil do kapsy a vzhlédl ke mně.

„Zajímat? Mě?“ přeptal se.

Přikývl jsem. „Ovšem tohle místo se nehodí k debatě. Nejlepší by byla kancelář Nero Wolfa. On totiž o té růžové ložnici, o zadrženém muži i o vás ví víc než policie. Nejlepší by to bylo teď. A to je už opravdu všechno, co mám vyřídit - jsem jenom poslíček. Musíte ale přiznat, že to bylo ode mne uvážlivé, že jsem se nenechal vyvézt do čtyřiatřicátého patra a někomu svou navštívenku nepředal.“

Rozhlédl se kolem sebe - snad po nějakém poldovi? Ne. Před námi přibrzdil rolls-royce a ze zaskleného místa pro řidiče vystoupil uniformovaný šofér. Ballou se obrátil ke mně a zeptal se:

„Kde to je?“

„Západní Pětatřicátá ulice. Devět set třicet osm.“

„Máte tu vůz?“

„Tady ne.“

„Pojedete-li se mnou, budete mlčet.“

„V pořádku. Své už jsem řekl.“

Přistoupil k rollsu, nastoupil a já za ním, řidič za námi zabouchl dveře a posadil se za volant. Rozjeli jsme se, Ballou mu oznámil, že si uděláme zastávku, a dal mu adresu. Když jsme zastavili na světlech na křižovatce, pomyslel jsem si, že je to

poprvé, kdy dodávám podezřelého z vraždy do našeho vznešeného cihlového domu v jeho rollsu. Po zbytek cesty, kdy jsme nemluvili, soustřeďoval jsem se na jeho jízdní vlastnosti a usoudil, že je trochu jemnější než heron, ale nikoli tak rychlý v rozjezdu.

Bylo po šesté, když jsme dorazili; Wolfe by měl být dole. Protože nejsem při představování tak dětinský jako on a rád jdu na věci přímo, hned poté, co jsem pověsil Ballouův a svůj klobouk a kabát, vešel jsem do kanceláře, ohlásil: „Pan Ballou“ a udělal mu místo.

Vstoupil dovnitř, zastavil se, rozhlédl a zeptal se: „Je tady odposlech?“

„Bože,“ prohlásil Wolfe. „Za chvíli nebude možné kdekoli o čemkoli konverzovat. Dávám vám své slovo, že to, co řeknete, nebude nahráno. Problém je v tom, že zatímco já znám cenu svého slova, vy mi nemusíte věřit.“ Ukázal na vázu. „I v ní může být mikrofon, ale není.“

Ballou vytáhl z kapsy saka navštívenku a ukázal mu ji. „Co má znamenat ta růžová ložnice a jakýsi deník?“

Wolfe obrátil ruku dlaní vzhůru. „To je zjevné. Trik, jak vás sem dostat. Nikoli však falešný, samá fakta. Ta ložnice je opravdu růžová, jak víte, neboť jste v ní strávil mnoho hodin; a slečna Kerrová si vedla deník a policie ho skutečně má.“

Pokynul k červenému koženému křeslu. „Posaďte se, prosím, je to lepší pro oči, když jsou ve stejné úrovni.“

„Nikdy jsem nestrávil ani hodinu v růžové ložnici.“

„Nuže, proč jste zde?“

„Protože mi je známa vaše reputace. Vím, že jste schopen obratných manévrů a zcela zjevně zamýšlíte zaplést mě do jednoho z nich. Chtěl jsem vám říct, abyste se o to nepokoušel.“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Špatně, pane Ballou. Nejde o to, zda vím o vašem více než tříletém spojení se slečnou Kerrovou, ani o to, o jaké důkazy se moje znalosti opírají, ale zda lze zabránit jeho

zveřejnění, a jestliže ano, tedy jak? To je otázka pro vás. Pro mne otázka zní: zabil jste tu ženu? Pokud ano, zveřejním to a vy jste ztracen. Ne-li, nemám žádnou chuť odhalovat vaše vzájemné styky, a také nikdy nemusejí vyjít najevo. Není nikterak samolibé, řeknu-li, že takové rozhodnutí záleží především na tom, jak upřímný vůči mně budete.“

Ballou se otočil, protože já jsem za jeho zády přecházel ke svému stolu. Pozoroval mě, jak si sedám, pohlédl na Wolfa, zamířil k červenému křeslu, pohodlně se usadil, dal si načas a pak pronesl k Wolfovi: „Poslouchám.“

Wolfe se stočil, aby ho měl přímo na očích. „Něco z toho pro vás může být nové, něco nikoli. Samozřejmě že víte, že jistý Orrie Cather je držen jako důvodný svědek ve vazbě a že bude každým okamžikem obviněn z vraždy. Na základě dostatečných důvodů jsem dospěl k závěru, že je nevinný. Pan Cather pro mne celé roky příležitostně pracoval a já ctím závazky. Mám-li jim dostát, musím nyní porušit diskrétnost. Pan Cather udržoval zhruba jeden rok důvěrné styky se slečnou Kerrovou. Často ji navštěvoval v jejím bytě s růžovou ložnicí, a to v době, kdy ona věděla, že vy nepřijdete; existují tam stopy po jeho přítomnosti a jejich důvěrné známosti, jež nebyly patrné pro vás, leč odhalitelné pátráním. Policie je nalezla, a proto ho mají. Hodláte se vyjádřit?“

„Poslouchám.“ Z výrazu Ballouovy tváře byste mohli vyčíst leda to, že právě vyslechl návrh, aby něco podržel.

„Slečna Kerrová panu Catherovi sdělila mnoho věcí o vás, o svém živiteli, avšak vám neřekla přirozeně nic o něm, o svém milenci. Jeho si však zjevně zapsala do svého deníku, zatímco vás nikoli. Kdybyste se v něm totiž ocitl, byl by vás už vyhledal policista nebo okresní prokurátor. Stalo se?“

„Poslouchám.“

„To nebude stačit. Potřebuji to vědět a vás to neuvádí v nebezpečí. Navštívil vás někdo?“

„Ne.“

„Zjistil jste vůbec nějaký náznak toho, že by vaše jméno mohlo být uváděno v souvislost s vraždou Isabely Kerrové?“

„Ne.“

„Potom v deníku není. Vím o něm pouze jediné - totiž že ho policie nalezla v bytě slečny Kerrové. Jistý policejní inspektor sdělil panu Goodwinovi, že jej mají. O jeho obsahu mi není nic známo . Nyní ovšem vím, že v něm není vaše jméno, a to je šťastná okolnost. Je pravděpodobné, že okresní prokurátor neobviní pana Cathera z vraždy, dokud se nedozví, kdo platil za její byt. Vy doufáte, že se to nedozví, a já s tím budu též spokojen.“

Wolfe zvedl hlavu. „V tom to vězí, pane Ballou. Jestliže bude pan Cather postaven před soud, jste v tom. Vystoupí-li jako svědek, určitě vás bude jmenovat - a psi budou vypuštěni. Je tu však šance, dokonce znamenitá: bude-li totiž skutečný vrah odhalen, souzen a usvědčen, vaše jméno nebude nikdy prozrazeno. Bude-li však souzen pan Cather, bude prozrazeno nevyhnutelně. Předpokládaje jeho nevinu - a já ji předpokládám - nepřeji si, aby byl souzen. A nyní, když jsem vám popsal situaci, mám za to v že si to nepřejete ani vy. Máme tedy společný zájem a já očekávám, že mi pomůžete v nalezení člověka, který zabil Isabelu Kerrovou. Jestliže odmítnete, budu mít ovšem za to, že jste ji zabil. A pokud jste to neučinil, ztrácel bych drahocenný čas, a to by byla škoda. Řekl jsem to dostatečně jasně?“

Ballouova tvář vypadala ještě zbrázděněji, ale to bylo vše - stále nic povislého. Zhluboka se nadechl, dlaní si promnul oči a pak řekl: „Mohl bych dostat napít?“ Vstal jsem a pravil, že určitě, a sám jsem mu také nabídl, protože to bylo rychlejší než zvonit na Fritze. Vybral si gin s ledem a s citrónovou kůrou a já jsem odešel do kuchyně. Fritz nakrájel proužky citrónové kůry a já jsem vytáhl gin i kyblík s kostkami ledu. Když jsem se vrátil, bylo křeslo

potažené červenou kůží prázdné; Ballou stál nad glóbem a konečkem prstu jím pomalu otáčel. Jakmile jsem postavil tác na stolek, vrátil se, usedl, vhodil jednu kostku ledu do sklenice, nalil na ni gin, odtrhl dva proužky citrónové kůry, přidal je do sklenice a zamíchal. Posadil jsem se znovu do křesla a on stále míchal. Konečně pozvedl sklenku, dvakrát si usrkl a položil ji zpátky.

„Ano, řekl jste to dostatečně jasně."

Wolfe otevřel oči a zavrčel.

„Zjevně," řekl Ballou, „zjevně jsem v pasti. Nemůžu si ověřit jedinou věc, kterou jste mi sdělil. Přál jsem si drink - dávám si ho vždycky, když přijdu domů, ale chtěl jsem získat trochu času na rozvážení. Dospěl jsem k závěru, že fakta jsou pravděpodobně taková, jak jste je podal, už proto, že nechápu, co byste mohl získat, pokud byste si je vymyslel. Jedinou možností tedy je domluvit se s vámi, ale nemohu nic riskovat. Mám otázku: Kdy slečna Kerrová - kdy se ten člověk, Cather, poprvé dozvěděl moje jméno?"

Wolfe se otočil: „Víme to, Archie?"

„Ne, pane," řekl jsem a obrátil jsem se k Ballouovi: „Mohu to zjistit, je-li to důležité."

„Mohlo se to stát asi tak před čtyřmi měsíci?"

„To jistě."

„Rád bych to věděl. Nemusí to teď být důležité, ale rád bych to věděl." Zvedl skleničku a upil. „Nemám, co bych řekl k vašemu dohadu, že jsem zabil slečnu Kerrovou, až na to, že jsem ji nezabil. Copak by mohl člověk v mé situaci, v mém postavení - ale ne, to na vás nemůže udělat dojem. Ta představa je pro mne fantastická. Říkáte, že ode mě očekáváte pomoc při nalezení člověka, který ji zabil. Jestli to nebyl Cather, a jsou-li fakta taková, jaká uvádíte, pak jistě že si to přeji, ale jak?"

„Nejdříve vy," řekl Wolfe. „Kde jste byl v sobotu ráno?"

„Celé dopoledne až zhruba do tří hodin odpoledne jsem byl doma. Měli jsme na oběd hosty.“

„Kdyby vás vyslýchali, dokázal byste doložit každou půlhodinu od osmi hodin do poledne?“

„Myslím, že ano. Měl jsem také telefonické hovory.“

„A co vaše žena?“

„Proč moje žena, proboha?“

Wolfe potřásl hlavou. „Nezačínejte, zatím jste se držel obdivuhodně, tak to nekazte. Já do toho vaši ženu nezatahuji, to okolnosti. Věděla o vašich stycích se slečnou Kerrovou?“

„Ne.“

„Jak moc jste si tím jistý?“

„Úplně. Udělal jsem velká bezpečnostní opatření.“

Wolfe se zamračil. „Vidíte, jak složité to je. Bylo by velmi žádoucí, aby se někdo z nás dvou, buď pan Goodwin, nebo já, mohl setkat s vaší paní, ale jak to udělat, abychom vás do toho nezatáhli? Musí se to nějak zorganizovat, a pan Goodwin -“

„Nic se nebude organizovat. S mou paní se nesetkáte!“

„Jak jste řekl, jste v pasti, ale zbytečně kolem sebe netlučte. Když jste to nebyl vy a ani vaše manželka, kdo to byl? Musím mít fakta, stopu, jméno. Strávil jste se slečnou Kerrovou mnoho důvěrných hodin. Možná že teď budete muset pár hodin strávit se mnou. Řekla vám o místech, kam chodila, a o lidech, které znala? Vyprávějte.“

Na Ballouově krku zacukal sval. „Trvám, já trvám na tom, že má žena nebude obtěžována. Čekáte, že dostanete zaplaceno, přirozeně. Nikdy kolem sebe netluču. Kolik?“

Wolfe přikývl. „Přirozeně, říkáte? Lidé s penězi mají vždycky za to, že neexistuje jiný prostředek. Angažuji se ve prospěch pana Cathera, nemůžete si mě najmout nebo zaplatit. Jestli vás k něčemu nutím, pak jen proto, abych získal informace. Budeme

obtěžovat vaši ženu jen tehdy, bude-li to nutné. Od vás potřebuji všechna fakta, opravdu všechna -“

Ozval se telefon. Obrátil jsem se a zvedl sluchátko: „Kancelář Nero -“

„Saul, Archie. Jsem -“

„Vydrž.“ Položil jsem sluchátko, vydal jsem se halou do kuchyně a tam zvedl telefon.

„Máme společnost. Tak jeď!“

„Budete mít další. Slíznul jsem to. Pěkně jsem narazil. Na Julii Jaquettovou. Dal bych týdenní plat, abych věděl, jestli ji zvládnete. Problém je částečně v tom, že Nero Wolfe je hvězda, jak říká, ale především v orchidejích. Jestli jí ukáže svoje orchideje, řekne mu všechno, co ví o Isabele Kerrové. Mně neřekne vůbec nic. Nic.“

„Dobře, dobře. Na to bych potřeboval nejvýš deset minut.“

„Jdi do háje! Řekl jsem týdenní plat. Ona -“

„Kde jsi?“

„V budce na Christopherově ulici. Před kabinou v Deseti malých indiáncích je fronta. Julie je teď ve službě. Volno bude mít až v osm a pak od devíti deseti do čtvrt na jedenáct.“

„Takže je to v pohodě. Přiveď ji v těch devět deset.“

„Já ti dám pohodu!“ Zavěsil a já šel.

Nečekám, že mi budete věřit, budu-li vám tlumočit první slova, která jsem zaslechl, když jsem se vrátil do kanceláře, ale máte právo vědět, proč jsme z Averyho Balloua dostali právě tak málo jako Saul z Julie Jaquettové. Slova, jež Ballou pronesl, zněla: „Rudyard Kipling.“

Šel jsem ke stolu a otáčel hlavu, abych ho neztratil z očí. Sedal jsem si, když se Wolfe zeptal: „Básně?“

„Zejména básně,“ řekl Ballou, „ale pár jeho povídek taky. A Robert Service a Jack London. Několik věcí mám i od ostatních, ale od těch tří - Kiplinga, Service a Londona - tam mám kompletní dílo vázané v kůži. Na něco jsem se chtěl zeptat, ale neudělal jsem

to. Mohou z takové vazby dostat moje otisky? Kůže není hladká, je prolamovaná.“

Wolfova hlava se otočila. „Archie?“

„Pravděpodobně ne,“ řekl jsem Ballouovi, „z prolamované kůže asi ne, ale vaše otisky musí být všude jinde.“

„Nevím. Prostě nevím.“

Wolfova ramena se pozvedla o čtvrt centimetru. „Pak vám nezbývá než se s tím spokojit. Ale není snadné uvěřit, pane Ballou, že jste tam týdně strávil deset hodin i víc, což dělá pět set hodin za rok, a to po tři léta, a že slečna Kerrová nikdy nemluvila o tom, jak strávila těch ostatních - počkejte - téměř dvacet pět tisíc hodin. O místech, kam chodila, o lidech, které potkala.“

„Řekl jsem vám to,“ pravil Ballou. „S výjimkou tělesných důvěrností jsme se o své zážitky nedělili. Avšak ty básně a povídky jsem nečetl jen proto, abych se poslouchal. Nevnucoval jsem jí je. Rozuměla jim a měla z nich potěšení, debatovali jsme o nich. Uvědomte si, že mě tohle nijak netěší. Je to poprvé v mém životě, co jsem chtěl někoho poslat ke všem čertům, a nemohu.“

„Stále tomu nemůžu věřit. Mluvila někdy o své sestře?“

„Ano. Mluvila o ní, ale jen náhodně a zřídka.“

„Vy jste nevěděl, že její sestra silně neschvalovala její styky s vámi?“

„Ne. Dozvídám se to až teď.“

„Neschvalovala a neschvaluje. Zmínila slečna Kerrová někdy jméno Julie Jaquettová?“

„Nemyslím. Jestli ano, pak jen náhodně, ale nevzpomínám si.“

„Pozoruhodné. Byl jste jí často velmi blízko po dobu tří let. Chtěl jsem a čekal jsem jména a vy jste mi poskytl pouze tři: Jacka Londona, Roberta Service a Rudyarda Kiplinga.“ Wolfe poodstrčil křeslo. „Otázka: proč jste chtěl vědět, kdy pan Cather poprvé uslyšel vaše jméno?“

„Ach... byl jsem zvědav.“

„Řekl jste, že to už nemusí být důležité. Kdy by to bývalo bylo důležité a proč?“

„Myslel jsem důležité pro mě, ne pro vás a pro to, co podnikáte. Co vlastně budete dělat? Říkáte, že si vás nemohu najmout ani platit, ale proč ne? Neexistuje žádný konflikt mezi Catherovými a mými zájmy, jak říkáte. Deset tisíc teď jako záloha? Dvacet tisíc?“

„Ne.“ Wolfe vstal. „Nejsem k mání. Jsem již angažován.“ A odkráčel pryč.

8. KAPITOLA

Ve čtvrt na deset jsme už zase byli v kanceláři a Fritz odklidil kávové šálky; tak byla, aniž bych to tušil, připravena scéna na jedno z nejoslnivějších show, které náš stařičký cihlový dům zažil. Poté, co jsem vyprovodil Balloua, jsem se odebral do kuchyně a řekl Wolfovi o Saulově telefonu. Pochopitelně že by byl cibulovou polévku a kentuckou ovesnou kaši vychutnal lépe, kdybych byl počkal, ale přidusilo by to atmosféru, kdybych to na něj vybalil při kávě. Šlo o to, zda se s tím vyrovná lépe jeho apetýt nebo zažívání, ačkoli narušit mu apetýt dá obrovskou námahu.

Nicméně, narušilo to i zažívání. Kávy vypil více než obvykle, vyprázdnil celou konvici. Když bylo po ní, a já byl po ruce - obyčejně trávím úterní večery venku - učinil pokus pokračovat v konverzaci, která se většinou točívala kolem Vietnamu. Jenže právě teď ho Vietnam skutečně nezajímal. Měl v plánu vyřídit si to nejen s ženskou, což už samo bylo dost špatné, nýbrž se zpěvačkou z nočního klubu, což bylo absurdní. Odpudivý způsob, jak trávit večer. Když u dveří zazvonil zvonek, zpražil mě pohledem, který si měl schovat pro Saula, což jsem mu také řekl, když jsem vstal, abych šel otevřít.

Už jen přes jednostranně průhledné sklo dveří to stálo za to. Byla o pár centimetrů vyšší než Saul, a jestli ten kabát, co měla na sobě, byl pravá sobolina, pak na něj bylo potřeba nejmíň sto sobolů. Když vešla, obdarovala mě oslnivým úsměvem a ještě jedním, když jsem jí pověsil ten kabát. Saul se pokoušel nešklebit. Chytla mě za paži a zeptala se sytě mazlivým hlasem: „Kdepak je, Archie?“ Držela se mě celou cestu halou až do kanceláře, pak se utrhla, vtančila doprostřed, zastavila se před stolem, kabelku nechala spadnout na zem a propukla v šílenou píseň:

„Frajere, dělej,
frajere, ukaž se,
probuď se, zvedni se,
vem si m ě
a dělej!
Frajere frajerskej,
neboj se, umíš to,
vem si mě, vem si mě,
a dělej!“

Vztáhla k Wolfovi své dlouhé, nahé a dobře tvarované paže a řekla: „A teď ty orchideje. Ukažte!“

Bylo to působivé. Ale Wolfe si s ní v ničem nezadal. Vyslal k ní naštvaný pohled, jaký u něj vídám nad křížovkou, se kterou si neví rady. Stejný pohled teď obrátil ke mně a zeptal se: „Tohle byl váš nápad?“

„Ne,“ řekla. „Nikdo mi nikdy nic nemusí radit; nemusí. A teď ty orchideje, frajere. Dělejte!“

„Slečno Jacksonová,“ řekl.

„Jmenuju se Julie Jaquettová,“ řekla.

„Tady ne,“ řekl. „Lze si představit, že někdy dávno a za jiných okolností bych možná ocenil vaše představení, ale ne zde a -“

„To není představení, člověče, to jsem já!“

„Tomu nevěřím. Bytost, která sem přitancuje a vyřvává takovou slátaninu, nemůže nejspíš ani jíst ani spát ani číst ani psát - ani milovat. Jste schopna lásky?“

„Ha! Jestli sem!“

Wolfe přikývl. „Vidíte? Ještě před chvilkou byste řekla: Jestli jsem, člověče. Děláme pokroky. Pokud jde o vaše přání zhlédnout mé orchideje, lze je jednoduše splnit. Buď pan Panzer, nebo pan Goodwin vás tam mohou ve vhodnou hodinu, snad zítra, doprovodit. Teď ale máme na práci jiné věci a málo času. Chcete,

aby byl člověk, který zabil Isabelu Kerrovou, odhalen a potrestán?“

„K čertu s ním, jasně že chci, člověče!“

Wolfe se zašklebil. „Nezačínejte zas. Také já ho chci odhalit, protože je to ten nejvhodnější způsob, jak osvobodit člověka, který je ve vazbě. Orrieho Cathera. Slečna Kerrová vám o něm možná vyprávěla.“

Zírala na něj z výše svých stopětasedmdesáti centimetrů. „Šílíte?“ zeptala se.

„Ne. Jsem nepříjemný, ale nešílím. Jestliže si myslíte, že pan Cather ji zabil, mýlíte se, nezabil ji, a já zjistím, kdo to udělal. Byla jste to vy ?“

Saul a já jsme stáli mezi ní a dveřmi. Otočila se k nám a zřetelně pravila: „Ty kryso!“

„Nevinen,“ řekl Saul. „Dala jste jasně najevo, že si myslíte, že ji zabil on. Taky jste -“

„Řekls, že Nero Wolfe chce, abych mu ho pomohla dostat.“

„Neřekl. Jenom jsem řekl, že potřebuje vaši pomoc . Dala jste mi také najevo, že mi nic neřeknete.“

Podívala se kolem, přešla k mé židli a mému stolu, sedla si a zahleděla se na Wolfa. Protože se z toho mohla vyvinout vynášečka, postavil jsem se k červenému koženému křeslu a Saul se přemístil k jednomu z těch žlutých.

„Takže vy si myslíte, že ho vytáhnete,“ řekla. „Protože pro vás dělá. Blbost. Řekněte mi jak.“

Wolfe zakroutil hlavou. „Nemohu. Nevím. Vy jste zjevně přesvědčena, že je vinen, a ovšemže jste policii řekla proč, ale policii to zcela nepřesvědčilo. Je zadržován pouze jako závažný svědek. Záleží-li vám na tom, pokuste se mě přesvědčit. Proč jste si tak jistá?“

„Varovala jsem ji, krucinál,“ řekla.

„Varovala jste ji, že ji pan Cather zabije?“

„Ne, varovala jsem ji, že nikde není psáno, co by mohl udělat. Určitě víte, že si chtěl vzít jinou holku.“

„Ano.“

„A do takovýho nekřesťanskýho svrabu se dostanou hodný lidi, když se něco zadrhne. Měli bezvadnej kvartýr, zatracený blázni. Každej, kdo za ni platil - nikdy mi neřekla, kdo to byl - tam měl svý místo, když potřeboval změnu, to je jasný. Jinak ale měla ten byt většinu času pro sebe, a měla chlapa, kterej jí dělal dobře, to je jasný. A on měl ženskou, která mu vyhovovala, protože ji měl skoro vždycky po ruce, zadarmo, a to je taky jasný. Bezvadnej kvartýr! Jenomže ona si řekla, že si ho veme, a on si ale řek, že si veme jinou dámu, která měla dokonce i dobrý místo - jako stevardka. To víte?“

„Ano.“

„Kdyby jí to myslelo, mohla být volná. Ale nikomu z nich to nemyslelo. Radila jsem Isabele, aby to s ním vyřídila, začínal cvokatět a mohl by něco udělat, jenomže nechtěla ani slyšet. Zasedla si na něj a on ji zabil. Když lidi začnou blbnout, je lepší toho nechat. Jenomže on ji zabil.“

„Řekla jste tohle všechno policii?“

„Jasně že jo.“

„A co když ji nezabil?“

„Nesmysl.“

Wolfe ji upřeně pozoroval. Protože jeho oči byly navyklé vidět na tom místě mne, musel se přizpůsobit. „Hrála jste někdy?“ zeptal se jí. „Sázíte ráda?“

„Hloupá otázka. Kdo by ne?“

„Dobře. Saule, kolik slečně Jacksonové nabízíte, že Orrie Cather nezabil Isabelu Kerrovou?“

Saul nezaváhal. „Deset k jedné.“ Z kapsy vytáhl peněženku a vyndal peníze. „Sto k desíti.“

„Nemusí tolik mít. Mohl byste -“

„Vždycky mám peníze.“ Otevřela kabelku, kterou už položila na stůl, když ji předtím zvedla ze země, kam ji působivě upustila na začátku představení. „Kdo to rozhodne?“

„Okresní prokurátor,“ řekl Saul. „Sto proti deseti, že ani nebude souzen. Peníze bude držet Archie Goodwin ?“

„Ne. Nero Wolfe.“ Vstala, dala Wolfovi svou bankovku a Saul mu své peníze odevzdal také. Wolfe zkontroloval pět Saulových dvacítek, otevřel zásuvku a peníze uložil. Vrátila se do mého křesla, kabelku znovu položila na můj stůl a řekla Wolfovi: „A teď mi řekněte, proč jsem právě přišla o deset babek.“

Zavrtěl hlavou. „To musí počkat. Přál jsem si pouze dokázat vám, že jednáme na základě úsudku a nikoli dohadu. Cítíte vůči Catherovi animozitu?“

„Co je to?“

„Nepřátelství. Nenávist.“

„Samozřejmě že ne. Žádnou nenávist.“

„Když slečnu Kerrovou nezabil, jste ochotna ztratit těch deset dolarů?“

„A proč ne? Je to sázka.“

„Znamená to tedy, že v případě, že ji zabil někdo jiný, dáte přednost jeho spravedlivému potrestání před nespravedlivým potrestáním pana Cathera?“

„Jistě.“

„Dobře tedy. Vy a slečna Kerrová jste byly blízké přítelkyně. S výjimkou jména toho, kdo platil její účty, se vám svěřovala. Jaká to byla žena? Ta otázka není náhodná; potřebuji to vědět. Jaká byla?“

„Zlatíčko. Byla to moc prima ženská, než zpanikařila kvůli tomu troubovi. Ta hra jí byla jasná a výsledek taky. Vždycky a v každém případě si zachovávala důstojnost. Měla pořádně široký srdce, ale nikdy ho nenechala krvácet. Já bych radši neměla vůbec žádný srdce, než abych mu na požádání pouštěla žilou. Jeden

důvod, proč jsme si byly tak blízko, bylo to, že obě jsme dobře věděly, k čemu nám mužský jsou a k čemu ne - než se objevil ten pavián Cather.“

„Vy ho znáte?“

„Ne. Nikdy jsem ho neviděla a ani nechci.“

Wolfe se podíval na hodiny. „Zpátky musíte být ve čtvrt na jedenáct?“

„V deset deset. Musím se převlíknout.“

„Pak nemáme moc času. Zkuste teď přijmout jednu hypotézu. Předpokládejme, že pozitivně víte, lhostejno jak, že ji nezabil. Kdo to tedy udělal? Koho byste podezírala?“

„To je jednoduchý. Ten hejl přece.“

„Cože? Hejl?“

„Promiňte. Ten chlápek, co si ji vydržoval.“

„Neznáte ani jeho jméno.“

„No a co? Vyklopil ročně dvacet klacků. Možná že už toho měl dost. Možná že z toho chtěl vypadnout. Přišel na Cathera, a tak ji zabil. Je to jasný jako facka.“

„Velmi dobře, budu o tom uvažovat. Ale rozšiřme naši hypotézu. Vylučte ho. Kdo další? Měly jste se slečnou Kerrovou mnoho společných přátel?“

„Ano. Když už jim chcete říkat přátelé, abyste byl slušný. Jasně že měly.“

„Předpokládejme, že to byl jeden z nich. Kdo ?“

Pronesla slovo, které si měla nechat pro sebe, neboť tu byla přítomna žena.

„Přeslechl jsem,“ řekl Wolfe.

„Řekla jsem, že je znám. Když ovšem někoho zabijete, musíte k tomu mít důvod; i když ten důvod máte, musíte mít taky kuráž. K tomu se mi nehodí ale žádný.“

„Ani jeden?“

„Ne.“

„Řeknete panu Goodwinovi nebo panu Panzerovi některá z těch jmen, až vás bude provázet mezi orchidejemi?“

„Nestačí mi je ukázat. Budu totiž muset jít.“

„Snad tedy zítra ráno.“

„To by mi je musel přinést do postele. A ať je po mně rozhodí. To by se mi líbilo, ale nepůjde to. Ráno v posteli se mnou nic není.“

„Tak odpoledne. Setkala jste se někdy s jistým doktorem Gammem?“

„S Teddym?“ Zasmála se. „Ano, Teddyho znám. Myslím, že je to docela slušnej doktor, ale jako mužskej? Dostal nápad, že to zkusí na Isabelu, ale byl to jen nápad. Bůh ví, co ho napadne teď.“

„Nezabralo to?“

„Vůbec ne.“

„Viděla jste někdy sestru slečny Kerrové? Paní Flemingovou?“

Přikývla. „Takovej brouk. Ale něco mě napadá. Žádná legrace, myslím to vážně. Jsem upřímně přesvědčená, že si myslela, že by Isabele bylo lip mrtvý. Jasně. Kdyby to nebyl Cather ani hejl, byla by to ona.“ Podívala se na hodiny na zdi. „Musím letět.“ Opustila mé křeslo. „Pojďte se mnou! Proč byste nešel? Dostanete stůl v první řadě. Udělám vám reklamu. Senzačně vás předvedu. Řeknu těm kořenům, že je tu Nero Wolfe osobně a že se přijde uklonit. Nebo se můžete uklonit i vsedě, když budete chtít; vyskočej si na židle, aby vás viděli. Budu mít podprsenku samý peří. Pojďte! I pivo tam poteče!“

Wolfe naklonil hlavu a zamžoural na ni. „Nepřijímám vaše pozvání, slečno Jacksonová,“ řekl, „ale přeji vám všechno nejlepší. Mám dojem, že váš názor na spolubližní a jejich vlastnosti se jaksi podobá mému.“ Zvedl se. Téměř nikdy nevstává před příchozími či odcházejícími, ať jsou to muž i či ženy. Ještě jednou se opakoval: „Přeji vám všechno nejlepší, madam.“

„Frajer,“ řekla. Obrátila se: „Pojď ty, Archie. Ten Panzer je krysa.“

9. KAPITOLA

Po sedmačtyřiceti hodinách, tedy ve čtvrtek v devět večer, odložil Wolfe svůj šálek s kávou a pravil: „Čtyři dny a noci a nic než nic.“

Položil jsem šálek a řekl jsem: „Bez námitek.“

Ve skutečnosti jsem jednu měl. Výsledky byly sice nulové, nikoli však úsilí. Někde v těch devíti záznamnících tady na mém stole - ty zprávy přepisuji na psacím stroji ve svém pokoji, nikoli v kanceláři - jsou jména čtyř mužů a šesti žen, která nám dodala Jaquettová-Jacksonová, když se v Saulově a Fredově společnosti byla ve středu odpoledne podívat na orchideje. Ale toho, čeho bychom se mohli chytit, v nich bylo beznadějně málo. Samozřejmě že všechno je možné. Bylo například možné , že jedna z těch žen si usmyslela, že jí Isabela štípla rtěnku, vyšlápla si na ni, namíchla se a praštila ji; nebo že jeden z těch mužských nenávidí Rudyarda Kiplinga a nemohl snést ženskou, která ho měla v krvi. Vždycky ale musíte mít něco lepšího než miliardu možností, abyste se do toho mohli pustit. Stačí i stéblo, ale musí to být něco.

Například statistika. Jsou dva druhy - jedna, na kterou se kouknete, a jedna, kterou si uděláte. Uznávám, že mi jde o tu druhou: z tisíce vražd spáchaných amatéry se třiaosmdesáti dopustí žena, která zabije druhou ženu, neboť jí vzala manžela či jeho část. Ze statistického hlediska jsme tudíž v seznamu získaných jmen našli pouze jediné s dostatečně jasným motivem, totiž jméno manželky pana Averyho Balloua, což ji automaticky vyneslo na první místo. Potíž však byla v přístupu. Kdybych za ní zašel a zeptal se, jestli věděla, že její manžel celé tři roky předčítal Kiplingovy básně ženě, která byla minulého týdne zavražděna, Ballou by s námi už nepromluvil a my jsme ho potřebovali. Takže jsem v pátek ráno po snídani zavolal Lily Rowanovou a zeptal se

jí, jestli se někdy viděla s paní Ballouovou, na což mi odpověděla, že nikoli a že z toho mála, co o ní ví, by o to ani zvlášť nestála.

„Pak na tom netrvám," řekl jsem. „Potřebuju si ujasnit, jestli ji chci vidět. Je to naprosto soukromé. Nepotřebuju podrobné resumé, jen obrysy, především její hlavní zájmy. Například jestli nesbírá podpisy slavných soukromých detektivů, což by bylo perfektní."

„Tak pitomá snad nemůže být!"

Řekl jsem, že by to mohlo být i horší, Lily to vzala jako spěšnou zakázku a už za hodinu mi znovu zavolala. Měla toho víc, než jsem potřeboval, a tak většinu vypouštím. Paní Ballouová bývala Minerva Chadwicková z rodiny Chadwicků - ocel a železnice. Za Balloua se provdala v roce šestatřicet. Jejich syn a dvě dcery mají rodiny. Přátelé jí říkají Minna. Nikdy nepořádala velké party a zvala si pár přátel na večeři. Byla episkopaliánka, ale do kostela chodila zřídka. Paříž moc nemilovala a Floridu nenáviděla. Měla ráda koně a vlastnila čtyři arabské, zvláštní zálibu měla v jednom psím plemeni, a to v irských vlkodavech, kterých měla buď dvanáct nebo čtrnáct...

Připravil jsem se o prostor a vás o čas, protože zjevně důležití byli ti irští vlkodavové. Že jsou velcí, to bylo asi tak všechno, co jsem o nich věděl, a tak jsem zavolal chlápkovi, který psům rozumí, abych z něj vytáhl, co se dalo. Takže jsem mohl zavolat na číslo Ballouova domu na Sedmašedesáté ulici. Když jakýsi komornický hlas oznámil: „Rezidence pana Balloua," řekl jsem, že se jmenuji Archibald Goodwin a že bych si přál domluvit schůzku s paní Ballouovou, neboť potřebuji poradit ve věci irských vlkodavů. Hlas pravil, že paní není k máni, ale že jí mou žádost vyřídí, a tak jsem mu nechal své telefonní číslo. Kolem poledního se ozval telefon a obchodnickým hlasem se ohlásila slečna Corcoranová, sekretářka paní Ballouové, zajímající se o to, jakouže informaci o irském vlkodavu si přeji. Sdělil jsem jí, že

pomýšlím na koupi a že nevím, která chovná stanice je ta nejlepší, a že mi můj přítel poradil, že paní Ballouová o tom ví víc než kdokoli jiný v této zemi; řekla mi, že když přijdu v pět hodin odpoledne, paní Ballouová mě přijme. To bylo znamenité, protože Jacksonová-Jaquettová měla na prohlídku orchidejí přijít v půl třetí.

Pravděpodobně nikdo z vás nikterak netouží strávit dalších pár hodin buď s Julií Jaquettovou nebo slečnou Jacksonovou, a protože zprávu o těch deseti jménech, co jsem od ní dostal, jsem už podal, přeskočím to, abyste si mohli dopřát to potěšení seznámit se s Minnou Ballouovou. Místo a vedlejší obsazení plně odpovídaly očekávání: komorník, který mě vpustil, s pronikavýma a pozornýma očima, jež mě odhadly ve dvou vteřinách; rohož, chránící prvních šest stop běhounu přijímací haly, větší než Keraghan čtrnáct krát šestadvacet ve Wolfově kanceláři; uniformovaná služebná, která lehce ohrnula nos, když přebírala můj klobouk a kabát; široké mramorové schodiště, výtah s rudě lakovanými výplněmi; šedovlasá a šedooká slečna Corcoranová, která mě očekávala, když jsem vystoupil ve čtvrtém patře; pokoj, do něhož mě uvedla, se stolem a psacím strojem a policovými skříňkami nalevo a pohovkou, měkkými křesly a stolkem napravo. Všude visely obrázky psů a koní, můj pohled však nezaznamenal jedinou podobiznu Averyho Balloua. Jeho žena ležela na zádech na pohovce v čemsi, co lze popsat jako vyšisovaný rudý župan, sahající až ke kotníkům. Když jsme vstoupili, natočila hlavu a řekla: „Doufala jsem, že nepřijdete. Jsem unavená.“ Ukázala na křeslo u nohou pohovky: „Sedněte si tady.“

Uposlechl jsem rozkaz a neztrácel ji z očí. Měla úzké rty a úzký nos, pramen jejích nahnědo nabarvených vlasů jí padal do čela. Byla naboso a prsty na nohou měla naběhlé. Srdečně jsem se na ni usmál.

„Nechcete mi něco říci?“ otázala se.

„Kdybyste nebyla tak unavená,“ řekl jsem. „Předpokládám, že vám slečna Corcoranová sdělila, co jsem ji řekl do telefonu. Ve skutečnosti jedna má přítelkyně si chce pořídit irského vlkodava. Bydlí ve Westchesteru. Já bydlím ve městě a mám za to, že městský byt není to pravé místo pro irského vlkodava.“

„To jistě není.“

„Někdo jí poradil, že by si psa měla obstarat přímo z Irska.“

„Kdo jí to poradil?“

„Nevím.“

„Ať už to byl kdokoli, byl to blázen. Obchodní chovatelé v Irsku mají velmi slabou zásobu. Nejlepší chovatel vlkodavů na světě je Florence Nagleová v Anglii, ale není jen obchodnice, takže jí velmi záleží na tom, komu prodává. Všichni dobří chovatelé jsou takoví. Já samozřejmě také nejsem žádná obchodnice, a když prodávám, považuji to za speciální laskavost. Miluji vlkodavy a oni milují mě . Když jsem tady, spí jich v ložnici osm.“

Příjemně jsem se usmál: „Vašemu muži se to líbí?“

„Pochybuji, že o tom vůbec ví. Nerozpoznal by vlkodava od pštrosa. Jak se jmenuje vaše přítelkyně?“

„Lily Rowanová. Bydlí blízko Katonah.“

„Proč chce právě vlkodava?“

„Částečně kvůli ochraně. Nejsou tam bezprostřední sousedé.“

„To není dostatečný důvod. Musíte je mít rád. Musíte je mít rád, i když ocasem shodí vázu či lampu. Jestlipak vaše přítelkyně ví, že dobrý samec váží až šedesát kilo, a když se postaví na zadní, může měřit i dva metry? Uvědomuje si, že když na ni skočí, protože ji miluje, povalí ji na zem? Ví o tom, že denně musí uběhnout skoro pět kilometrů? Řekněte jí, ať si pořídí obyčejného psa, dánskou dogu nebo dobrmana.“

Zakroutil jsem hlavou: „Obávám se, že to není příliš dobrá rada, paní Ballouová.“

„Já ano. Pročpak ne?“

„Protože si musíte uvědomit, že slečna Rowanová se už rozhodla, že bude milovat irského vlkodava. Podívejte se, co už všecko podstoupila. Zjistila si všechno o chovných stanicích; to jí ale nestačilo. Slyšela, že člověk, který o tom ví nejvíc, jste vy, a tak poslala mě , abych se pokusil setkat se s vámi, protože měla za to, že muž má u vás větší šanci než žena. Řekl jsem jí, ať se o to pokusí prostřednictvím vašeho manžela, jenže ona zase nevěděla, jestli se váš manžel o vlkodavy zajímá. Patrně nikoli.“

Zavřela oči a znovu je otevřela. „Můj manžel se nezajímá absolutně o nic než o finance a o to, čemu říká ekonomická struktura. Jakže se to jmenuje ta Angličanka, která o tom píše knihy?“

„Barbara Wardová.“

Přikývla. „Ta by ho mohla zajímat, ale už žádná jiná. Vaše přítelkyně se jmenuje jak?“

„Lily Rowanová.“

„Ano. Jsem unavená. Vypadáte na to, že máte jistý cit; myslíte si, že takový vlkodav by s ní mohl být šťastný?“

„Jistěže, jinak bych tu nebyl.“

„Chce mít psa nebo fenu?“

„Měl jsem se s vámi poradit. Co byste doporučovala?“

„To záleží na... musela bych vědět... bydlí na venkově?“

„Nikoli v zimě. Má byt ve městě.“ Nedodal jsem, že její střešní sídlo je necelých čtyřista metrů od místa, kde právě sedím.

„Musela bych ji vidět.“ Otočila hlavu. „Celio, máš to jméno ? Lucy Rowanová?“

Slečna Corcoranová sedící u stolu, řekla že ano a paní Ballouová se znovu obrátila ke mně . „Řekněte jí, ať zavolá slečně Corcoranové. To měla udělat a neobtěžovat vás. Nevybavuje se mi vaše jméno... nevadí.“ Zavřela oči.

Zvedl jsem se a vstal. Myslel jsem, že by bylo slušné poděkovat jí, až bude mít oči otevřené, ale protože se neotevíraly, poděkoval jsem a ona s očima stále zavřenýma řekla: „Myslela jsem, že jste odešel.“ Kdybych byl irský vlkodav, mrskl bych při odchodu z pokoje ocasem a něco srazil na zem. Slečna Corcoranová, která mě doprovodila k výtahu, aby se ujistila, že do něj nastoupím, mi sdělila, že pro slečnu Rowanovou bude nejlepší, když zavolá dopoledne mezi desátou a jedenáctou.

Od soboty jsem se slušně neprošel, a protože nebylo ještě ani půl šesté mohl bych ušetřit za taxi. Nejdřív jsem ale musel vyřídit jeden telefon a tak jsem zamířil na Madison avenue, našel automat, zastihl Lily Rowanovou, vysvětlil jí situaci a řekl, že má ráno zavolat slečně Corcoranové a sdělit jí, že se nakonec rozhodla pro jezevčíka. To, co mi odpověděla, bylo irelevantní a osobní. Venku jsem si vyhrnul límec a natáhl rukavice. Hned mi přestalo být zima.

Máte-li pocit, že veškerou práci na těch deseti jménech, která jsem vytáhl z Julie Jaquettové, odvedly pracovní síly Saul a Fred a já jen klábosil s tou paničkou - pak jste vedle. Když jsem vstoupil ve čtvrt na sedm do kanceláře, seděl Wolfe u stolu s knihou a já na první pohled poznal, že to nebylo Předvolání k soudnímu vyšetřování. Byla to Kiplingova Kniha džunglí a tak jsem po špičkách přešel ke svému stolu, abych nerušil. Když dočetl odstavec a vzhlédl, zeptal jsem se:

„Neměl byste z toho lepší požitek, kdybyste četl nahlas? Myslete si, že jsem ona.“

Ignoroval to a otázal se: „Zjistil jste něco ?“

„Ne, pane. Pokud ovšem nebudeme mít zájem o pátracího irského vlkodava. Paní Ballouovou můžeme škrtnout. I kdyby jí o tom někdo řekl všechno se všemi detaily, nebyla by tam mohla jít a s Isabelou Kerrovou si to vyřídit, protože za a) by byla příliš unavená, nebo za b) by zapomněla její jméno i adresu. Pokud

ovšem slečna Jacksonová neprohloubila vaše pochopení pro ženy natolik, že se mnou možná nebudete chtít souhlasit.“

Podal jsem mu zprávu. Byla tak stručná, že právě tak stačil pohodlně se usadit; když se opřel o opěradlo a zavřel oči, dostal jsem se právě ke konci, totiž k telefonu s Lily Rowanovou.

„Mezi vámi a ní je jeden rozdíl,“ řekl jsem. „Zavíráte oči, abyste se soustředil na to, co říkám; ona je zavírá v naději, že už jsem zmizel a ani si nevšimla, že jsem do toho zatáhl jejího manžela, a to dvakrát. Přísahám, že bych jí mohl říct všechno o Isabele Kerrové a růžové ložnici a až by její manžel přišel domů z práce, ani by se neobtěžovala zmínit se mu o tom.“

Zavrčel a otevřel oči: „Jak může osm tak velkých psů trávit noc v její ložnici?“ zeptal se.

Přikývl jsem. „Taky jsem si říkal. Když si představíte, že jeden takový pes zabere skoro dva čtvereční metry -“

U dveří zazvonil zvonek a tak jsem šel otevřít. Byl to muž v těžkém hnědém kabátu a měkkém tmavomodrém klobouku s úzkou krempou, což vypadalo komicky, a já jsem si pomyslel, že je to jeden z těch chlápků, které vyplašili Saul s Fredem. Ale když jsem otevřel dveře, řekl: „Jsem doktor Gamm. Theodore Gamm, lékař. Vy jste ten člověk, který v pondělí odpoledne navštívil paní a pana Flemingovy?“ Řekl jsem že ano a on pokračoval: „Trvám na tom, že musím mluvit s Nero Wolfem,“ a býval by prošel mnou, kdybych mu byl neustoupil.

Takhle se to samozřejmě nedělá, že se jen něco řekne a hned se na tom trvá. Nebyl na to ani stavěný, když se vyloupl z kabátu. Všude byl kulatý - měl kulatá ramena, boky i tvář a lysý vrcholek jeho hlavy mi končil zrovna u brady. Zavedl jsem ho do prvního pokoje, do kanceláře jsem to vzal nejdelší cestou přes halu a Wolfovi jsem řekl, že doktor Theodore Gamm trvá na tom, že se ho musí přeptat, proč mě poslal za Flemingovými. Podíval se na hodiny a zamručel: „Večeře je za půl hodiny.“ Řekl jsem, že mi

paní Ballouová trvala jen deset minut, vrátil jsem se, otevřel spojovací dveře uvedl jsem ho do kanceláře. Když jsem mu pokynul ke křeslu potaženému červenou kůží, řekl Wolfe cosi o dvaceti minutách. To křeslo je hluboké, a tak když doktor zjistil, že nohama nedosáhne na zem, posunul se dopředu, zapíchl oči do Wolfa a řekl: „Máte velice nad váhu.“

Wolfe přikývl. „Třicet dva kilo. Možná třicet šest. Smrt se o to postará. Týká se vás to?“

„Ano, týká.“ Sevřel tlusťounskými prstíky konce opěradel křesla. „Každý konflikt s přirozeným zdravím je impertinence a to mě vadí.“ Jeho hlas byl větší než on. „Přivedl mě sem můj zájem o zdraví - totiž zájem o zdraví jednoho z mých pacientů, a to paní Flemingové. Poslal jste jednoho člověka - tohoto muže -“ šlehal po mně očima a vrátil se k Wolfovi - „aby ji trýznil. Už tak byla ve vypjatém stavu a teď jí hrozí kolaps. Můžete to ospravedlnit?“

„Jednoduše.“ Wolfovo obočí se pozvedlo. „A to jak úmysl, tak čin, ačkoli vy napadáte jen čin. Stav vypětí paní Flemingové byl zčásti vyvolán smrtí její sestry, především však strachem, že bude veřejně odhalen způsob jejího života. Pan Goodwin jí poskytl službu, když jí objasnil, že toto odhalení nebude nutné, budou-li učiněny určité kroky. A ty ji vrhnou nikoli směrem ke kolapsu, nýbrž k akci, jestliže -“

„O jaký druh akce jde?“

„Jediný, který je efektivní. Řekla vám vše, co jí sdělil pan Goodwin?“

„Řekl mi to její manžel. Bude-li prý člověk, kterého zatkli, Orrie Cather, souzen, pak všechno o Isabele vyjde najevo. Že je prý Cather nevinen, a že jediná naděje je v získání dostatečných důkazů, které povedou k jeho propuštění. To, že jí tohle řekl, vy nazýváte službou?“

„Jestliže to platí, ano. Je to zjevné. Zpochybňujete to?“

„Ano. Myslím, že to byl laciný trik. Proč říkáte, že je Cather nevinný? Můžete to dokázat?“

„Ne, ale mám to v úmyslu.“

„Tomu nevěřím. Myslím si, že se jen snažíte zvířit prach, abyste ztížil jeho usvědčení. Není žádný důvod, proč byste měl chtít poskytnout paní Flemingové služby, ale když už jste chtěl, tak jste i mohl. Mohl jste přesvědčit Cathera a jeho advokáta, že by nebylo nutné jistá fakta uvádět u soudu. Já vím, že nechcete, ale měl byste.“

„Vy byste to po mně chtěl?“

„Jistě. Protože paní Flemingová - mohlo by jí to zachránit život.“

„Vy ale víte, že to neudělám ?“

„Ano.“

„Proč jste se tedy obtěžoval a přišel jste sem?“

„Požádali mě o to. Oba dva. Mají zato, že to byl jen trik, když jste za nimi poslal svého člověka s těmi žvásty, a já rovněž. Proč tvrdíte, že je Cather nevinný?“

Wolfe na něj zamžoural. „Měl byste si to trochu srovnat v hlavě, doktore. Jak pan Goodwin paní Flemingové vysvětlil, nevina pana Cathera poslouží jejím zájmům, ale vám se to nelíbí. Bojujete. Není snad možné, že více než o život své pacientky se zajímáte o svůj vlastní? Zabil jste Isabelu Kerrovou?“

Gamm vyvalil oči. „Cože? Vy -“ Polkl. „Kašlu na vaši drzost!“

„Samozřejmě, že kašlete. Já však, protože jsem dospěl k závěru, že pan Carther ji nezabil, z důvodů, jež raději nebudu prozrazovat, potřebuji znát toho, kdo to udělal. Jako muž, jehož opakované návrhy byly slečnou Kerrovou zavrženy, přicházíte v úvahu. Trvalé pokořování se může stát nesnesitelným. Je to otázka charakteru a temperamentu a já vás neznám; měl bych konzultovat lidi, kteří vás dobře znají - například Flemingovy. Ale fakta si

obstarat umím. Kde jste byl minulou sobotu od osmi hodin do poledne? Dokážete-li -“

Přestal, protože návštěva odešla. Doktor Gamm neměl pro okázalý odchod ze scény ani postavu, ani styl; byla to spíše jakási kachní chůze, jež ho přenesla ke dveřím a jimi ven. Chvíli jsem počkal a pak zamířil do haly, kam jsem dorazil právě v okamžiku, kdy otevíral domovní dveře. Když vyšel a zavřel je za sebou, vrátil jsem se zpátky, s nezakrývaným zívnutím jsem se řádně protáhl a řekl: „Další mimo. Neodešel by, protože by musel zjistit, kolik toho víte. Nebo by se aspoň pokusil.“

Wolfovy rty byly sevřené. Povolil je, aby řekl: „Buď je to vrah, nebo osel.“

„Pak je osel. Zdá se mi -“

Ozval se telefon a já ho zvedl. Byl to Saul se zprávou o několika jménech. Řekl jsem mu, že jsme na tom stejně, a popřál mu pro zítřek víc štěstí.

Neměl ho a my taky ne.Čtvrtek byl ještě prázdnější než středa, ačkoli jsem se pilně snažil, neboť mi Wolfe vysekl poklonu. Byl možná jen vzteklý, faktem však zůstává, že ve středu večer mi řekl, abych se vypravil ven a věnoval pozornost sousedství. Bylo to poprvé, co mě kdy vyslal za něčím, co už měl v práci Saul, a já připouštím, že by bylo vysoce uspokojivé, kdybychom se k němu dostali - například takový domovník přes ulici, který si všiml, jak do toho domu v sobotu ráno vešel nějaký neznámý; neznámý, kterým by mohl být třeba doktor Gamm nebo Stella Flemingová či Barry Fleming, Julie Jaquettová nebo dokonce i Avery a Minna Ballouovi. Anebo prostě jen neznámý, kterého je třeba najít. No co, v metropolitní oblasti města žije jen nějakých dvanáct miliónů lidí. Jenže Saul s Fredem už mluvili snad se všemi, a dokonce i poldové na tom tvrdě dřeli, ve snaze narazit na někoho, kdo by jim udržel Orrieho Cathera. V průběhu toho dlouhého dne jsem mluvil s více než čtyřiceti lidmi nejrůznějšího stáří, velikosti i barvy pleti,

jenže všichni už o tom mluvili tak často, že své odpovědi sypali na první ťuknutí. V šest třicet jsem toho měl dost a šel domů na večeři. Jediné, co se stalo, bylo to, že volal Parker, aby nám sdělil, že se znovu viděl s Orriem a že mluvil se zástupcem okresního prokurátora a že si pořád myslí, že by nebylo vhodné žádat propuštění rta kauci.

A tak, když jsme znovu po večeři seděli v kanceláři, Wolfe odložil svůj šálek a řekl: „Čtyři dny a noci pro nic za nic.“ Já jsem položil ten svůj se slovy: „Bez námitek.“

„K čertu,“ řekl Wolfe, „klaďte otázky!“

„Kdyby nějaké dobré byly,“ řekl jsem, „položil byste je sám. Ale dobrá, Jill Hardyová. Proč se mi tulila do náručí? Protože zabila Isabelu Kerrovou a hodlala se přiznat a chtěla mě obměkčit, když nás přerušil Cramer?“

„Nechci vtipkování. Chci otázku.“

„Totéž. já.Stella Flemingová. To je téma už pro to, jak po mně vyskočila. Jenže, vydala-li se v sobotu ráno zabít svou sestru, vrátila by sě téhož večera v doprovodu superintendenta k identifikaci těla? Tomu nevěřím. Tisíc k jedné.“

„Negativní,“ zavrčel. „Něco pozitivního.“

„Zkuste Barryho Fleminga. Proč mě pozval dál, když ví, co je jeho žena zač? Protože jsem mu řekl, že chceme Orrieho vytáhnout a on si chtěl zjistit, co víme, nebo koho podezíráme. To je pozitivní.“

„Ale marné, protože bez motivu.“

„Aha, no když chcete motiv, tak potom paní Ballouová. Její klábosení se mnou bylo divadlo. Je to normální semetrika a navíc cvok do vlastního muže. Překypuje žárlivostí. V tom případě jsem ovšem já pitomec a vy byste mě měl vyrazit.“

„Uvážím to. Pan Ballou.“

Zakroutil jsem hlavou. „Jste na řadě. Toho jste měl vy.“

„Zavrhuji ho, provizorně. Praštit ji do hlavy popelníkem byl akt vášně, které není schopen. Je tu však otázka: proč tak toužil vědět, kdy se Orrie poprvé doslechl jeho jméno? Proč, když to teď není důležité, jak tvrdí, by to přesto rád věděl?“

Znovu jsem zakroutil hlavou. „Asi bychom to měli vypustit. Snad byl zvědavý, jestli to nějak nesouvisí se změnou jejího zájmu o Kiplinga, Service a Londona, které si povšiml. To by vás nemuselo zajímat. Jinak souhlasím s vaším hodnocením jeho možností. V pořádku - takže slečna Jacksonová, je taky vaše, přál jste si ji.“

„Ne. Vaše.“

„Díky. Neexistuje nic, co by nemohla či nechtěla udělat, jestliže by se jí to líbilo. Ale pokud měla nějaký důvod přát si Isabelinu smrt, pak bych ho chtěl vidět a slyšet. Saul s Fredem mluvili snad s deseti společnými přáteli, jistě by na něco přišli, zejména Saul. Jenže nepřišli. Je z toho venku. Takže jsme u doktora Gamma.“

„Fuj.“

„Souhlasím. Jsme u ničeho. V neděli večer jste nám řekl, že jsme nikdy neměli méně, a dnes to můžete jen opakovat. Nikde ani náznak trhliny. Mezitím, co jste při večeři komentoval to, co zamýšlejí udělat s Ellis Islandem, řekl jsem si, že byste si měl popovídat s Cramerem. Ti jeho vědátoři nevynechali jediný centimetr bytu a může tu být šance, že ten, kdo ji zabil, nechal po sobě otisky, aspoň jeden. Chytili se Orrieho ták rychle, že možná další možnosti už založili. Nabídněte Cramerovi všechno, co máme my, za všechny otisky, které mají oni. Zaručte se svým čestným slovem, které on vysoce hodnotí. To Orrieho nijak nepotopí a nám by to mohl o pomoci. Jak to tak vypadá, v programu na zítřek není ani jeden jediný zatracený bod.“

Vysunul sanici. „Ne,“ řekl.

„Ne co? Kdybyste -“

U dveří právě zazvonil zvonek. Odešel jsem, podíval se, strčil jsem hlavu do kanceláře a řekl: „Pan Ballou. Nevypadá vesele.“

10. KAPITOLA

I kdyby Avery Ballou náhodou přišel o všechno, co má, i kdyby ho vyhodili z jeho prezidentského místa ve Federální holdingové společnosti, určitě by nehladověl. Nikdy jsem neviděl tak senzační baličskou práci jako na tom malém balíčku, který položil na Wolfův stůl dřív než se posadil a na který stále poklepával. Pokud ho balil sám, hrábla by po něm kterákoli expediční kancelář ve městě. Předpokládal jsem, že to udělal on sám, protože věděl, co je uvnitř; uznávám ale, že to mohlo být zabaleno i v bance. Rýhy v jeho tváři byly hlubší než minule a vypadal stejně tak unaveně, jako se cítila jeho manželka. Posadil se, sklonil hlavu a dlaní si mnul obočí. Když tu byl v úterý, následovala potom žádost o drink, dnes byl ale zjevně úplně mimo. Zvedl hlavu, vytáhl ramena, pohlédl na Wolfa a řekl: „Řekl jste, že si vás nemohu najmout ani zaplatit."

„A také jsem řekl, proč," řekl Wolf.

„Já vím. Avšak situace je taková, že chci, abyste to zvážil." Obrátil se ke mně. „Řekl jste, že byste mohl zjistit, kdy se Cather dozvěděl moje jméno. Zjistil jste to?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Řekl jste, že to teď není důležité."

„Tehdy jste také řekl, že se to mohlo stát už před čtyřmi měsíci."

„Správně. Nebo před osmi nebo deseti."

„Čtyři stačí." Otočil se k Wolfovi. „Vím, že máte velké zkušenosti, možná ale, že si neuvědomujete, jak naprosto nutné je dobré jméno pro člověka mého postavení. Byron napsal: .Sláva a nicotnost jména', ale to byl básník. Básník si může dopřát volnost, která je fatální pro muže, jako jsem já. Myslím si, že jsem vám řekl, že jsem byl při svých návštěvách slečny Kerrové velmi obezřelý. Nikdo, kdo mě někdy viděl přicházet a odcházet, by mě patrně nepoznal. Měl jsem plnou důvěru v její diskrétnost; byl

jsem k ní víc než liberální - finančně, myslím. Byl jsem si úplně jistý, že nikdo nikdy nevěděl o mé... o mém rozptýlení.“

Zarazil se, zjevně očekával komentář. Wolfe promluvil. „Měl byste vědět, že jediná bezpečná tajemství jsou ta, na něž jste vy sám zapomněl.“

Přikývl. „Obávám se, že existuje více věcí, o nichž bych měl vědět a já je neznám. Má důvěra v slečnu Kerrovou byla věnována člověku, který jí nebyl hoden. Byl jsem blázen. Měl jsem vědět, že by mohla... navázat vztah. Předpokládám, že to byl Cather, že? Přilnula k němu?“

Wolfe se obrátil na mě : „Archie?“

„Vzplanula,“ řekl jsem Ballouovi. „Chtěla se za něj provdat.“

„Chápu. Byl jsem blázen. To však vysvětluje, proč mu řekla mé jméno, a to je důležité. Byla diskrétní, jenomže s ním všechna diskrétnost skončila. Nebylo to tak?“

Chtěl odpověď a Wolfe mu ji poskytl. „Ano.“

„Takže znal mé jméno on a nikdo jiný. Pak je to ničema a vyděrač. Platil jsem mu tisíc dolarů měsíčně po celé čtyři měsíce. Téměř určitě je také vrah. Zabil ji. Nevím proč ji zabil, ale je to ničema.“

Wolfův pohled se setkal s mým. Povytáhl jsem obočí. Jeho pohled se vrátil k Ballouovi. „K čertu,“ řekl, „proč jste mi to neřekl dřív? Před dvěma dny?“

„Protože jsem do toho neviděl. Ne tak jako dnes, když jsem to uvážil. Způsobil jste mi pořádný šok. A řekl jste, že ji Cather nezabil. Já si myslím, že ano. Je to lump. Mám zato, že bude souzen a usvědčen a proto jsem tady. Naposledy jste řekl, že bude-li souzen, moje jméno bude nevyhnutelně prozrazeno, ale to se nesmí stát. Moje jméno ve spojitosti nejen s mimomanželským vztahem, nýbrž i se senzační vraždou! Ne, to se nesmí stát!“ Ukázal na balíček, který položil na Wolfův stůl. „Tenhle balíček obsahuje padesát tisíc dolarů v padesátidolarových bankovkách.

Minule jste mi řekl, že jste již angažován, jenže vy byste se neměl angažovat pro vyděrače a vraha.“

Nadechl se. „Těchto padesát tisíc dolarů je pouze záloha. Jsem ve větší pasti, než jsem si myslel, a já se z ní musím dostat, ať to stojí cokoli. Připouštím, že nevím, jak to udělat, jenže vy znáte Cathera a víte, jak s ním jednat. Nežádám ani neočekávám nic podvodného. Jestliže budou mít důkazy, aby ho mohli soudit a usvědčit, v pořádku, takový je zákon. Mé jméno se ale nesmí objevit. Řekl jste, že když za mnou nikdo nepřišel, znamená to, že moje jméno není v tom deníku a tedy zjevně Cather mé jméno před policií nezmínil. Není tomu tak?“

„Ano.“ Wolfe se štípal do rtu. „Jdete na to trochu příliš rychle, pane Balloue. Připouštím, že bych se neměl angažovat pro vyděrače a vraha, avšak angažuji se? Musím vědět víc. Popište muže, jemuž jste dával peníze.“

„Nikdy jsem ho neviděl. Posílal jsem mu je.“

„Kdy a jak je vyžadoval?“

„Telefonicky. Jednou večer v září mi doma řekli, že jistý muž, jenž se představil jako Robert Service Kipling, si přeje se mnou mluvit. Samozřejmě jsem telefon vzal. Řekl, že mi nemusí vysvětlovat, proč užil takové jméno a řekl, abych v blízkém dragstóru počkal v telefonní budce na zavolání v deset hodin. Chápete, že jsem šel. V deset telefon zazvonil. Zvedl jsem sluchátko a uslyšel stejný hlas. Není nutné vám vyprávět, co řekl. Stačilo mě to přesvědčit, že ví o mých návštěvách v onom bytě a o jejich účelu. Řekl mi, že nijak netouží se do věci vkládat, a že si myslí, že bych to měl patřičně ocenit. Řekl, abych mu poslal deset stodolarových bankovek hned příští den a stejnou částku každého patnáctého v měsíci. Řekl jsem, že to udělám.“

Promnul si obočí. „Vím, že je v zásadě špatné podřizovat se vydírání. Avšak on nehrozil prozrazením, neřekl, že má v ruce důkazy, jen mi dal najevo, že buď mu budu platit, nebo tam

přestanu docházet. Nechtěl mi odpovědět na otázky, jak se dozvěděl mé jméno, ale podle toho, co mi řekl, je jasné, že mě neviděl a že by mě nepoznal. Už jen to, že se prohlásil jako Robert Service Kipling, úplně stačí. Příští den jsem peníze poslal a pak i každý měsíc. Prostě jsem raději platil, než abych to vzdal. Teď to vím. Bezpochyby to byl Cather. Slečna Kerrová mu to řekla."

Wolfe přikývl: „Rozumná domněnka, ale to je vše. Jméno a adresa, na které jste to posílal?"

„Bylo to přirozeně falešné jméno. Adresa zněla Poste restante, Hlavní pošta, Lexingtonská Avenue, Čtyřicátá pátá ulice. Jméno Milton Thales."

„Thales? T, H, A, L, E, S ?"

„Ano."

„Opravdu. Zajímavé." Wolfe zavřel oči a v okamžiku je zas otevřel. „Vůbec jste se nepokusil zjistit, kdo to byl?"

„Ne. Proč? K čemu by to bylo dobré?"

„Kdyby to byl pan Cather, předešlo by se tomu. Řekl jste o tom slečně Kerrové?"

„Ano. Zeptal jsem se jí, jestli někomu, vůbec někomu řekla mé jméno, a ona mi řekla, že ne. Lhala. Byla velmi - řekněme, rozhořčená. Její reakcí jsem byl poněkud překvapen. Nezdálo se, že -" Odmlčel se. Stáhl rty, zamračil se a přikývl. „Rozumím. Samozřejmě. Řekl jsem, že nevím, proč ji zabil, ale je to zřejmé. Došlo jí, že to musí být Cather, řekla mu to, řekla mu, že s tím musí přestat a on ji zabil. Můj bože, kdybych byl věděl - zatraceně. K čertu s ním!"

Rozvášnil se víc, než bych si byl myslel, že je schopen, chtěl jsem mu nabídnout pití, ale Wolfe promluvil. „Jeden detail. Ten hlas v telefonu. Byl to nepochybně muž?"

„Ano. Maskoval to, mluvil falsetem, ale byl jsem si jist, že to byl muž. Bez nejmenších pochyb."

„Spojil se s vámi znovu? Telefonoval?"

„Jednou. Sedmnáctého prosince. Znovu to jméno Robert Service Kipling. Ke mně domů. Řekl mi, že si myslel, že budu zvědav, zda byl materiál řádně doručen, a to bylo všechno.“

Wolfe se opřel, zavřel oči, spojil ruce na nejpodstatnějším výčnělku svého těla a vyšpulil rty. Ballou se chystal něco říci, já jsem mu dlaní naznačil, ať mlčí, ale nebylo to nutné. Když Wolfovy rty začnou takhle pracovat, ven a dovnitř, dovnitř a ven, znamená to, že je stejně mimo a nic neslyší. Ballou sklopil hlavu, zavřel oči, takže jsem byl ve skutečnosti tři minuty sám. Wolfe konečně oči otevřel a otázal se, zda bych mohl sehnat Saula a Freda, a já mu odpověděl, že ano, jen jsem nevěděl, za jak dlouho. Řekl: „Z kuchyně. Řekněte jim, ať okamžitě přijdou,“ a já jsem šel.

Zavolat jen proto, abych lidem řekl, že je po nich sháňka — musel jsem vytočit tři čísla abych sehnal Saula - nepředstavuje takovou duševní námahu, abych se přitom nemohl zabývat i jinými věcmi. Nezkoumal jsem to, co naznačovalo, že je Orrie vyděrač; šance byla taková, že by nestálo za to uzavírat sázku. Rébus zněl, proč bylo jméno Thales pro vyděrače tak zajímavé? Wolfe to myslel vážně - nemluví takovým tónem, když předstírá. Jestli si myslel, že je to zajímavé, měl bych si to myslet také. Dal bych pěknou novou dolarovku za to, abych mohl vědět, kolik lidí, kteří čtou tuhle zprávu, tomu rozumí. Já jsem tomu nerozuměl, a tak když jsem sehnal Saula, posadil jsem se a vrtal se v tom dobrých pět minut, než jsem se zase vrátil do kanceláře.

Po dvou krocích jsem se zastavil. Červené kožené křeslo bylo prázdné. Zeptal jsem se Wolfa: „Vyrazil jste ho?“

Zakroutil hlavou. „Je v předním pokoji. Leží. Saul a Fred by ho samozřejmě neměli vidět. Sehnal jste je?“

„Jsou na cestě.“ Přešel jsem k mému stolu. „To je moc zlé, že Orrie klesl až k vydírání; k tomu snubní prsten, nábytek, povolení k sňatku - narůstá to.“

„Nesmysl.“

„S padesáti tisíci na stole to můžete tvrdit. Co je tak zajímavého na tom, že si vybral jméno Thales?“

„Špatně to vyslovujete. Stejně tak pan Ballou.“

„To není Thales?“

„Jistě že ne. Je to Thalés.“

„Aha, proto je to tak zajímavé.“

„Milton je také zajímavé jméno. Thales z Mílétu, sedmé a šesté století před Kristem, byl prvním ze sedmi „moudrých“ starého Řecka. Žil tři století před Euklidem. Založil geometrii přímek. Učinil první známou předpověď zatmění Slunce. Bylo to první velké jméno v historii matematiky. Thales z Milétu.“

„Sakra!“ Posadil jsem se a dobrou minutu jsem tak zůstal. „Sakra. Ten měl nervy. Ballou chodil do gymnázia. Matematika se mu možná líbila. Mohl o Thalésovi Milétském vědět všechno.“

„Věděl však, že švagr slečny Kerrové je učitel matematiky?“

„Pravděpodobně nikoli. Kdo by čekal smysl pro humor u nějakého zatraceného vyděrače? Řekl jste to Ballouovi?“

„Ne. To počká. Rád bych trochu piva.“

„A já trochu mléka.“ Vstal jsem. „S tím se už dá něco dělat.“ Odešel jsem do kuchyně. Fritz byl dole ve svém pokoji, ale já jsem žádnou pomoc nepotřeboval. Když jsem si nalil mléko, postavil pivo a sklenice na tác a odnesl je do kanceláře, moje myšlenky zpracovávaly novější a žhavější rébus, protože se vrátily k pondělnímu odpoledni a vybavovaly si, jak Barry Fleming vypadal, jak se choval a co řekl. Po několika doušcích mléka jsem si vzpomněl, že máme hosta, a tak jsem přešel do předního pokoje a zeptal se ho, jestli nechce nějaké pití. Ležel na pohovce a paží si zakrýval oči. Nechtěl nic. Zatímco jsem byl pryč, Wolfe vytáhl z knihovny jeden díl Britaniky a otevřel ho. Když jsem zvedal svou sklenici mléka, řekl: „Thales zdokonalil teorii obecného trojúhelníku a teorii přímek. Objevil poučku o rovnosti stran

rovnoúhlého trojúhelníku. Objevil, že když se protínají dvě přímky, pak vertikálně protilehlé úhly jsou pravé a že průměr rozděluje kružnici na dvě stejné části.“

„Panečku,“ řekl jsem.

Těsně před jedenáctou přišel Fred. Vzal jsem ho do kuchyně, protože Wolfe pořád studoval encyklopedii, ačkoli s Thaletem už musel být dávno hotov. Když přišel Saul, poslal jsem ho do kuchyně za Fredem a Wolfa jsem požádal, aby nám dal vědět, až bude připraven na společnost a on ke mně udiveně vzhlédl, neboť byl zřejmě uprostřed zajímavé stati. Že byla zajímavá, usuzoval jsem z toho, že ve všech čtyřiadvaceti dílech není jediná stránka, o níž by si myslel, že zajímavá není. Vrátil jsem se pro ně do kuchyně, Saul se usadil dó křesla potaženého červenou kůží a Fred si vzal jedno z těch žlutých.

Byla to nejkratší společná schůzka, jakou jsme kdy měli. „Omlouvám se,“ řekl Wolfe, „že jsem vás vyhnal tak pozdě do zimní noci, ale potřebuji vás. Došlo k jistému vývoji. Muž, který pro slečnu Kerrovou držel byt - říkejme mu X - je ve vedlejším pokoji. Přišel mi sdělit něco, co mi měl říci už před dvěma dny. V září mu telefonoval nějaký člověk a žádal ho o peníze. Ten člověk věděl o jeho návštěvách v bytě a vyhrožoval, že je znemožní, když mu nezaplatí; tisíc dolarů okamžitě a pak dalších tisíc dolarů měsíčně v hotovosti poštou na poste restante; smyšlené jméno, samozřejmě. Peníze byly zaplaceny, celkem pět tisíc dolarů. X je přesvědčen, z důvodů, jež považuje za nesporné, že vyděračem je Orrie Cather. V sobotu večer jsem chtěl znát váš názor na to, zda Orrie zabil slečnu Kerrovou. Nyní chci vědět, zda si myslíte, že je vyděrač. Vydíral X? Frede?“

Fred se soustředěně mračil. „Tak, jak jste řekl?“ zeptal se. „Takhle přímočaře jednoznačný vyděrač?“

„Ano.“

Fred potřásl hlavou. „Ne, pane. Nemožné.“

„Saule?“

„Rozumím tomu dobře,“ řekl Saul, „že jde o dobu, kdy za ní Orrie sám docházel?“

„Ano.“

„Pak ne. Jak řekl Fred, nemožné. Bylo to moc riskantní.“

„Uspokojivé,“ řekl Wolfe. „Archie a já jsme došli k témuž závěru a já vím, aniž by to bylo něčím podložené, kdo je vyděrač, ale přesto jsem chtěl znát váš názor. Nezavolal jsem si vás jen kvůli tomu; dostanete zároveň instrukce na zítřek. Archie, mohou počkat ve vašem pokoji.“

V kuchyni ne. Nemohl si dovolit žádná rizika. Co kdyby oknem do kuchyně vrazil tygr lidožrout a oni by proletěli halou a viděli by Ballouna? Sdělil jsem jim, že jsou v mém pokoji vítáni jen tehdy, jestli se tam nebudou v ničem šťourat, a oni se vydali ke schodům. Wolfe jim dal celou minutu, aby se dostali o dvě patra výš, a pak mi řekl, ať přivedu Balloua. Stále ještě byl na pohovce, ale po mém příchodu se posadil a začal mluvit. Řekl jsem mu, ať si to nechá pro Wolfa a tak se zvedl a šel. Přísahám, že jeho první pohled při cestě k červenému křeslu patřil balíčku na Wolfově stole. Zvyk je zvyk, i když jste zrovna v úzkých.

Jakmile se usadil, začal mluvit. „Znovu jsem si to probral. Odpověděl jsem na vaše otázky a udělal jsem vám slušnou nabídku. Buď ji přijmete, nebo ne. Minule jste mi řekl, že Cather není vrah. Nechtějte mi teď tvrdit, že není vyděrač.“

„Předešel jste mne,“ řekl Wolfe. „Pan Cather není vyděrač.“

Ballou zíral. „Vy mi teď - po všem, co jsem…“ Zvedl se a sebral balíček. „Pane Bože, vy jste opravdu zainteresovaný!“

„Ano, to opravdu jsem. Mohu vyděrače pojmenovat. Posaďte se.“

„Už jsem ho pojmenoval.“

„Ne. Znáte pouze jeho nom de guerre, Robert Service Kipling a Milton Thales. Jeho pravé jméno zní Barry Fleming. Manžel sestry slečny Kerrové.“

„To je absurdní! Ještě před hodinou jste ani nevěděl, že mě někdo vydíral.“

Wolfe by býval musel pracně zaklonit hlavu, aby mu viděl do tváře, ale to se mu nechtělo, a tak se na něj nedíval vůbec. „Na muže obchodu,“ řekl, „jste pozoruhodně hloupý. Jste v bryndě a já jsem vaše jediná naděje. Potřebujete pomoc a přitom nemůžete jít za advokátem nebo kýmkoli jiným, aniž byste nebyl nucen přiznat svoje styky se slečnou Kerrovou, která byla zavražděna. Mluvíte a chováte se však tak, jako byste všechno zvládal. Jste hned na nohou a sápete se po tom balíku peněz. Fuj! Zřejmě pro mě nemáte další informace. Buď si sednete a budete poslouchat, nebo odejděte!“

Jedno se muselo prezidentovi Federální holdingové společnosti přiznat, měl hrdost a měl vytrvalost. Kdyby byl balíček položil zpátky, na Wolfův stůl, shodil by se, ale on to neudělal. Položil jej na malý stolek u červeného křesla, kde ležel u jeho lokte pod jeho kontrolou.

„Poslouchám,“ řekl.

„To je lepší,“ řekl Wolfe. „Za prvé, pan Cather. Znalost člověka sama o sobě nedokáže vyloučit možnost, že je vrah, může však vyloučit možnost, že by mohl být vyděračem. Vražda může být jen křečí, nikoli však vydírání. My čtyři, kteří dobře známe pana Cathera po celé roky - dva muži, pro které jsem poslal, pan Goodwin a já - se domníváme, že není možné, že to byl pan Cather, který vás vydíral. A nyní, vyděrač. To jméno, Milton Thales, vysloveno tak, jak jste to učinil vy a jak by to učinil snad každý Američan. Když je vyslovíte Tha-lés, nevybaví se vám něco v paměti?“

„Mělo by?“

„Ano.“

Přemýšlel. „Tha-lés, no ano. Starý Řek... zatmění Slunce... geometrie...“

Wolfe přikývl. „To stačí. Známé jméno v historii matematiky. Thales z Mílétu. Milton Thales. Barry Fleming, švagr slečny Kerrové, učí matematiku na gymnáziu. Slečna Kerrová řekla své sestře vaše jméno, a ona je sdělila svému muži. Takto jsem pojmenoval vyděrače.“

„Tha-lés,“ řekl Ballou. „Thales. Mílétus. Milton. Bože, zdá se mi, že ano. Ale Isabela - slečna Kerrová mi řekla, že nikomu mé jméno neřekla. Lhala. Zajímalo by mě, kolika dalším to řekla.“

„Pravděpodobně nikomu. Ti dva byli cosi zvláštního. Můžeme myslím předpokládat, že o vašich stycích se slečnou Kerrovou vědělo pouze pět lidí: pan Cather, pan a paní Flemingovi, pan Goodwin a já. A kromě vyděrače pouze tři věděli o tom, že jste byl vydírán: pan Goodwin, vy a já. Dva muži, kteří jsou nahoře a mimo doslech, vědí o vydírání, nikoli však o vás. Obrátím vaši pozornost k jednomu detailu. Mým cílem je dosáhnout Catherova propuštění a zabránit jeho obvinění z vraždy. Zdá se, že bych to mohl dokázat pouze tak, že policii sdělím, že vás pan Fleming vydíral. Přinejmenším by to mohlo odvrátit jejich pozornost, avšak nemám v úmyslu to učinit a ani po tom netoužím. Dlužím vám jistou protislužbu, neboť o vydírání jsem se dozvěděl pouze skrze vás. Jsem vám zavázán.“

Ballou vztáhl ruku a poklepal balíček. „A zde je toto.“

„To je vaše. Nepřijal jsem to. A ani nepřijmu, pokud nebudu s jistotou vědět, že jste tu ženu nezabil. Vyděrač není ipso facto vrah. Jsem vám zavázán, neboť jsme strávili čtyři zbytečné dny snahou nalézt někoho s pravděpodobnými motivy a nepodařilo se nám to. Motiv, který jste připsal panu Catherovi, se znamenitě hodí na pana Fleminga. Mám otázku. Za jak dlouho po vašem

prvním telefonickém hovoru s vyděračem jste o tom řekl slečně Kerrové?“

„Hned. Den či dva poté.“

„Mluvili jste ještě o tom ? Vy nebo ona?“

„Ano. Dvakrát třikrát se mě ptala, jestli to pokračuje. Řekl jsem jí o tom prosincovém telefonu. Naposledy se mě ptala v lednu. Někdy uprostřed měsíce.“

Wolfe přikývl. „Věděla, že to musel být její švagr, a řekla mu, že s tím musí přestat, a on -“

„Mám něco lepšího,“ skočil jsem mu do řeči. „Ona to na něj chtěla říct. Své sestře. Měl to raději skončit než ji zabít, jenže radši ji zabil, než aby se o tom dozvěděla jeho žena. Nemusí být ipso facto vrah, ale ipso Archie Goodwin jím je.“

„Pan Goodwin je někdy trochu zbrklý,“ řekl Wolfe Ballouovi. „Viděl je a mluvil s nimi - s Flemingovými. Zevrubně.“ Ukázal na balíček. „Ty peníze. Jestliže si je vydělám, budu je chtít, ale teď si mě najmout nemůžete. Mým cílem je očistit pana Cathera, vaším zas zabránit zveřejnění vašeho jména. Budu-li moci posloužit vašemu cíli, aniž bych poškodil svůj, udělám to. Až půjdete, vezměte si ten balíček; v mém sejfu by mohl ovlivňovat moje myšlenkové pochody. Zde je.“

„Co budete dělat?“ zeptal se Ballou.

„Nevím. Spolu s pány Goodwinem, Panzerem a Durkinem se teď poradíme.“ Pohlédl na hodiny. „Je téměř půlnoc. Nechcete-li, aby do vašeho tajemství byli zasvěceni další dva lidé, jděte.“

11. KAPITOLA

V pátek v jednu po poledni jsem seděl v křesle v hotelové ložnici, na délku paže vzdálen od přitažlivé ženy v posteli.

Během čtvrteční noční porady, která se protáhla na víc než dvě hodiny, jsme probrali nejrůznější možné postupy. Dva z nich - ukázat fotografii úředníkovi v oddělení poste restante na hlavní poště a zjistit, zda vyděrač utrácel víc peněz, než mohl mít - byly vzápětí odvrženy, protože mohly pouze potvrdit vydírání, a to jsme už považovali za vyřízené.

Zjistit, kde byl Fleming v sobotu ráno, se nabízelo zcela samozřejmě, ale nebyli jsme na to připraveni. Jestliže byl nekrytý, byl nekrytý. Jestli měl nějaké úžasné alibi, pak by to mohlo a mělo počkat, dokud na něj nebudeme mít nějakou páku. Tři jeho fotografie - jednu Saul, druhou Fred a třetí já — ukázat v sousedství a vyhrabat někoho, kdo ho v sobotu ráno viděl. Poldové na tom samozřejmě dělali už čtyři dny — ovšem s fotkami Orrieho. Fred byl pro, Saul byl ochoten to zkusit, ale Wolfe to vetoval. Řekl, že banality jsme tolerovali už dost dlouho.

Předat to Cramerovi. Přišel s tím Saul a měl k tomu důvody. Až na Ballouovo jméno bychom mu mohli dát všechno. Nás to nijak nepoškodí, určitě nás to nezastaví, a Cramer bude mít o čem přemýšlet a vedle Orrieho Cathera i na čem dělat. Kdyby měli ve své sbírce pár Flemingových otisků z bytu, nebo i jen jeden jediný, mohlo by to dobře začít. Wolfe to ale nebral. Řekl, že by nebylo vhodné, aby se policie pustila do Fleminga dřív než my; už proto, že by jméno X pravděpodobně vytáhli buď z Fleminga, nebo jeho ženy a my jsme ho neřekli ani Saulovi s Fredem. Padesát táců, které by ovlivňovaly jeho duševní pochody, sice v sejfu nebylo, ale kde jsou, to věděl.

Já jsem přišel s návrhem, který v něm vyvolal chytrou reakci. Samotný návrh moc chytrý nebyl; šlo o to, že bych Flemingovy

přivedl do kanceláře k pohovoru s Wolfem. Jak všichni víme, už hodně lidí řeklo Wolfovi víc, než si mysleli, že říkají, tak proč jim nedat šanci. Saul s Fredem by se na ně mohli podívat kukátkem z přístěnku. Potom bychom se znovu poradili. Já byl jediný, kdo je viděl. Saul i Fred byli pro, ale Wolfe seděl a škaredil se na mě, což bylo přirozené, protože plán představoval další posezení s ženou. Seděl a škaredil se a my jsme také seděli a hleděli na něj. Po půl minutě toho všeho ke mně promluvil: „Váš blok.“

Otočil jsem se pro něj a pro pero.

„Dopis. Papír s hlavičkou. Pan Milton Thales, bytem u pana Barry Fleminga, adresa. Vážený pane Thalesi. Je banální pravda, čárka, že lidé, čárka, jejichž příjem nečekaně a podstatně vzrostl, čárka, ho často úplně nebo zčásti utrácejí za zbytečnosti, čárka, které by si dříve nebyli mohli dopřát. Odstavec. Je možné, čárka, že jste obdivovatelem orchidejí a že byste si rád zakoupil několik sazenic za část oněch pěti tisíc dolarů mimořádného příjmu, čárka, jež jste obdržel v minulých čtyřech měsících. Odstavec. Je-li tomu tak, čárka, bude mi potěšením provést vás svou sbírkou, čárka, když si telefonicky domluvíme schůzku. Srdečně Váš.“

Hodil jsem blok na stůl. „Vynikající,“ řekl jsem. „Donutí ho to přijít, ji ne. Možná. Až jim dopis přijde, může být, že doma bude ona a ne on, a budeme tady mít ji a ne jeho. Statistiky říkají, že čtyřiasedmdesát procent manželek otevírá dopisy. Nad párou nebo bez ní. Co to poslat do školy?“

„Je pátek dvě hodiny ráno,“ řekl Saul. Nedostane to dřív než v pondělí.

Wolfe zavrčel. Já jsem poznamenal: „Sakra.“

„Krásný nápad,“ řekl Saul. „Zpotí se dřív, než přijde, a to bude dobré, donutí ho to přijít. I kdyby ji nezabil, bude muset přijít. Můžu ale navrhnout vylepšení?“

„Ano.“

„V dopise by mělo stát asi tohle - Archie, tvůj blok. Vážený pane Thalesi. Jak víte, čárka, byla jsem Isabelina nejbližší přítelkyně a řekly jsme si mezi sebou spoustu věcí. Jedna z nich bylo, čárka, jak jste dostal těch pět tisíc dolarů a co si ona o tom myslela. Neřekla jsem o tom nikomu, čárka, protože ona mi to řekla důvěrně - ne, změň to. Vyhoď, ‚ona mi to řekla důvěrně' a napiš ‚jsem jí slíbila, že to nikomu neřeknu.' A dál: Svou vděčnost můžete projevit tak, čárka, že mi z těch pěti tisíc něco dáte, čárka, přinejmenším polovinu. Očekávám, čárka, že mi to přinesete nejpozději do neděle odpoledne. Pracuju večer. Jsem na výše uvedené adrese, číslo mého telefonu je atd. Podpis Julie Jaquettová. Předpokládám, že by to měla napsat, pochybuju, že píše na psacím stroji.“

Fred řekl: „A on ji oddělá a my ho dostaneme.“

Saul přikývl: „Mohl by, když ho necháme a pokud zabil Isabelu Kerrovou. Jestliže má praxi.“ Otočil se na Wolfa: „Myslím si, že by to mohlo být účinnější než kdybyste mu psal vy. Jenomže já bych ji k tomu nepřiměl, jsem podle ní krysa, ale Archie by mohl.“

„Jasně,“ řekl jsem. „Řeknu jí, že jí na pohřeb pošlu pár orchidejí.“ Podíval jsem se na Wolfa. „Přál jste jí všechno nejlepší.“

„Vznášíte námitky?“ zeptal se.

„Ne, pane. libí se mi to. Jenom poznamenávám, že nebude jednoduché jí to prodat a že když to koupí, nesmíme ji ztratit z očí ani na vteřinu. A co když nebude chtít spolupracovat? Nikdy si nenechá radit. Tak to řekla.“

„Ale líbí se vám to?“

„Ano. Když se to nepovede, svedeme to na Saula.“

„Svádět vinu na někoho je pošetilé. Důležité je znění dopisu. Čtěte.“

Takže proto jsem v pátek v jednu odpoledne seděl v pohodlném křesle v ložnici v devátém patře hotelu Maidstone v jedné z těch Západních 70. ulic u Centrálního parku. Julie Jaquettová v té posteli neležela; vypodložená třemi polštáři upíjela svůj třetí šálek kávy, když předtím spořádala toast a vejce na slanině a pár vdolků s jahodovým džemem, zatímco já jí objasňoval tu vyděračskou všivárnu včetně Thaleta z Mílétu. O jménu Ballou jsem pomlčel. Byl to pěkný velký pokoj, zkrášlený nyní pugétem Vanda Rogersi, který odpočíval ve váze na nočním stolku. Jeden stonek si zastrčila vpředu do výstřihu čehosi, co měla na sobě, takové světlounce modré věcičky s rukávy bez volánu. Řekla, že ráno v posteli nevypadá zrovna lákavě, ve skutečnosti to na pohled nebylo vůbec marné. Chytré, hubaté, nesentimentální zdraví.

„Chudinka Isabela," řekla. „Hnusnej pech. Švagr vyděrač a milánek vrah. Pane Bože!"

„A kamarád osel," řekl jsem.

„Měla jen jednoho pravýho kamaráda. Mě."

„No právě. Mezkem jsem vás nazval profesionálně. Pokud bych měl být osobní, pak bych vám říkal holčičko nebo kotě. Profesio-"

„Uvědomuješ si, že tohleto je postel? Že se můžu jen natáhnout a mít tě?"

„Jo, sleduju každý pohyb. Profesionálně říkám mezek, a to proto, že v ten moment, co jste se dozvěděla, že vaše přítelkyně Isabela byla zavražděna, jste se rozhodla, že to udělal Orrie Cather a nehodláte couvnout, ani když vám třetí nejchytřejší detektiv New Yorku tvrdí, že je to deset proti jedné. Trvalo by —"

„Kdo jsou ty dva nejchytřejší?"

„Nero Wolfe a já, ale nemluvme o tom. Trvalo by to hodinu, než bych vám vysvětlil, proč my tři Orrieho škrtáme, ale ani pak

byste nezměnila názor. Jenže my si myslíme, že víme, kdo ji zabil. Vyděrač. Barry Fleming. Manžel její sestry.“

Odložila šálek s kávou. „Hů. Důvod?“

„Jestli myslíte důkaz, tak žádný. Ale pokud je tu nějaký další vhodný kandidát, nevíme o něm, a že jsme se snažili. Barry Fleming je perfektní. Isabela zjevně řekla Stelle, kdo si ji vydržuje - řekněme jistý X -, a Stella to řekla Barrymu, protože ten by ho vydírat nemohl, pokud by —“

„Možná, že jsem mezek, ale umím napočítat do dvou a abecedu odříkám pozpátku.“

„To umí každý mezek. Když X řekl Isabele, že je vydírán, Isabela věděla, že to musí být Barry. Pokusila se ho zarazit, jenomže on nechtěl. Nakonec mu pohrozila, že by to mohla říct Stelle. Zřejmě tím už hrozila dřív. To bylo v sobotu ráno. Řekla mu , že se definitivně rozhodla říct o tom Stelle ještě v sobotu večer a on ji zabil. Teď můžete počítat do dvou.“

„Nenič mě.“ Odstrčila stolek, váza se zakymácela a já jsem vyskočil, abych ji chytil. Vzala jeden z polštářů, bouchla s ním o zem a do zbývajících dvou zabořila hlavu. „Jseš rychlej,“ řekla. „A docela elegantní. Klidně bys moh hopsat ve sboru. Nech svý jméno u sekretářky. Vysvětlili jste to všechno poldům?“

„Ne.“

„Proč ne ?“

Nepovažoval jsem za nutné říkat jí o těch padesáti tácech. „Protože Orrie se jim líbí a už ho mají a protože my nemáme žádné důkazy. Ani kousíček. Důvod, proč o tom mluvím, je v tom, že si myslíme, že byste nám třeba chtěla pomoct. Chcete přece taky dostat toho chlápka, co ji zavraždil, ne?“

„Moc dobře víš, že chci.“

„Tak byste nám mohla pomoci. Mohla byste Flemingovi napsat dopis; oslovila byste ho Thales a sdělila mu, že máte zájem o těch pět táců, které dostal od X - nebo aspoň něco z nich.

Napsala byste mu, že Isabela vám všechno řekla a možná, že by se mu dalo naznačit, že si myslíte, že ji zabil a víte proč. Musel by vás samozřejmě vidět, a jestli zabil Isabelu, bude asi chtít zabít i vás. My vás ovšem budeme hlídat, poněvadž to bude náš důkaz. A pak ho chytnem. Šťastný konec.“

Rozesmála se, a protože její smích byl nakažlivý, připojil jsem se taky. Když se konečně ovládla, řekla: „Ty nejseš ženatej, co?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nic takového.“

„Nikdy's nebyl?“

„Ne, ale obešel jsem nejmíň tisíc ženských.“

„Kdo by to do tebe řekl? Já jsem byla jednou vdaná a na ten rok nezapomenu. Víš, co udělám, až odejdeš?“

„Nevím.“

„Postavím se k oknu a budu si říkat, že je to zatracenej pech, že nám to nechce fungovat. Na druhý straně, když budu zabitá, bude to pro tebe aspoň vejlet na hřbitov. Jo, ten dopis. Co mám napsat?“

Mávnul jsem rukou. „Zapomeňte na to. Vtípky jsou od toho, aby se člověk zasmál. Já se smál.“

„Pitomost!“ Namířila na mě prst. „Poslouchej, ty ZYXVUTSPRONMLKJIHGFEDCBA. Přišels abys mě do toho zatáh. Kvůli tomu na mě nemusíš šít žádnou boudu. Deset, dvacet proti jedny, že jste ho s Nero Wolfem už napsali a že ho máš v kapse. Ukaž!“

Kdybych si nedal tu práci a nenaučil se to nazpaměť, nachytala by mě . „Díky bohu,“ řekl jsem, „jste se rozhodla, že si mě nevezmete. Samou snahou udržet se bych si určitě natáhl sval. Jasně, že jsme si probrali, co by v tom dopise mělo být. Když ho napíšete teď a já ho pošlu, dostane ho Fleming zítra ráno. Mohl by sebou hodit a o něco se pokusit. V deset ráno jsem tady, na chodbě, a Saul Panzer, ta krysa, bude dole. Až půjdete ven, nalepíme se na vás, a vy nebudete zkoušet žádné fígle jen proto,

abyste předvedla k čemu mužský jsou a k čemu ne. Budeme taky u Deseti malých indiánků a s námi i Fred Durkin. Jeden z nás zůstane celou noc tady na chodbě. Po celou dobu, než se něco stane.“

„To je praštěný,“ řekla. „Jak by se mohlo něco stát, když všude budou ty tvý hrdinové?“

„Nechte to na nás. V detailech se zařídíme až podle toho, jak zareaguje. Tak co, zkusíme to?“

„Jistě. Co mi zbývá, když už jsi mě do toho navrtal. A vůbec, chce se mi . Ještě nikdo se mě nepokoušel zabít, budu si připadat důležitá. Celej můj život jsem toužila po tom cítit se důležitá.“

„To každý. Rozumí se ale samosebou, že se budete chovat podle - že budete poslouchat. Uděláte přesně to, co se vám řekne. Na co to odpřísáhnete, na Bibli?“

„Ne. Některý mužský, o kterých se tam píše, jsou hnusný, a ženský taky. Potřesem si na to rukama.“ Podala mi ruku.

Byl to čistě profesionální kontakt, faktem však zůstává, že měla hezké ruce. Řekl jsem: „Než se dáme do toho dopisu, měl bych se zmínit o možnosti, že dopis otevře Stella a přečte si ho. To by mohlo změnit situaci, ale dost možná, že k lepšímu. V každém případě zítra je sobota a ona bude pravděpodobně doma. A teď ten dopis. Měli jsme představu, že by se adresoval na Miltona Thalese, bytem u Barryho Fleminga, ale to je jen takový fór. Pan Wolfe to má rád. Budete ho oslovovat Barry nebo pane Flemingu?“

„V životě jsem ho neviděla. Pane Flemingu.“

„Dobře. Na papír s hotelovou hlavičkou. Vážený pane Flemingu. Jak víte, byla jsem Isabelinou nejbližší přítelkyní, a nebylo mezi námi žádné tajemství. Řekla mi všechno o Miltonu Thalesovi, o tom, jak jste přišel k těm pěti tisícům dolarů, a řekla mi, co si o tom myslí. Taky mi řekla, že to chtěla oznámit své sestře, a že vám to před tím chtěla říct. To mě nepřekvapilo, znala jsem ji moc dobře. Zajímalo by mě ale, jestli to mělo něco

společného s tím, co se jí potom stalo a ráda bych to věděla. Když uvážím, jak jste přišel k těm pěti tisícům dolarů, nemyslím si, že si je můžete ponechat. Mám zato, že byste mi je měl dát a já je předám nějaké charitě. Očekávám, že se brzy ozvete. Bydlím v tomto hotelu. Srdečné pozdravy. Samozřejmě, že to může být jinak, ale věcně by to mělo odpovídat.“

Zamračila se. „Na tak krátkej dopis se tam moc lže.“

„Jenom jednou - že vám to řekla. Fakticky jsem vám to řekl já. Zbytek je pravda. Přece vás zajímá, jestli to má souvislost s tím, co se jí potom stalo; chcete se to dozvědět - dala byste krk za to, kdybyste to mohla zjistit.“

„Dám za to krk, protože jsi mě ukecal. Nikdy bych si nemyslela -“

„Ale? Nikdy bych vás neukecal k něčemu, co byste nechtěla. Chcete to udělat?“

„Jdi k čertu, to víš, že jo.“ Posadila se a z véčka vypadla orchidej. „Běž vedle, přijdu za deset minut. V posteli psát neumím.“

Měřil jsem to. Trvalo jí to dvaadvacet minut. Nebyla dokonalá.

12. KAPITOLA

Před osmi lety, v roce 1958, neměl být jistý Simon Jacobs ubodán k smrti a jeho tělo nemělo být odtaženo za keř ve Van Cortlandtově parku, jenže stalo se, a Nero Wolfe a já na to nikdy nezapomeneme. Měli jsme vědět, že se to může stát a učinit patřičné kroky, jenže jsme je neučinili. Jedna taková chyba úplně stačí, a to vysvětluje fakt, že jsem v sobotu do hotelu Maidstone nedorazil v deset ráno. Byl jsem tam v devět třicet. Doručování pošty je v New Yorku hrozné, ale zůstávala jedna možnost z miliardy, že se pošťák dostane do Humboldtovy avenue 2938 extra brzy. A metro je rychlé.

Řediteli hotelu se většinou nelíbí, když po něm host žádá, aby mu před dveře postavil stráž, neboť očekává, že bude zavražděn, a tak jsme tím ředitele Maidstonu neobtěžovali. Namísto toho jsme si pozvali do pokoje hotelového čmuchala, tedy bezpečnostního důstojníka, a Julie Jaquettová mu řekla, že ji otravuje jeden člověk, který si možná v hotelu najme pokoj, a ona že nechce žádné problémy. Napomohlo tomu jak to, že se zná s Nero Wolfem a Archie Goodwinem, tak to, že jsem mu strčil dvě desetidolarovky. Dokonce se nabídl, že přijde i s křeslem.

Protože jsem si s sebou vzal Times a časopis, neměl jsem zapotřebí vymýšlet kratochvilné hry. Na klikách jejího apartmá visely cedulky N E V Y R U Š O V A T a pokojské ho míjely. Tu a tam se objevilo pár lidí. Myslím si o sobě, že nejsem žádný snob, přesto bych před obyvateli devátého patra Maidstonu dal přednost lidem ze sedmého patra čísla 2938 Humboldtovy avenue. Taky sice vypadali více-méně ustaraně, ale člověk měl pocit, že jejich řeči se dají vydržet. Ovšem lidi v hotelu nejsou lidi doma. Na to, proč to tak je, jsem přišel ve chvíli, kdy se jedny z jejích dveří - ty od ložnice - otevřely právě tolik, aby se do nich vešla její hlava: „Co si dáš k snědku?“

Podíval jsem se na hodinky. Za deset minut dvanáct. „Uvidím“, řekl jsem. „Poslíček přijde později. Všechno je zařízeno.“

„Páni, to to vodsejpá! Objednávám si snídani. Co když sváže číšníka a jídlo otráví? Budeš to muset ochutnat. Co si dáš?“

„To, co vy, dvakrát.“

„Vždycky si dávám vejce na slanině. Otevřu druhý dveře.“

Za chvilku je pootevřela, ale já jsem nevstoupil. S myšlenkou na Simona Jacobse jsem na číšníka počkal na chodbě. Někdy se stává, že to, jestli se chováte rozumně nebo hloupě vůbec nezáleží na vás, ale na něčem úplně jiném. Tentokrát bylo hloupé čekat na číšníka na chodbě. Když přišel, bylo půl jedné, se servírovacím vozíkem před sebou, sledoval jsem ho do ložnice a pak jsem odešel do vedlejšího pokoje.

Jídlo bylo naservírováno v ložnici, přičemž ona byla v posteli a já u stolku, který číšník přivezl. Měla na sobě tu samou modrou věc, jako naposled, takže jsem se pomalu cítil jako doma. Ale ne dokonale, protože Fritz nikdy nedělá smažená vejce. Mluvili jsme o Isabele, nebo spíš ona. Snažila se vymyslet způsob, jak ji přesvědčit, aby upustila od nápadu vdát se, a myslela si, že by se jí to mohlo podařit. Vysvětlila, že důvod, proč neexistuje něco jako dobrý manžel, je v tom, že neexistuje něco jako dobrá manželka, a co potom s tím. Dostali jsme se k vdolkům s džemem, a ona mi začala vyprávět o tom, jakou pravdu měla Isabela, když si uvědomila, že není stvořena pro show-byznys, ale najednou zazvonil telefon a ona se otočila a natáhla se pro sluchátko.

První, co řekla, bylo „Haló“, a dál ujištění: „Ano, pane Flemingu, tady je Julie Jaquettová.“ Vystřelil jsem do vedlejšího pokoje, popadl telefon, ale moc jsem toho neslyšel. On se zeptal: „Bude to stačit ve dvě hodiny?“ a ona na to: „V půl třetí by to bylo lepší,“ a on přitakal „V pořádku, budu tam,“ a to bylo všechno. Když jsem se vrátil do ložnice, zeptala se mě, jestli jsem to slyšel,

já řekl ano a usadil jsem se u stolu. „Myslím si," řekla, „že by bylo dobře vědět, který charitě to dám. Anebo jste zařídili i tohle?"

„To není žádná psina." Nalil jsem si kávu. „Budu ti říkat Julie."

„To teda není. Přinese si svůj vlastní popelník?"

„Určitě. Pochopil jsem, že přijde sem."

„Ano."

„Řekl jsem vám, vlastně ti, že detaily domluvíme podle toho, jak bude reagovat. Určitě nezamýšlí přijít sem, dole říct, ať ti zavolají, pak vlézt do výtahu, vylézt z něj, dorazit sem, vyřídit tě a zase odkráčet."

„Pak bys měl čekat ve skříni nebo tady." Odstrčila noční stolek.

„Jdu se na to oblíknout. Vemu si to nejlepší, co mám. Popadni to kafe a běž vedle."

Poslechl jsem. Na hotel nebyl ten obývák špatný - tmavozelený koberec a světle zelené stěny, rozkládací křesla a nadměrný gauč, obrovské okno vedoucí do Centrálního parku. Dopil jsem kávu a šel k oknu. Byla sobota, ale taky únor a tak v parku nebylo moc živo. Pod holými stromy ležel ještě nějaký ten sníh, o kterém se dalo říct, že je bílý jen proto, že nebyl docela černý.

Když se Julie objevila, byla černá - měla na sobě jednoduché černé šaty s polodlouhými rukávy, o ozdobách se nedalo mluvit. Poznám, když věci padnou, a podle toho, jak padly jí, nebylo divu, že je považovala za nejlepší. Řekl jsem jí to a odvedl ji k oknu. „Mám pro tebe instrukci," řekl jsem. „Vidíš tu kamennou zeď parku? V kolik se vracíš z práce?"

„Kolem půl druhý. Poslední číslo mám v jednu." „Fajn. Park bude prázdný. Takže když se v noci vrátíš a rozsvítíš světlo a vyhlídneš z okna do parku, ten chlápek za tou zdí s puškou na ní zmáčkne kohoutek, a jestli stojí jen trochu za něco, sundá tě. Proto

tě nesmí ani napadnout, abys k tomuhle oknu šla. Než půjdeš do práce, spustíš rolety. To je ta instrukce.“

„Pěkně praštěná. Tam odtud sem nahoru? Z takovýho úhlu? Vem si pušku a zkus si to. Netrefíš ani okno.“

„Starou belu netrefím. Když mi bylo dvanáct, sundával jsem dvaadvacítkou veverky se stromů, které byly skoro stejně tak vysoké. Poslechneš, nebo ne ?“

Řekla že ano a šli jsme si sednout na gauč, kde jsme celou operaci probrali. Chtěla to udělat tak, že já budu poslouchat ve vedlejším pokoji, a měla k tomu důvod: kdybych tu zůstal, mohl bych říct něco, co by se jí nelíbilo, ale v jeho přítomnosti by nemohla nic namítat. Trochu jsme se rozehřáli a v jednu chvíli hrozilo, že mě vyhodí a já se s ním dole potkám; nakonec jsme se ale dohodli, že u toho budu, a mluvit budu, jen když to budu považovat za absolutně nutné. Už jsme si jen tak povídali, když se ozval telefon s informací, že pan Fleming je dole a chce nahoru. Zůstal jsem na gauči. Zůstal jsem tam, i když se ozvalo zaklepání a ona šla otevřít, aby ho vpustila dovnitř. Kdybyste to viděli a nic nevěděli, museli byste si myslet, že je to ona, a ne on, kdo je sledován. Obrátila se, aby zavřela dveře, on se zas otočil, aby ji neztrácel z očí, takže teprve poté, co ho předešla a co on se znovu otočil, si mě mohl všimnout.

Řekl „Ale,“ aniž by si to uvědomil. Zůstal, stát a zíral. Julie se k němu otočila tváří a řekla: „S panem Goodwinem jste se už patrně setkal. Dejte mi svůj kabát.“

Otevřel pusu, ale nebylo nic slyšet. Zopakoval to a tentokrát se mu to podařilo. „Myslel jsem si, že budete - že to bude soukromé.“

Přikývla. „Předpokládám, že byste byl radši, ale myslela jsem si, že bych při - s vámi měla být opatrná. Máte ty peníze?“

Nevěděl kam s očima. Chtěl, aby se dívaly na ni, ale pořád se mu stáčely na mě. „Obávám se,“ řekl, „že tu jde o vážné

nedorozumění. Mám obavy, že vám Isabela řekla věci, které nejsou pravda. Obávám se -“

„Žvásty. Miltone Thalesi. Tha-lési. Dobře vím, jak jste je dostal a od koho jste je dostal. Jediný důvod, proč jsem to neřekla poldům, je to, že Isabela by to nechtěla. Chtěla by, abych vás donutila vyklopit je, a to taky dělám. Myslím si, že by taky chtěla, abych to řekla její sestře, protože to hodlala učinit, a já si myslím, že bych měla, jenže nejdřív chci ty peníze. Máte je?“

„Ne. Opravdu, slečno Jaquettová, skutečně —“

„Žvásty.“ Otočila se. „Pane Goodwine, co si o tom myslíte?“

Pořád formální. Mohla říct Archie. „Myslím si, že ztrácíte čas,“ řekl jsem. „Myslím si, že byste měla zavolat inspektora Cramera a požádat ho, aby přišel a zajistil ho. Navrhuji Cramera, protože se zabývá vraždami a mohlo by ho to zajímat.“ Vstal jsem a šel ke stolku, kde stál telefon, zvedl jsem sluchátko a začal vytáčet číslo.

Ozval se Flemingův hlas. Ječivý nebyl, ale ostrý ano. „Ne!“

Otočil jsem se: „Ne?“

„Dám vám ty peníze.“ Z úhlu, pod jakým jsem se na něj díval, bylo vidět, jak se mu od lícních kostí odráží světlo. „Dnes jsem je nemohl dostat, banka je zavřená. Přinesu je v pondělí.“

Položil jsem sluchátko zpátky. Julie řekla: „Všechno. Celých pět tisíc.“

„Ano. Ovšem.“ Jeho oči šly se mnou až ke gauči a pak se vrátily k ní. „To, co jste říkala - nemyslím si, že by si Isabela přála, abyste to řekla mé ženě, teď když je - jsem si jist, že by to nechtěla. Slibte mi, že to neuděláte. Ty peníze vám dám.“

Julie zavrtěla hlavou. „Nic neslibuju.“

„Slibte mi, že jí to do pondělka neřeknete. V pondělí si o tom promluvíme. Řeknu vám proč - můžeme si o tom popovídat.“

Promluvil jsem, protože jsem měl za absolutně nutné, aby věděl, že mu poskytujeme jistý čas. „Jsem tu taky,“ řekl jsem.

„Nemůžu mluvit za slečnu Jaquettovou, ale za sebe ano. Rozhodně slibuju, že vaší ženě neřeknu nic do té doby, co vrátíte těch pět táců, za předpokladu, že to bude v pondělí. Pak uvidíme.“

„V pořádku,“ řekla. „Archieho slib bez mýho nic neznamená. Slibuju to taky.“

Nasadil si klobouk. Kdyby byl věděl, že si ho nasadil v místnosti a v přítomnosti dámy, byl by šokován. Chtěl ještě něco poznamenat, ale nevěděl co, a tak se otočil, pomalu a ztuhle, a zamířil ke dveřím. Opět zapomněl na slušné vychování, neboť když zavíral dveře, nechal je pootevřené. Julie do nich strčila, aby se zavřely, a zeptala se: „Jaká jsem byla?“

„Příšerná. Oslovilas mě pane Goodwine a potom Archie. Bude si myslet, že nevíš, co chceš.“

„Mám dojem, že to nevíš ty. Myslela jsem si, že plán byl hrát na to, aby mě zabil.“

„Aby se o to pokusil. Zní to líp, když jsem tě teď poznal.“

„No co, zkazils to. Věděla jsem moc dobře, že jsi měl zůstat vedle. Teď ví, že bude muset zabít i tebe.“

„Neví. Copak jsem ti to nevysvětlil? Sedni si.“ Poplácal jsem gauč a ona se posadila. „Je to jednoduché. Myslí si, že pro vraždu ho nemůžu dostat bez tebe, protože ty jsi jediná, která dodá motiv. Ty samozřejmě nemůžeš předstoupit jako svědek před soud a přísahat, že ti Isabela řekla, že mu řekne, že Stelle řekla o tom vydírání. Jenže on si myslí, že bys mohla. Taky si myslí, že to řekneš Stelle, ne před pondělkem, ale brzy po něm, a to ho evidentně žere ještě víc, i když nevím proč; musí do ní vidět lip než já. Takže pro něj představuješ dvojnásobné nebezpečí, já ne. Já jsem ten, kdo to všechno má jen z druhé ruky. Podle něj můžu vyprávět jen to, cos mi řekla ty; ty ale můžeš říct, co ti řekla samotná Isabela. A to bude pravda jak pro soud, tak pro Stellu. Ta bude pravděpodobně věřit tobě, mně ne. Nemáme ani kousek důkazu, který by ho spojoval s vraždou nebo s vydíráním, ale když

ti dá pět tisíc v platné měně, tak to bude důkaz. Nikdy to neudělá. Takže musíš být odstraněna ty, já jsem jenom taková obtíž. Lituju.“

„Hů. Dostal‘s mě do toho!“

„Až po krk. Za jedno se omlouvám. Měl jsem ti jasně říct, že když ses do toho jednou dostala, nemůžeš zpátky. Omlouvám se.“

„Nechci z toho vycouvat. Myslím si, že ji zabil.“

„Určitě.“

„Co budeme dělat teď?“

„Všechno, co jsi měla v programu, je-li v něm místo pro společnost. Je sobota, tři hodiny odpoledne. Jestli jdeš ven, Saul Panzer je dole a vyprovodíme tě. Jestli hodláš zůstat doma, já budu na chodbě.“

„Hraješ žolíky?“

Řekl jsem, že hraju, takže o odpoledne bylo vystaráno, jen jsem zašel dolů a řekl Saulovi, že je volný, když ale zavolá Fredovi a řekne mu , aby byl u vchodu nebo v hale Maidstonu za pět minut sedm, připraven na to, že stráví noc na chodbě v devátém patře po našem návratu od Deseti malých indiánků. Tři hodiny žolíků mě stály 8 dolarů pětasedmdesát centů. Nebyla tak dobrá a já nejsem tak špatný, ale protože měla vyklopit těch deset babek Saulovi za sázku, řekl jsem si, že to bude takhle fér. Karty míchala lip než kdokoli jiný, s výjimkou Lona Cohena. Nechali jsme toho v šest hodin, aby nám zbyl čas na sendviče a kávu a na to, aby se stihla obléct.

Viděl jsem pěkných pár Manhattanských podniků, zejména s Lily Rowanovou, nikdy jsem však nebyl u Deseti malých indiánků na Monarchově ulici. Strávil jsem ten večer nejen uvnitř, nýbrž i přímo v Juliině šatně, které mohla mít tak metr osmdesát na dva čtyřicet - průměr na hvězdu podniku, kde vám kuvert účtují čtyři dolary. Když byla na jevišti, šel jsem do zákulisí a stál vzadu u zdi. Fred stál uprostřed, kousek od dveří. Julie si své peníze zasloužila;

týdně kolem tisícovky, možná víc. Protože nejsem hledač talentů, nebudu to rozvádět: prostě si je zasloužila. Sobotní flámové si to určitě mysleli - milovali ji. Pokud jde o to, tak i já, jenom z jiných důvodů. Jeden z těch chlápků ji dokonce miloval tolik, že se kolem půlnoci nějak propašoval do její šatny tak rozparáděný, že jsem musel být moc šetrný, abych ho nevysypal.

Když jsme všichni tři vypadli do větrné zimní noci, nemuseli jsme shánět taxi, protože Julie měla drožkáře na čtvrt na dvě. Cestou zpátky skončili s Fredem debatu, kterou začali cestou sem: dohodli se, že by se jí hodilo vypůjčit si na léto jedno z jeho čtyř dětí, a teď se dohadovali, které z nich a za kolik. Jak jsem ho znal, doufal jsem jen, že ona si nemyslí, že on to bere vážné, a jak jsem znal ji, věřil jsem, že on si nemyslí totéž o ní.

Když jsme zastavili u chodníku před Maidstonem, byl vrátný zrovna u dveří, otevřel nám, my jsme se vyhrabali ven a taxík pokračoval dál. Nešel jsem dovnitř; měl jsem vystřídat Freda nahoře na chodbě v deset hodin, a měl jsem být tudíž už dvě hodiny v posteli. Shlukli jsme se na chodníku, Julie uprostřed, když se ozval první výstřel. Zareagoval jsem na zvuk - hlasitě ostré prásknutí, a Fred zareagoval na kulku, i když jsem si to bezprostředně neuvědomil. Skácel se. Nejsem si jist, zda byla druhá kulka vypálena předtím, či poté, co jsem Julii povalil na zem, nebo současně. Jestli si myslíte, že z hlediska slušného vychování by bývalo stačilo prostě ji krýt, souhlasím, ale dalo by se to udělat, kdybych věděl, z které strany ty kulky letí. Přikryl jsem ji až poté, co jsem ji srazil. Otočil jsem se a vzhlédl: ten blázen vrátný stál s otevřenou pusou a zíral přes ulici. Další výstřely se už neozvaly. Přikázal jsem Julii: „Zůstaň ležet a nehýbej se!“ Právě jsem se stavěl na nohy, když Fred řekl: „Ten hajzl mě trefil.“ Klečel na jednom koleni, druhou nohu měl nataženou a opíral se rukou o zem. Zeptal jsem se kam a on řekl, že do nohy. Vrátný řekl: „Tamhle za zdí, viděl jsem to.“ Julie

neřekla nic. Rozhlédl jsem se kolem. Z hotelu přicházel poslíček. Na rohu ulice se zastavili muž se ženou a civěli. Z druhé strany, od města, přibíhal polda. Znovu jsem Julii řekl, aby zůstala ležet a vyskočil jsem. Ten člověk by mohl být dost šílený na to, aby tam zůstal trčet, čekat, až se Julie zvedne, a zkusit to znovu. Musel jsem se vyškrábat na zeď a porozhlédnout se. Za zdí sice nebylo prakticky žádné světlo, ale bylo tam dost sněhu na to, aby se dalo rozeznat něco tak velkého jako je člověk, a ten tam nebyl. Když jsem přelezl zpátky, polda se už nakláněl nad Fredem a poslíčka poslal zatelefonovat pro sanitku. Julie se nehýbala. Pomohl jsem jí na nohy, Fredovi jsem řekl, že se vrátím a šel jsem s ní ke vchodu do hotelu. Polda chtěl jména a já mu řekl, že se ještě vrátím a šel jsem dál. Recepční i člověk od výtahu byli na místě, recepční nám dal klíč a člověk od výtahu nás vyvezl nahoru. Julie se snažila netřást se, což se jí dařilo, a já jsem pochopil, když jsme od výtahu přecházeli k jejím dveřím, že si mou ruku na své paži nepřeje.

V obývacím pokoji mi řekla: „Vsadím se, že mám pěkně zmazanej kabát.“ Shodila ho ze sebe dřív, než jsem jí stačil pomoci.

„Jo, jen na to nezapomeň,“ řekl jsem. „Jednou ti řeknu, jak bezvadná, statečná a primová holka jsi, ani jednou jsi nezaječela, ale nemám teď na to čas. Kdybych stál o krůček víc nalevo a kousek výš, byla bys už jen maso. Štěstí, to je všechno, byla to jen obyčejná klika a ode mě se přitom čeká, že vím, co dělám. Půjdu teď dolů a podívám se po Fredovi. Až se vrátím, budeš sbalená.“

„Sbalená?“

„Správně. To, čemu se říká Jižní pokoj v domě Nero Wolfa,' totiž pokoj o patro výš nad jeho vlastním, má tři okna na jih. V zimě je to tam moc příjemné. Bude se ti to líbit.“

Zakroutila hlavou. „Já nechci - nechci se schovávat.“

„Podívej, holčičko. Koťátko. Ztratil jsem právo dávat rozkazy. Mám tě prosit, prokristapána?“ Odešel jsem.

Na chodníku se shromáždil hlouček lidí, mohlo jich být tak deset. Fred ležel na zádech a hotelový poslíček mu pod hlavu vsouval polštář. Jedna žena říkala, že dostane zápal plic. Polda s vrátným byli na druhé straně ulice u zdi. Dřepl jsem si k Fredovi a zeptal jsem se, do které nohy a kam to dostal a on řekl, že do levé kousek nad kolenem a že to zřejmě zasáhlo kost, podle toho, co cítí. Zeptal jsem se na krvácení a on na to, že není silné. Přiložil si tam ruku a zeptal se: „Co ona, je v pořádku?“

Řekl jsem že ano. „Až se vrátím z nemocnice, vezmu ji k nám domů. Nechci -“

„Do žádný nemocnice nejedeš. Vem ji hned teď. Polda se mě vyptával, ale já nic nevím. Nebo bych měl vědět?“

„To víš, že máš. Víš, že tě najal Nero Wolfe, abys mi pomáhal dělat jí tělesnou stráž. A to je všechno.“

„Jo, to stačí,“ řekl Fred. „Vem ji teď. Špitály znám. Nenechávej ji samotnou. Ta svině ji málem dostala. Jenom bych si přál -“

Nechal toho, protože přišel ten polda. Chtěl jména, tak jsem mu jich pár dal: Fredovo, Juliino a moje, žádná další. Všechno, co jsem věděl, bylo, že někdo vystřelil. Myslel si, že by měl být ostrý, ale rozmyslel si to a potom už přijela sanitka. Dohlédl jsem na to, jak nakládají Freda, a pak jsem se vrátil do devátého patra Maidstonu.

Zaklepal jsem na dveře a Julie se ozvala: „To jseš ty, Archie?“

„Ne. Skauti přišli.“

Otevřela dokořán a pustila mě dovnitř. Na podlaze stál velký kufr na šaty a cestovní taška. „Neposlala jsem si pro to,“ řekla, „protože jsem nevěděla, jestli si to nerozmyslíš.“

Popadl jsem je.

13. KAPITOLA

V neděli v devět ráno jsem přišel do kuchyně, řekl jsem Fritzovi dobré jitro, vytáhl pomerančový džus z lednice a usedl k snídaňovému stolu, zažíval jsem, mrknul do The New York Times a promnul si oči. Fritz přišel s kusem papíru v ruce a zeptal se: „Byl jste opilý, když jste to psal?“

Vzhlédl jsem. „Ne, jen ztahaný. Zapomněl jsem, co tam je. Přečti mi to, prosím tě.“

Odkašlal si. „Tři dvacet ráno. Host v Jižním pokoji. Řekni mu to. Udělám jí snídani A. G.“ Pustil papír na stůl. „Řekl jsem mu to, zeptal se, kdo to je, ale co jsem mu mohl říct? A vy jí uděláte snídani v mé kuchyni?“

Dal jsem si úsporný lok džusu. „Zkusím to říct na rovinu,“ navrhnul jsem mu . „Spal jsem čtyři hodiny, přesně polovinu toho, co potřebuju. Pokud jde o to říct mu, o koho jde, to je moje funkce. Připouštím, že tvoje funkce je dělat snídani, jenže ona má ráda smažená vajíčka a ty je neděláš. A teď reálné východisko. Je tu jen jeden člověk, který je na ženské v domě alergičtější než on, a to jsi ty. Bože, říkám ti to na rovinu.“ Dopil jsem džus. „Neboj se, ta ženská je alergická na mužské jen u sebe doma. Pokud jde o vajíčka, vraž je, víš kam, do červeného vína a bujónu -“

„Burgundské.“

„Tak. A kanadskou zadní slaninu. Ať vidí k čemu jsou mužští. Její obvyklá hodina na snídani je půl jedné odpoledne. Pořád jsem ochoten to uvařit, pokud -“

Utrousil jakýsi francouzský zvuk, dostatečně hluboký, možná, že to bylo i slovo. Stál u sporáku s klobásou v ruce. Natáhl jsem se pro Times.

Protože Wolfe v neděli ráno vystupuje ke skleníkům jen na chvilku a někdy ani to ne, dalo se čekat, že se dole ukáže kolem desáté. Ale nebylo ani za deset minut deset, když se ozval zvuk

výtahu a pak už se halou rozlehly jeho kroky. Neviděl jsem ho od té chvíle, co jsme se v pátek v noci rozešli do postelí, skoro před čtyřiceti hodinami. Místo toho, aby se zastavily v kanceláři, jeho kroky pokračovaly, otevřely se lítací dveře a najednou tu stál.

„Vskutku," pravil. „Jste živ."

Přiznal jsem to. „Jen tak tak. Moc se mnou nepočítejte."

„Kdo je ten host?"

„Slečna Jaquettová. Pro vás slečna Jacksonová, pro mě Julie. Je taky živá, ale za to nemůžu. Dnes ráno se po ní střílelo, bylo půl druhé, bylo to před jejím hotelem a výstřely vyšly směrem od zdi Centrálního parku. Střelce jsme neviděli. Fred to dostal do nohy a je teď v Rooseveltově nemocnici. Ještě spal, když jsem tam ráno volal. Když jsem se v noci vrátil, volal jsem jeho ženě. Taky jsem volal Saulovi a řekl jsem mu , ať je po ruce. Přivedl jsem s sebou Julii, protože co je Orrie v base a Fred ve špitálu, jsme jako bez rukou a pak, unavuje mě poslouchat, jak kolem lítají kulky. Snídá v posteli, Fritz ji uvaří a já jí to v půl jedné zanesu. Myslím, že víte vše."

„Střelce jste neviděli?"

„Ne, pane, ale byl to Barry Fleming. Na její dopis reagoval tak, že ji včera odpoledne navštívil. To ho obviňuje z vyděračství a to střílení z vraždy. Takže jediné, co teď potřebujeme, je malý důkaz. Předpokládám, že budete chtít souhrnnou zprávu."

Řekl, že ano, a odebral se do kanceláře. Na mém stole ležela sobotní pošta - neotevřená. Nevím, proč to dělá, ale podezírám ho, že mi chce ukázat, že se mi do mých věcí nebude plést, když se já nebudu plést do jeho. Fritz se neplete do žádných: můj stůl byl zaprášenější, než by stačil být za jeden den. Položil jsem na něj svůj výtisk nedělních Times, posadil jsem se a dal se do zprávy. Doslovně jsem referoval jen místy, tam, kde to bylo důležité, protože jsem si myslel, že není nutné, aby věděl, že se mě ptala, jestli si uvědomuju, že je to postel, nebo, že jsem jí říkal holčičko.

Když skončím, obvykle otevře oči a narovná se, ale tentokrát mu to trvalo plnou minutu, takže jsem začal.

„Jestli čekáte na komentář, nemám co bych nabídl. Mohl bych říct, že víme, ale nemůžeme to dokázat, jenom že to je jasné. Pokud jde o poslední noc, byla to jeho zbraň, nebo ji sebral? A když ano, tak kde? Saul a já seženeme odpovědi, ale pak co? První kulka buď zasáhla kost Fredovy nohy nebo jí prošla a narazila do domu, což je kámen, a druhá zasáhla pravděpodobně dům. Identifikovat je jako střely pocházející z jeho zbraně bude znamenat šest expertů, tři na každé straně ulice. Kdyby ji byl zasáhl a zabil, pak by-“

„Fuj.“ Vzpřímil se. „To je zcela zbytečné. Máme, co jsme chtěli, tedy podporu naší domněnky, že je vrah. Existuje teď nějaká pochybnost, že z toho Orrieho dostaneme?“

„Ne.“

„Pak už nás to nezajímá. Za předpokladu, že bychom pokračovali v tom, že chceme dostat důkaz, rozhodující důkaz toho, že Fleming zabil Isabelu Kerrovou, chceme ho ? Když ho získáme a dáme ho panu Cramerovi, co se stane?“

„Tři věci. Za prvé, Orrie bude rychle propuštěn. Za druhé, Fleming bude zatčen, souzen a patrně usvědčen. Za třetí, budou se snažit Ballouovo jméno držet stranou, ale nepůjde to. Ty věci budou čtyři. Za čtvrté, už se vám nenaskytne další pohled na ten balíček.“

Kývl. „Co jsem mu to řekl?“

„Když se vám podaří posloužit jeho cíli, aniž byste poškodil svůj, uděláte to.“

„Nuže?“

„Nuže můžete to zkusit. Máme šestého února, nevypadá to, že by nám něco mělo přijít, nic v dohledu, a protože vybírám šeky, vidím, co vydáváme. Chcete slyšet můj názor?“

„Ano.“

„Nevidím, jak bychom to mohli shrábnout. Jestliže chceme vytáhnout Orrieho, a my chceme, musíme jim dát Fleminga, s důkazem nebo bez, jenže on jim dá Balloua, a oni ho budou muset vidět. To je ten problém. A i když to budou hrát poctivě a jeho jméno se na papírech během příprav neobjeví, je jasné, že v soudní síni vyjde najevo a on nebude mít dojem, že by vám něco dlužil. Ani vy ne. Jak víte, jsem jakémukoli příjmu velmi nakloněn. Vůbec by se mi nelíbilo, kdyby můj šek byl nekrytý. Ale chtěl jste znát můj názor.“

„Špatně jste mě pochopil. Chci váš názor na riziko, nikoli na proveditelnost. Můžeme ohrozit náš cíl?“

„Ne. Orrie je už z toho venku.“

„Pak tu není žádné riziko. Problém je, zda máme vraha odhalit, aniž -“

U dveří zazvonil zvonek a já jsem se vydal na chodbu, podíval se a vrátil zpátky. „Cramer. Ať mu Fritz otevře. Jdu nahoru a řeknu jí, aby si nezpívala Frajere, dělej u otevřených dveří.“ Zamířil jsem ke schodům.

Dveře byly otevřené, ačkoli v devět ráno, když jsem šel kolem, byly zavřené. Vztáhl jsem ruku, abych zaklepal, ale zbytečně. Řekla: „Bože, ty už jseš vzhůru a oblečenej.“ Seděla v křesle u okna. Měla na sobě světle zelené pyžamo s tmavozelenými proužky a nohy naboso. Vlasy ukazovaly všemi směry. Zavřel jsem za sebou.

„Otevřela jsem,“ řekla, „abych si to užila. Už je to dávno, co jsem měla ložnici, kde jsem mohla nechávat otevříno. Jsem vzhůru, protože jsem se probudila. Nikdy nezůstávám v posteli probuzená, když ovšem nečtu nebo nejím.“

Přiblížil jsem se. „Mám obavy, že si na jídlo budeš muset počkat. Je tady inspektor Cramer. Možná, že si myslí, že jsi tady, protože ten polda tě viděl odcházet se mnou, jenomže my mu to nechceme potvrdit. Když ano, a jestli on bude trvat na tom, že tě

musí vidět, můžeme říct, že to bude muset odložit, protože jsi po minulé noci ve stavu šoku. Anebo ho sem přivedu a ty si to s ním můžeš vyřídit. Můžeš si vybrat. Myslel jsem si, že bych se tě měl zeptat.“

Odhodila si vlasy z čela. „Tak inspektor.“

„Jo. Náš starý kamarád. V negativu.“

„Ráda si věci vyřizuju sama.“

„Fajn. Zřejmě s tebou bude chtít mluvit o samotě a ne v kanceláři, protože ví, že tam máme takovou dírku, kterou můžeme koukat a poslouchat. Dáš si něco, abys vydržela do snídaně? Stačí ti pomerančový džus a kafe?“

„Džus z grepu máte?“

„Jistě. Fritz ti ho přinese a já ti později přivedu Cramera. Možná tě bude -“

„Sem?“

„Jasně. V pokoji je odposlech, o kterém neví, budeme vás slyšet. Možná tě bude chtít pozvat na prokuraturu, ale ty tam nepůjdeš. Na to, aby tě mohl předvést, by musel mít povolení, a to nemá. A teď -“

„Jak víš, že ho nemá?“

„Vím všechno s výjimkou toho, jak dělat slečnám osobního strážce. A teď hlavní otázka. Pamatuješ si, co jsme si v noci řekli?“

„Cos řekl ty. Ano.“

„Zkontrolujeme si to,“

„Ne. ZYXVUT -“

„V pořádku. Zapomínám. Fritz přinese džus a kafe. Zavři si dveře. Pořád je možné, že se pan Wolfe, aby získal čas, rozhodne, že tu nejsi, a Cramer sem vrazí. Když už je polda jednou uvnitř, může všude, ale je lepší se ho nedotýkat. Dveře vyrazit nemůže nebo by aspoň neměl. Na klepání neodpovídej.“

„Sakra,“ řekla, „škoda, že jsem zdravě nespala.“

Řekl jsem, že může spát celé odpoledne, a opustil jsem ji.

Po pár krocích, už zpátky v kanceláři, jsem se zastavil, neboť jsem zaznamenal nečekanou domáckou a velice přívětivou scénu. Wolfa jsem neviděl, zakrývala ho rozevřená příloha týdenního přehledu nedělních Times. V červeném koženém křesle seděl Cramer s otevřenou sportovní přílohou. Když jsem se ujistil, že Cramer byl vpuštěn a je stále tady, odešel jsem do kuchyně sdělit Fritzovi jméno našeho hosta a spolu se žádostí o grepový džus a kávu jsem mu řekl, ať neklepá a oznámí jen své jméno. Vrátil jsem se zpět do kanceláře, kde se stále za novinami skrýval Wolfe. Přešel jsem ke svému stolu, usadil se, nějakou chvíli jsem vychutnával příjemnou scénu a pak jsem zakašlal. Za chvilku Wolfe poskládal noviny, odložil je na stůl a promluvil. Ke mně .

„Pan Cramer si přeje dotázat se na incident z minulé noci. Protože jste tam byl, zatímco já nikoli, požádal jsem ho, ať na vás počká.“ Otočil se. „Ano, pane Cramere?“

Cramer složil sportovní přílohu a položil ji na stolek. Podíval se na Wolfa. „Jak jsem řekl. Chci vědět, proč jste je poslal hlídat tu dívku a před kým. Když jste věděli, že je v nebezpečí, pak taky víte, kdo po ní střílel. Durkin říká, že to neví, ale vy to víte. K tomu, abyste mi to řekl, Goodwina nepotřebuju. Je dokonce možné, že ani on to neví, ale vy to víte. Napadení s úmyslem zabít je hrdelní zločin a vy víte, kdo se ho dopustil, a já jsem představitel zákona. Je to jasné?“

Wolfe přikývl. „Naprosto jasné. Je rovněž naprosto jasné, že vaším skutečným zájmem je nikoli napadení s úmyslem zabít, nýbrž napadení, jehož výsledkem zabití bylo. Propustil jste pana Cathera?“

„Ne. A já ne -“

„Chystáte se ho propustit?“

„Ne! Chci odpověď. Kdo vystřelil po té dívce?“

Wolfe se otočil. „Víte to, Archie?“

„Ne, pane, nevím. Mohl bych nabídnout dohady, ale nikoli za přítomnosti představitele zákona. Nactiutrhání. Mohl bych hádat na Orrieho Cathera, ale ten je mimo hru, protože je v base a pokud -“

Cramer pronesl nahlas slovo, které vynechávám, neboť chovám podezření, že někteří z čtenářů jsou učitelé na penzi a osamělé matky.

„Ani já to nevím,“ řekl Wolfe. „Pane Cramere, proč nebýt upřímný? Minulé pondělí jste sem přišel pod záminkou, že doufáte obdržet informaci, která by posílila vaše důkazy proti panu Catherovi, třebaže jste věděl, že žádnou neobdržíte. Ani od pana Goodwina. Co jste skutečně chtěl, to bylo zjištění, zda je moje podpora pana Cathera něčím víc než pouhým gestem. To, co chcete nyní, je zvědět, zda jsem nashromáždil důkazy, které by oslabily vaše důvody zadržení pana Cathera. Proč nejste upřímný a nezeptáte se mě?“

„V pořádku, ptám se. Máte?“

„Ano.“

„Co je to za důkazy?“

„Nejsem ochoten je prozradit.“

„Bože, přiznáváte se! Přiznáváte se, že máte důkazy v případu vraždy a neposkytnete je!“

Wolfe přikývl. „To je otázka. Jestliže neposkytnu důkazy, které by napomohly usvědčit člověka z vraždy, mařím průchod spravedlnosti, ano. Jestliže však neposkytnu důkazy, jež by napomohly zproštění viny, je to také maření průchodu spravedlnosti? Pochybuji, že taková otázka byla vůbec kdy právně nastolena. Měli bychom se zeptat nějakého -“

„Zeptejte se mě, krucinál! Jestli máte důkaz, který dokáže očistit Cathera, pak taky dokáže usvědčit někoho jiného. Chci ho!“

„Nesmysl. Tisíce lidí očistilo alibi, které nemělo žádný vztah k vině někoho jiného. Nemám žádný důkaz, nic, co by napomohlo

usvědčit někoho jiného z vraždy Isabely Kerrové. Mám podezření, domněnku, avšak to není důkaz. Pokud jde o hlídání slečny Jaquettové a o výstřely na ni, jakpak se to týká vašeho úsilí obvinit pana Cathera? Jak pravil pan Goodwin, ty střely nemohou pocházet od pana Cathera, který je ve vazbě. Pro podezření z vraždy.“

„Nebyl obviněn z vraždy.“

„Zadržujete ho bez možnosti kauce. Uvažte tuto hypotézu. Předpokládejme, že slečna Jaquettová má soukromý důvod k obavám, že se na ni někdo chce dopustit násilí, důvod, který nechce odhalit. Zajistila si ochranu, a přesto po ní bylo vystřeleno. Myslíte si, že ji můžete donutit, aby své tajemství vyjevila, anebo že k tomu můžete donutit mne?“

„Blbost!“ Cramer ochraptěl. S Wolfem se mu to vždycky stává. „Chcete to mít na rovinu. Dáte mi své čestné slovo, že to, že ji hlídáte, a výstřely na ni, že tohle všechno nemá nic společného s vraždou Isabely Kerrové?“

„Ovšemže ne. Domnívám se, že tu existuje spojení, jestliže ano, rád bych je prokázal - za pomoci důkazů.“

„Vy jste to ještě neudělal?“

„Ne.“

Cramer vytáhl z kapsy doutník, promnul ho mezi dlaněmi, strčil si ho do úst a zatnul do něj zuby. Jenomže mnutí rozlepilo ozdobný proužek, jehož koneček se vzpřímil a dotkl se jeho nosu. Sundal ho, podíval se na něj, odhodil ho směrem k mému koši a přistoupil blíž. Zmačkaná páska zasáhla okraj koše, odrazila se a spadla na podlahu. Zaměřil svůj pohled na mě a zavrčel: „V pořádku Goodwine. Tak kde je?“

Povytáhl jsem obočí. „Zřejmě míníte slečnu Jaquettovou.“

„Ano, míním. V noci jste si ji odvedl s sebou. A přivedl sem.“

Kývl jsem. „Tomuhle pan Wolfe říká dohad. Nevíte, že jsem ji přivedl sem právě tak, jako já nevím, kdo střílel. Čekáte, že se

budu vytáčet, jenomže nebudu. Je nahoře v Jižním pokoji. Když jste přišel, zrovna jsem si s ní povídal.“

„Teď si s ní popovídám já. Jdu nahoru.“ Zvedl se z křesla. „Vím jak.“

„Dveře jsou zavřené. Mysleli jsme si, že bude lepší, když se bude držet stranou.“ Zvedl jsem se.

„Ale zasloužíte si přestávku. S novým starostou a komisařem ji patrně budete potřebovat.“ Pohnul jsem se.

Na chodbě se zastavil u výtahu, ale já jsem šel dál ke schodům a on mě došel. Policista by se měl udržovat v kondici. Když jsme vystoupili do druhého patra, zavolal jsem na ni a ona otevřela dveře. Byla v něčem modrém a na nohou měla pantofle. Představil jsem je, zeptal jsem se, jestli má dost kávy, a zmizel.

Protože jsem považoval za zaručené, že Wolfe odešel do kuchyně, vrátil jsem se rovnou tam. Byl tu a seděl v jediném křesle, které Fritz pro svou kuchyni povolil a ve kterém bylo dost prostoru pro mne, ale ne pro něj. Už otevřel jedny dvířka kredence a otočil vypínačem. Fritz seděl na jedné ze židlí u velkého stolu a krájel šalotku pro vejce naložená v burgundském, já jsem se posadil na druhou židli.

Z kredence bylo slyšet Cramerův hlas: „Vím to, vím, že jste to udělala. Učinila jste obsáhlé prohlášení, a my takový druh spolupráce oceňujeme. Ale noční událost, to je nový prvek. Ti dva, Archie Goodwin a Fred Durkin, tam byli, aby vás chránili, je to tak?“

JULIE: Ano.

CRAMER: Tu ochranu jste si dohodla s Nero Wolfem ?

JULIE: Ano.

CRAMER: Kdy?

JULIE: No... myslím, že v sobotu.

CRAMER: Proč? Proč jste potřebovala ochranu?

JULIE: Měla bych vám asi říct pravdu.

CRAMER : Ano, to je vždycky nejlepší způsob.

JULIE: Mezi náma, nepotřebovala jsem ochranu. Jednou večer, myslím ve čtvrtek, jsem sem přišla, protože se mnou chtěl mluvit Nero Wolfe, a potkala jsem tu Archieho Goodwina. V pátek odpoledne jsem přišla zas, Archie mě vzal nahoru podívat se na orchideje a dlouho jsme spolu mluvili. Je tohle určitě důvěrné?

CRAMER: Ano.

JULIE: Ne abyste mu to říkal, ale jednoduše jsem se neovládla. To je mužskej! Strašně jsem ho chtěla. Takže - zkrátka zařídila jsem si to. Asi nebude rád, že to víte, ale byl u mě v hotelu celou sobotu od deseti hodin. Možná, že se vám to nebude líbit, jste nejspíš ženatý, ale já, když něco chci, obvykle to dostanu.

Wolfe se na mě podíval a já jsem zakroutil hlavou. Tohle jsem jí nenapovídal. Jenom lituju, že jsem tam nebyl, abych viděl, jak na ni Cramer zírá.

CRAMER : Myslíte... chcete mi říct, že... říkáte, že jste si to zařídila. Co jste si zařídila?

JULIE: Řekla jsem Archiemu, že mě obtěžuje jeden chlap, že se bojím a že bych potřebovala na den a noc ochranu. Dovedete pochopit, proč na den a noc.

CRAMER : Jak se jmenuje ten chlápek, co vás obtěžoval?

JULIE: Copak nejste inspektor?

CRAMER: Jsem.

JULIE: Pak byste měl lip poslouchat. Neobtěžoval mě nikdo. Nepotřebovala jsem ochranu. Potřebovala jsem Archieho!

CRAMER: Když jste nepotřebovala ochranu, proč teda na vás někdo střílel, aby vás zabil?

JULIE: Myslela jsem na to. To, že tam trefil Freda, nedokazuje, že střílel po mně. Možná, že střílel po Fredovi. A možná, že střílel jen tak. Jako ten kluk v Brooklynu, co zastřelil tu ženu, co jela kolem v autě. Něco je popadne -

CRAMER : Nechte toho. Nevěřím ani slovu. Víte, jaký je postih za falešnou informaci při vyšetřování zločinu?

JULIE: Ne. Jaký?

CRAMER: Můžete dostat pět let.

JULIE: Jakej zločin vyšetřujete? Archie mi říkal, že vyšetřujete vraždu mé přítelkyně Isabely Kerrové, ale nevypadáte na to. Jen se mě ptáte na to, proč mě hlídali, a na to, že někdo střílel. Musím bejt natvrdlá.

CRAMER : Ne, slečno Jaquettová, natvrdlá nejste. Jste zatraceně dobrá lhářka. Moc dobrá. Doufám, že víte, co děláte. Víte o tom, že Wolfe a Goodwin jsou dva nejmazanější chytráci v New Yorku?

JULIE: O Nero Wolfovi toho moc nevím. Vím toho hodně o Archiem.

CRAMER: Jo, jsou. Kolik vám platí?

JULIE: Platí mě ? Fajn! Nejdřív jsem lhářka a teď, co jsem teď?

CRAMER : Taky bych rád věděl. Pořád si myslíte, že Orrie zabil vaši přítelkyni Isabelu Kerrovou?

JULIE: Nikdy jsem to neřekla.

CRAMER: Taky jste nemusela. Bylo to zřejmé z toho, co jste řekla a co je ve vašem prohlášení. Pamatujete si, co jste řekla?

JULIE: Jistě. Odříkám abecedu pozpátku.

CRAMER: Chcete z toho něco stáhnout zpět?

JULIE: Ne. Všechno bylo pravda.

CRAMER : Takže si pořád myslíte, že ji zabil?

JULIE: Měl byste líp poslouchat. Říkám vám, že jsem to neřekla.

CRAMER: Dostatečně jasně jste to naznačila. Nezapomínejte, že máme vámi podepsané prohlášení. Nezapomínejte na to.

Pět vteřin ticha, jen slabý zvuk, který mohl svědčit o tom, že Cramer vstává z křesla.

CRAMER : Znovu vás varuju, slečno Jaquettová, poskytovat vyšetřovateli hrdelního zločinu falešné informace je hrdelní zločin. Nechcete si to ještě zvážit?

JULIE: Ne, díky. Můžete nechat otevřína.

Další slabý zvuk: to otevíral dveře. Sklouzl jsem ze židle, přistoupil jsem ke kredenci a otočil vypínačem, přešel jsem ke dveřím na chodbu a otevřel je. Po schodech scházely těžké kroky. Objevil se Cramer, zahnul doleva a minul kancelář, aniž by se na mě podíval. Musel mě vidět, když se dostával do kabátu, ale nepokynul ani na rozloučenou. Jakmile vyšel a dveře se zavřely, otočil jsem se a řekl: „Byla to improvizace, nic takového ve scénáři nebylo. Pěkně jsem si to vychutnal. Měl bys začít ta vajíčka, Fritzi, musí být hladová.“ Zamířil jsem ke schodům a vyběhl ta dvě patra.

Dveře byly dokořán. Dřepěla na podlaze a dívala se pod stůl. Se zvukem mých kroků se ohlédla, vyškrábala se nahoru a řekla: „Hledám tu štěnici.“

„Tam to nenajdeš. Tak prosté to není. Šlo to nádherně.“

„Slyšeli jste?“

„Jistě. Nechápu, proč ti říkal lhářko. Kdy chceš snídani?“

„Teď. Hned teď!“

„Je skoro hotová. Běž do postele, já ji přinesu.“

14. KAPITOLA

Nezmiňuji se o všem, například o telefonech, které neměly nic společného s naším případem. Dva telefonáty byly od Jill Hardyové, jeden od dr. Gamma, dva od Lona Cohena a třikrát se ozval Nathaniel Parker. Zmíním se však o jednom hovoru toho nedělního odpoledne, hovoru s Parkerem, protože to, co chtěl udělat, mohlo způsobit rozruch. Řekl si, že by měl v pondělí ráno zkusit hru na habeas corpus, aby dostal Orrieho ven na kauci, a Wolfovi trvalo celých deset minut, aby mu to rozmluvil. Nebylo to snadné. Wolfe mu nemohl dost dobře říct, že už o Orrieho nemáme starosti a že máme jiného pána na holení.

Nebo snad měli jsme. Když jsem šel totiž v neděli večer psát, poté, co jsem na Julii vyhrál v žolíkách dolar pětadvacet centů, nebyla žádná diskuse, nedostal jsem žádné instrukce, nic. V neděli je u Deseti malých indiánků zavřeno. Julie si odpoledne zdřímla a já jsem si dal dlouhou procházku. Wolfe měl své Times a knihu a patrně i svou pravidelnou bitvu s televizí. Ta se může strhnout téměř večer co večer, když ho znechutí nějaká kniha, ale obyčejně se to stává v neděli odpoledne, neboť tehdy se od televize očekává, že by mohla být vhodným společníkem. Wolfe střídá jeden kanál za druhým, je zachmuřenější a zachmuřenější, až se nezvratně ujistí, že je to horší a nikoli lepší, a prchne.

On a Julie spolu byli jen jednou (bylo to u stolu při večeři) a co si pamatuju, podobné stolování jsem nezažil. Obyčejně je Wolfe vždycky ochotný obstarat veškeré mluvení, ať už se společností nebo bez ní, jenže tentokrát, počínaje bouchées Neptun a konče kaštanovým řezem, nechal našeho hosta, ženského hosta, převzít vedení a ještě ji ponoukal. Kladl jí otázky, a byly jich tucty, kolem její práce, prostředí, z něhož vyšla, lidí, které znala. Když přišla chvíle pro kávu, usnesl jsem se na jediném možném vysvětlení: dospěl k rozhodnutí, že já nerozumím ženám tak jako

jim rozumí on — ačkoli jim rozumím — a že je tedy na něm, aby tu mezeru zaplnil. Býval bych mu mohl říci, že nám takový přístup příliš nepomůže, ale zjevně jsem už přestal být považován za experta.

A tak jsem v pondělí ráno zažil překvapení sotva jsem vkročil do kuchyně, protože Fritz mi sdělil, že je po mně sháňka. Když jsem vyšel do prvního patra, zaklepal a vešel, řekl Wolfe: „Dobré ráno. lze té ženě důvěřovat v záležitosti, která vyžaduje obratné provedení a naprostou diskrétnost?“

„Po takovém výslechu,“ řekl jsem, „jakému jste ji podrobil, byste to měl vědět.“

„Nevím. A vy?“

„Ano. Obratná je dost. Slyšel jste jí s Cramerem. Bude to záležet na tom, jak se jí to bude líbit, ať už půjde o cokoli. Totéž s tou diskrétností. Nevyklopí nic, co by říct nechtěla. Nemluvila by, jen aby se poslouchala.“

„Kolik pravdy bylo v tom, co řekla Cramerovi?“

„Vůbec žádná. Nemohla by si myslet, že jsem takový chlápek, protože si nemyslí, že takový chlápek vůbec existuje.“

„Nuže, risknu to. Požádejte Balloua, ať přijde v jedenáct hodin. Řekněte mu , že potřebuji jen deset minut. Slečna Jaquettová ho nesmí vidět. Zajistíte to?“

Řekl jsem, že ano, a vyšel jsem další patro, abych se podíval, jestli jsou tam nějaké náznaky života. Bylo teprve čtvrt na devět, ale šla spát brzy - na své poměry - a mohla nechat otevřené dveře, aby si to užila. Nenechala. Řekl jsem jí, ať zazvoní domácím telefonem buď do kuchyně, nebo do kanceláře, kdy chce snídani, a povolil jsem jí půl hodiny. Sešel jsem do kanceláře a pustil se do každodenních povinností.

Protože jsem nevěděl, jestli je Avery Ballou ranní prezidentské ptáče, počkal jsem do třičtvrtě na deset a pak jsem vytočil číslo Federální holdingové společnosti. Zvedla to pochopitelně nějaká

žena a předala mě muži, který tvrdil, že oznámí mé jméno panu Ballouovi jedině tehdy, když mu řeknu, co chci: to je jeden ze způsobů, jakými si podřízení uvědomují, na co tu jsou jejich nadřízení. Konečně jsem ho přesvědčil, že moje jméno bude panu Ballouovi stačit, ale přesto ještě nějakou chvíli trvalo, než jsem uslyšel jeho hlas.

„Goodwin? Archie Goodwin?“

„Správně. Pan Ballou?“

„Ano.“

„Ve věci, o níž jsme diskutovali v úterý večer, nastaly jisté změny a my vás s nimi musíme seznámit. Můžete se zde stavit v jedenáct hodin? Na stejné adrese.“

„Dnes dopoledne?“

„Ano.“

„Obávám se, že nebudu moci. Je to nutné?“

„Ano. Jedenáct třicet nebo dvanáct by taky vyhovovalo, ale v jedenáct by to bylo nejlepší. Nemělo by to trvat víc než deset minut.“

„Počkejte chvíli, nezavěšujte... V pořádku. Budu tam v jedenáct nebo chvilku po.“

Kdyby to byl ten podřízený vedoucí slyšel, musel by se ptát, co to sakra mohlo být, že Ballou takhle vyskočil, a určitě by to rád věděl.

Zazvonil jsem do skleníků, abych Wolfovi řekl, že Ballou přijde, a stál jsem před problémem. I kdyby Julie byla vzhůru, nebylo by zrovna rozumné jít nahoru a říct jí, že přijde člověk, kterého nesmí vidět, tak ať zůstane ve svém pokoji a zavře dveře. Je to chytrá, primová holka, a mohla by jít do mého pokoje, odkud je Pětatřicátá ulice jako na dlani, podívat se z okna, aby taky trochu pomohla. Nebylo by fér ji takhle pokoušet, a tak jsem odešel do kuchyně, vysvětlil situaci Fritzovi a zařídil to s ním. Až zazvoní zvonek u dveří a já půjdu otevřít, on by mohl vyjít do

druhého patra s vysavačem a utábořit se tam. Budou-li její dveře otevřené, může vyluxovat koberec na chodbě. Řekl mi, že nemůže luxovat koberec celou hodinu a já na to, že nemusí.

Zbývalo osm či devět minut. Wolfe přišel dolů přesně v jedenáct, jak je jeho zvykem, a nestačil ani prolistovat poštu, když zvonek zazvonil. Počkal jsem, až dojde ke schodům, pak jsem vpustil našeho návštěvníka, vzal si od něho klobouk a kabát a následoval ho do kanceláře. Zůstal stát a řekl Wolfovi, že nemá čas, aby si sedl.

„Rád se dívám přímo do očí," řekl Wolfe. „Posadit se trvá tři vteřiny."

Ballou si sedl.

„Budu co nejstručnější," pravil Wolfe. „Za prvé: jsem si nyní jist, že jste Isabelu Kerrovou nezabil, protože vím, kdo to udělal, chybí mi pouze důkaz. Byl to její švagr. Vyděrač. Za druhé: už mi nejde o to, abych dosáhl svého prvotního cíle, ospravedlnění pana Cathera. To je zajištěno. Za třetí: rád bych si vydělal těch padesát tisíc dolarů. Jak je mohu vydělat?"

„Myslel jsem, že jste mi rozuměl. Chtěl jsem vás volat už aspoň desetkrát, ale bojím se mluvit do telefonu."

Wolfe potřásl hlavou. „To si žádá upřesnění. Vaše jméno je už známo. Zná je pět osob – pan a paní Flemingovi, pan Cather, pan Goodwin a já. Pokud jde o poslední tři, máte naše ujištění, že je nikomu neprozradíme. Pokud jde o Flemingovy, pak to nejlepší, co pro vás mohu učinit, je, že vyvolám situaci, která na nejvyšší míru znemožní, aby vaše jméno kdy prozradili. Nemohu však otevřít jejich lebky a vyjmout paměťové buňky, v nichž mají uloženo vaše jméno. Chápete?"

„Ano."

„Konečný výsledek posoudíte sám. Chci ty peníze vydělat, nikoli je z vás vymámit. A teď za čtvrté: důvod, proč jsem s vámi potřeboval bezodkladně hovořit. Abych měl naději na úspěch,

musím získat pomoc. Potřebuji asistenci jisté Julie Jaquettové nebo Anny Jacksonové, jež byla přítelkyní —“

„Znám to jméno. Slyšel jsem o ní.“

„Od slečny Kerrové?“

„Ano.“

„Ona vaše jméno nezná a ani je znát nepotřebuje. Říká vám hejl. Chci ji požádat o pomoc, aniž byc h jí sdělil, kdo jste, a chci jí říci, že když uspějeme, dostane padesát tisíc dolarů na ruku. Dáte jí je?“

Ballou se zamračil.

„Řekl jste mi,“ pokračoval Wolfe, „že těch padesát tisíc je pouze záloha. To stačí. Vyřídím to za den, možná dva, anebo také vůbec ne. Odměna je však vázána bezvýhradně na úspěch, takže vylučuji jakýkoli náznak vynucování. Nuže, vyhlídky jsou jasné. Jaký je poměr v náš neprospěch, Archie?“

Nepotřeboval jsem se rozmýšlet: „Tisíc k jedné.“

„To je zbytečné,“ řekl Ballou. „Víte moc dobře, že jsem v pasti. Řekl jste mi, že jste moje jediná naděje. Co znamená dalších padesát tisíc nebo desetkrát padesát. Jestliže máte zato, že by mohla pomoci, v pořádku. Nemáte na mysli -“

Nebyl to on, kdo byl vyrušen; byl jsem to já a vyrušil mě zvuk vysavače. Vstal jsem, vyšel jsem na chodbu a zastavil se pod schody: neslyšel jsem žádné hlasy, jen vysavač. Zrovna mě napadlo, že rozhovor už je stejně u konce a otáčel jsem se, že půjdu, když Ballou vycházel z kanceláře. Jeho vůz stál venku, tak jsem počkal, až bude uvnitř a rozjede se. Teprve pak jsem šel ke schodišti a vylezl do druhého poschodí.

Fritz dával zabrat koberci i vysavači. Julie stála bosky v pyžamu u dveří a pozorovala ho. Byl k ní zády a předstíral, že o ní neví. Vykročil jsem, špičkou boty jsem vypnul vysavač a řekl jsem: „Taky jsi mohl počkat, až bude dáma vzhůru.“

„J á jsem vzhůru,“ řekla. „Kolik je? Zapomněla jsem si natáhnout hodinky.“

Zdola se ozval řev: „Archie! Kde jste?“ Oznámil jsem svou polohu a odpovědí byl další řev: „Řekněte slečně Jaquettové, že ji potřebuji!“

Ballou nebyl pryč ani tři minuty a on tu situaci už vymyslel. Nicméně jsem to zvládl. Řekl jsem Julii, že její snídaně nemůže být připravena do půl hodiny, a zeptal se jí, zda by nemohla zvážit, že by si svůj grepový džus a kávu vzala v kanceláři, přičemž by jí Wolfe něco vysvětlil, zeptala se mě, proč jsem jí to neřekl dříve, a já odvětil, že jí to Wolfe objasní. Odešla se převléknout a já jsem sešel dolů poděkovat Fritzovi, že nám pomohl v nouzi, a požádat ho o kávu pro hosta. Sám jsem pak nalil sklenici grapefruitového džusu.

Poté, co jsem to všechno vyřídil a vrátil se do kanceláře, řekl Wolfe, že by pro něj bylo zřejmě lepší, kdyby to nejdřív prošel se mnou a já bych to pak probral s ní. Nesnažil jsem se mu to rozmluvit; řekl jsem pouze ne. Přiznávám, že mi pořád leželo v žaludku, že bylo jen dílem štěstí, že to neodnesla pod mou ochranou. Nemám vůbec nic proti štěstí, ale člověk ho nemá pokoušet. Když už jsem jí poradil a nařídil, že má stáhnout rolety, měl jsem se jít za tu zeď podívat ještě před tím, než vystoupila z taxíku.

Sešla dolů, už ne v modrém, ale v tmavozelených vlněných šatech. Podnos byl už na stolku u červeného koženého křesla. Usedla, vzala si sklenici, upila džusu a řekla: „Jsem z toho na větvi. Tohle je poprvé, já nevím vod kdy, co nesnídám v posteli! Doufám, že to bude stát za to - myslím to, co mi chcete vysvětlit.“

Wolfe se na ni díval, rty sevřené. „Omlouvám se. Ale neměli bychom ztrácet čas. Říkám ‚my', protože vám hodlám nabídnout spolupráci. Máte tolik peněz, kolik jich potřebujete, slečno Jaquettová?“

Zvedla zrovna sklenici k ústům, ale na půli cesty se zastavila. „Ze všech slabomyslných otázek -“ řekla.

„Ne však zbytečných. Ani impertinentních. Potřebuji vědět, zda možnost - i když vzdálená, ale přece jen možnost - vydělat padesát tisíc dolartů, by vás zajímala. Zajímala?“

„Tahle je ještě slabomyslnější.“

„Zajímala?“

„To se fakt ptáte mě?“

„Ano.“

„Padesát táců na ruku?“

„Ano.“

„Mínus daň?“

„Leda že byste ji zaplatila. To je vaše věc. Já pouze konstatuji fakt: bude to v hotovosti a žádná stvrzenka se podepisovat nebude.“

Usrkla džusu. „Víte, co bych dělala, kdybych měla padesát táců na hromadě? Šla bych na čtyři roky do školy. Nebo na pět.“ Znovu se napila. „Na nějakou fakultu; mám střední školu. Mám pocit, že existuje moc věcí, který bych měla znát, ale neznám. Vždycky jsem ho měla. Říkáte, že mluvíte vážně?“

„Ano. Je tu možnost vydělat sto tisíc dolarů, o které bychom se podělili stejným dílem. Pocházely by od člověka, který platil byl a účty Isabely Kerrové - od člověka, kterému říkáte hejl. Byl právě zde a my -“

„Byl tady? Vy ho znáte?“

„Ano. Byla to jeho třetí návštěva. Minulý týden zde byl dvakrát. Je to velmi bohatý muž ve skvělém postavení. Pro vás se jmenuje X a při tom i zůstane. Tento muž se tedy obává, že jeho jméno vejde ve známost - jak on říká - v souvislosti s jeho oblíbeným rozptýlením a senzační vraždou, avšak vy, pan Goodwin a já se tomu pokusíme zabránit. Podaří-li se nám to,

zaplatí. V tomto smyslu máte mé slovo - zaplatí. Jeho strach je výjimečný. Mám pokračovat?“

Postavila svou poloprázdnou sklenici. „Mluvíte vážně?“ řekla.

„Ano.“

„Myslíte to vážně?“

„Ano.“

„Tak pokračujte. Jak tomu všemu zabráníme?“

„To je ta otázka. Pravděpodobně to nesvedeme, ale možná to dokážeme. Budu-li pokračovat, pak vám musím říci věci, které jsou přísně důvěrné, takže mi nejdříve musíte odpovědět na dvě otázky. Jste ochotna pomoci?“

„Jak? Nechápu, jak můžu pomoct.“

„Už jste to udělala. Prokázala jste nepochybně totožnost vyděrače a navíc i totožnost vraha. Jste ochotna pomáhat?“

Pohlédla na mne. Nejenže jsem jí pohled vrátil, ale přikývl jsem. Řekla Wolfovi: „Ano, jsem.“

„Udržíte v tajnosti, co vám teď důvěrně řeknu?“ „Ano, jistě. Budu mlčet.“

„Pak jste dokonalost sama. Je tu tedy pár věcí, které musíte znát — například to, že pan Goodwin a já jsme se dozvěděli jméno X od Orrieho Cathera. Slečna Kerrová sdělila toto jméno pouze dvěma osobám — Orriemu Catherovi a své sestře. To můžeme považovat za jisté, neboť je nesvěřila ani vám. Paní Flemingová je řekla svému manželovi, takže víme o pěti lidech, kteří to jméno znají. Mluvím za tři z oněch pěti: za pana Goodwina, pana Cathera a za sebe. Bylo by možné pochybovat o panu Catherovi v případě, že by byl souzen za vraždu, což se ale nestane. To tedy znamená, že jen pan a paní Flemingovi by mohli jméno X odhalit. Velice rád bych si byl jist, že je vám to jasné.“

„To vidím. Řekla jsem vám už, že umím abecedu odříkat pozadu?“

„Řekla jste to panu Goodwinovi a panu Cramerovi. Já to umím také. Nyní k faktu, který nám poskytuje tu jedinou šanci z tisíce. Existuje jedna osoba, která má ze zveřejnění styků X se slečnou Kerrovou ještě větší hrůzu než samotný X. Mluvte, Archie.“

Chvilku jsem počkal, ne proto, abych si to rozmyslel, ale protože jsem si uvědomil, že z tohoto úhlu jsem se na věc dosud nepodíval. Řekl jsem Julii: „Stella. V sobotu jsem ti řekl, jak reagovala. Vzpomínáš? Nechce soud, ani kdyby dostali toho pravého. Samozřejmě, že jméno X vyjde najevo jen ve spojení s Isabelou.“ Podíval jsem se na Wolfa. „Jo. Sakra. Ale jak?“

„Právě proto potřebujeme slečnu Jaquettovou.“ Zaostřil na ni. „Nechcete kávu? Už vychladla.“

Zvedla sklenici, dopila džus, odložila ji, nalila si kávu, zvedla šálek a znovu se napila. Podívala se na Wolfa a zakroutila hlavou. „Nevidím do toho. Co je na tom tak důležitýho?“

„Možnosti, které představuje. Předpokládejme, že paní Flemingová ví, nebo silně podezřívá svého manžela, že zabil její sestru; ví proč, a ví také, že může být zatčen, v kterémkoli okamžiku obviněn a později postaven před soud. Co by udělala?“

„To nevím. Neznám ji.“

„Co by udělala, Archie?“

„Taky nevím, co by udělala,“ řekl jsem. „Vím ale, že by byla schopna absolutně všeho, jen aby se on nebo někdo jiný neprořekl o Isabele a o X. Určitě nechce, aby se to dostalo k soudu. Nevím, jak moc jí na manželovi záleží. Jestliže dost, pak by s ním, navzdory faktu, že zabil Isabelu, mohla prásknout do bot. Anebo, jestli si myslí, že by se nemusel nechat zlomit a udrží klapačku, mohla by vydržet a bojovat. Jestli jí na něm ale zas tak nezáleží, mohla by s ním vyběhnout nebo ho dokonce oddělat. Jisté je, že udělá všechno, co považuje za nutné - že se například postará o to, aby Orrie nešel před soud jako svědek obžaloby a neodpovídal na otázky kolem Isabely. Nebo o to, aby X nesvědčil ve věci

vyděračství. Aby toho dosáhla, byla by schopna vyhodit do vzduchu soudní síň, kdyby se jí do ruky dostala bomba.“ Díval jsem se na Julii. „Takže tady to máš. Řekneš jí to, co jsi jemu napsala v tom dopise. Jeho to donutí, aby se do tebe trefil puškou. Ona to neudělá, něco ale určitě udělá.“

Mračila se. „Proč jí to neřekneš ty?“

„Nevěřila by. Ty jí o věcech, které ti řekla Isabela, říct můžeš, já ne. Proto jí řekneš, cos mu napsala.“

„Ten dopis byla lež.“

„Jediná lež byla, že ti to řekla Isabela. To, co jsi napsala, že víš od ní, byla pravda a on to dosvědčil tím, že po tobě vystřelil. Víš o tom, že Barry vydíral X ?“

„Jasně.“

„Myslíš si, že se dá pochybovat o tom, že po tobě střílel?“

„Ne.“

„Myslíš si, že by se pokoušel zabít tě jen proto, že jsi věděla o vydírání a že by chtěl ty peníze, kdyby taky nezabil Isabelu? Pamatuj, že jsem tam byl a že on věděl, o co jde. Že vyšetřuju vraždu. Mám za to, že by pro tebe bylo fajn dostat těch padesát táců, ale taky jsem pochopil, že jsi chtěla, aby ten chlápek, co zabil Isabelu, byl obžalován. Řeklas to. Myslíš si, že se dá pochybovat o tom, že ji zabil?“

„Ne.“

„Tak počítej do dvou.“

Zvedla šálek a napila se. Zjistila, že káva už dost vychladla, vyprázdnila ho, odložila stranou a řekla. „Nebude obžalován, když prásknou do bot.“

„Ne,“ souhlasil jsem. „Ale nebude tu, aby oznámil jméno X. Jednou ho najdou a pak se uvidí. Jak řekl pan Wolfe, pravděpodobně to nevyjde, ale možná že ano.“

„Bydlí v Bronxu.“

„Správně.“

„Budu tam muset jít?“

„Doufám, že ne. Dnes by ti měl přinést těch pět tisíc, jenže Bůh ví, kde je, nebo o co by se mohl pokusit.“

„Sem,“ řekl Wolfe. „Přiveďte ji sem.“

Otočil jsem se na židli, vzal si telefonní seznam Bronxu, našel jsem číslo, které jsem vytočil a doufal, že tam bude a odpoví. Byla. Ozvalo se haló a byl to její hlas.

„Tady je Archie Goodwin, paní Flemingová. Možná si pamatujete, že jsem u vás před týdnem byl.“

„Vzpomínám si.“

„Pak si vzpomenete, že jsem řekl, že policie drží toho nepravého a já že hledám toho pravého. Našel jsem ho a my vám o něm chceme něco říct a požádat vás o radu, jak postupovat dál. Víme, že si nepřejete, aby se konal soud a rádi bychom si s vámi o tom pohovořili. Mohla byste sem přijít, do kanceláře Nero Wolfa? Teď?“

Ticho. Držel jsem sluchátko tak dlouho, až to už vypadalo, že někam odešla a nezavěsila. Nakonec jsem se zeptal: „Paní Flemingová?“ ale bylo pořád ticho.

Konečně se ozvala: „Pane Goodwine?“

„Prosím.“

„Jaká je to adresa?“

15. KAPITOLA

Rozhodování to bylo těžké a Wolfe na ně spotřeboval dobrých pět minut. Co s obědem? Bylo deset minut po dvanácté, když jsem Stelle Flemingové dal adresu a položil sluchátko. Pojede hned? A jak dlouho jí to bude trvat? Oběd se zde podával, podává a bude podávat vždy ve čtvrt na jednu. Nemožná situace. Seděl a škaredil se pět šest minut, nakonec se rozhodl, pak vstal a odešel do kuchyně. Šel jsem za ním, neboť obědvám také. Julie byla bez problémů, protože její omeleta a opečená klobása byly skoro hotovy. Krizi se podařilo dokonale zvládnout. Julie jedla u mého snídaňového stolu a Wolfe a já jsme si na židlích u velkého stolu poradili s jeseterem, uzeným bažantem, celerem, třemi druhy sýrů a kořeněnými třešněmi v brandy. Vzhledem k tomu, že to bylo jen rychlé občerstvení a ne jídlo, neplatilo žádné tabu a tak jsme probírali další program. Měl jsem dojem, že Wolfe by měl být při tom, on si však myslel, že nikoli a tak jsme nechali rozhodnout Julii, která se postavila na jeho stranu. V přístěnku vedle kuchyně na konci haly je ve zdi otvor s posuvným panelem, který na druhé straně, v kanceláři, zakrývá obraz jakéhosi vodopádu, skrze nějž lze z přístěnku vidět. Tam bude na židli sedět Wolfe. Jednomyslní jsme byli v hlavním bodu, totiž, že útok povedu já.

Když přišla, bylo dvacet minut po jedné a já jsem mohl začít už v hale. Ačkoli hned u věšáku je židle a lavice, neodkládala kabelku, ani když jsem jí pomáhal z kabátu; navíc způsob, jakým ji svírala, se mi vůbec nelíbil. Stále jsem měl ještě v paměti ty střely, které Julii nezasáhly jen shodou okolností. A tak, když se obrátila a přendávala si kabelku z pravé ruky do levé, vytrhl jsem ji z jejích rukou. Pokusila se po ní hrábnout, ale já jsem jí odstrčil paži, možná trochu tvrdě, odstoupil jsem od ní a kabelku otevřel. Vyjekla a přiskočila ke mně. Já ji však odrazil, sáhl do kabelky a cosi jsem sevřel. Obrátila se ke mně zády a zůstala stát; vzrušeně

oddychovala a já jsem si tu věc mohl prohlédnout. Byla to automatická dvaadvacítka Bristol s rozkošně vyřezávanou pažbičkou a byla nabitá. Strčil jsem ji do kapsy a podal jí kabelku. „Promiňte, jestliže jsem byl hrubý," řekl jsem.

„Měli jsme tu jednou takovou událost a tak každého radši prohlížím."

Velmi se snažila ovládnout a já doufal, že to dokáže. Schoulila se. Nejen, že vypadala menší, než byla před týdnem, její tváře teď byly úplně propadlé, ač ještě nedávno je měla buclaté. Vzala si kabelku a řekla: „Dejte mi tu pistoli."

„To není pistole, to je hračka. Dostanete ji zpátky. Jak říkám, každého prohlížím a zrovna teď jsem rád, že to dělám. Je tu jedna žena, která vám chce říct něco, co se vám nebude líbit, a vy jste moc impulzivní. Ta žena se jmenuje Julie Jaquettová a bývala nejlepší přítelkyní vaší sestry. Myslím, že jste se s ní setkala -"

„Nejlepší přítelkyní své sestry jsem byla já."

„Měla byste to vědět. Pojďte dovnitř a posaďte se." Pokynul jsem: „Ty otevřené dveře vlevo."

Myslel jsem si, že se zasekne, a ona to také udělala, ale měl jsem tu pistoli a mohl jsem ji odvést za ruku. Otočila se a cupitala přes halu. Po dvou krocích zůstala v kanceláři stát. Minul jsem ji a zamířil k Julii, stojící u mého stolu. Vytáhl jsem z kapsy tu pistoli a ukázal jsem jí ji. „Tohle měla v kabelce," řekl jsem a obrátil jsem se na Stellu: „Kde má váš manžel pušku?"

Nevypadala na to, že mě slyšela. Povytáhl jsem dvě žlutá křesla a ona si do jednoho sedla. Julie se posadila do druhého, já jsem vrátil pistoli do kapsy, zasedl jsem ke stolu a řekl Julii: „Paní Flemingovou znáte?"

Přikývla. „To měla v kabelce? Jak jste se k tomu dostal?"

„Vzal jsem jí to. V sobotu v noci se z ní nestřílelo." Zadíval jsem se na Stellu. „Váš manžel v sobotu v noci střílel po slečně Jaquettové, ale netrefil se. Proto jsem se ptal, kde má pušku."

Zůstala na nás civět. „Cože? Manžel že co?“

„Pokusil se zabít slečnu Jaquettovou. To jen tak na úvod, paní Flemingová, to mnohem horší teprve přijde. Do telefonu jsem vám řekl, že jsem našel toho pravého člověka. Důvod přítomnosti slečny Jaquettové je v tom, že mi ho pomohla najít. Myslím, že nejlepší bude, když vám ukážeme kopii dopisu, který v pátek poslala vašemu manželovi.“ Vytáhl jsem zásuvku s dopisem. „Můžu ho přečíst?“

Podívala se na Julii. „Dopis, který jste vy poslala mému manželovi?“

„Ano.“

Natáhla ruku. „Ukažte, podívám se.“

Dal jsem jí ho. Rychle si ho prohlédla a pak si ho znovu a pomalu přečetla. Pohlédla na Julii. „Co to má znamenat? Kdo je Milton Thales?“

Julie se na mne podívala i když vlastně neměla. Nechtěl jsem, aby to vypadalo, že se domlouváme. Trochu jsem rozšířil oči a ona se vrátila ke Stelle. „Váš manžel,“ řekla. „Milton Thales je on. Řekla jsem v tom dopise, že Isabela mi všechno pověděla, ale jedinou věc, kterou mi neřekla, bylo jméno člověka, který platil její účty, takže o něm budu mluvit jako o X. Jste jediná, které řekla jeho jméno a -“

„Neřekla mi jeho jméno.“

„Ona mi řekla, že vám ho řekla. Isabela nelhala!“

To bylo ono. Skvělá holka! Pokračovala: „Takže když tomu X volal chlápek, který o tom všem věděl a řekl mu, aby mu poslal peníze - tisíc dolarů měsíčně Miltonu Thalesovi na Hlavní poštu, a když o tom ten X řekl Isabele, ta pochopila, že Milton Thales musí být váš manžel. Protože nikdo jiný nemohl vědět, co věděl Milton Thales. Isabela věděla, že jste to řekla svému manželovi a on -“

„Neřekla jsem to svému manželovi.“

„Musela jste, protože když -“

Uťal jsem to. „To k ničemu nevede, paní Flemingová. Je to prokázané. Váš manžel ten dopis dostal v sobotu ráno. V jednu hodinu odpoledne volal slečně Jaquettové do hotelu. V půl třetí se dostavil osobně. Byl jsem u toho. Řekl nám, že nepřinesl těch pět tisíc dolarů, které vytáhl z pana X, protože banka měla zavřeno. Řekl, že je v pondělí přinese. To je dnes. Kdy se v sobotu večer vrátil domů?“

Neodpověděla, jen na mne zírala.

„Já vím, že přišel pozdě, protože v půl druhé byl za zdí Centrálního parku buď s puškou nebo revolverem. Odtamtud střílel na slečnu Jaquettovou, když jsme vystupovali z taxíku. Přivedl jsem slečnu Jaquettovou sem k nám a tak nemůžeme vědět, jestli se s ní dnes pokusil spojit a taky se o to nestaráme. Věc je v tom, že vy jste mu sdělila jméno toho X a on ho vydíral a Isabela o tom věděla. To je jasné.“

Znovu zapracovala rukama, ale tentokrát ne proti mně. Její dlaně zůstaly na kolenou, prsty ohnuté; nehty si drásala dlaň. „Tomu nemůžu věřit,“ řekla potichu, že jsem to sotva slyšel. Pak hlasitěji: „Tomu nemůžu věřit.“

„Je to tvrdé,“ řekl jsem, „ale je to ještě horší. Není to prokázané, ale může být. Zatím je to tak, že to Isabela řekla slečně Jaquettové. Řekla jí nejen o vydírání, ale také že se rozhodla promluvit s vaším mužem a také že to všechno řekne vám. Když jsem to od slečny Jaquettové slyšel poprvé, podivil jsem se, proč policie drží Orrieho Cathera místo vašeho muže. Jenže slečna Jaquettová policii o vydírání vůbec nic nesdělila. Můžete se jí zeptat proč; já si myslím, že to bylo proto, že si neuvědomovala, co by to mohlo znamenat. Policie by si to však uvědomit měla. Kdyby jim řekla o vydírání všechno, co jí řekla Isabela, byl by váš manžel teď ve vězení buď s Orriem Catherem, nebo bez něj. Jako podezřelý z vraždy. A kdybychom jim řekli o tom, že v sobotu odpoledne šel za slečnou Jaquettovou na základě toho dopisu, bylo

by to hotové. Důkaz budou mít; například by stačilo, kde byl toho rána, co byla Isabela zabita. Pak bude zadržen pro vraždu, souzen a pravděpodobně usvědčen. Řekl jsem vám do telefonu, že jsem našel pravého člověka, a já ho našel. Je to Barry Fleming.“

Přestala si drásat dlaně, sevřela ruce v pěst a do mého řečnění třikrát kývla - malé, nevědomé pokývnutí, nevěděla asi o něm právě tak, jako potřásla hlavou tehdy, když jsem jí řekl, že Orrie Cather by mohl být tím, kdo platil Isabelin nájem. Šeptla: „Tak proto.“

Neptal jsem se jí, co proto, protože mi nešlo o důkaz. Ten potřebujete, abyste dokázali něco prokurátorovi nebo soudci nebo porotě, to ale nebylo v programu. Její „proto“ mohlo znamenat cokoli, co řekl nebo udělal - například, jak odpověděl na to, kde byl, toho rána co byla Isabela zabita. Ale ať už to znamenalo cokoli, bylo teď všechno jednodušší než jsem si myslel. Čekal jsem, že vyrazí přinejmenším třemi pěstmi, zejména poté, co nenajde v kabelce svou hračku, ale místo toho jen tohle zašeptání.

Julie řekla: „To jste nemusel.“

Bylo to zbytečné a tak jsem to ignoroval. Sakra, přinesla si zbraň, i když nevěděla k čemu. Třeba proto, aby mě skolila, kdybych o Isabele zase řekl, že byla děvka. „Možná, že vás bude zajímat,“ řekl jsem Stelle, „proč jsme o tom s vámi chtěli mluvit. Když je prakticky jisté, že váš muž zabil Isabelu, proč jsme to prostě neřekli policii? Samozřejmě, že budeme muset, jenže já jsem nezapomněl, jak jste mi řekla, že reputace vaší sestry je nejdůležitější věc na světě. Nevím nic o vašem vztahu k manželovi, ale myslel jsem si, že byste možná mohla něco udělat. Mohla byste ho přesvědčit, aby šel na policii a přiznal se, že ji zabil, a přitom uvedl úplně jiný důvod; takový, který by vyloučil vydírání a toho X a vůbec všechno, co nechcete, aby se dostalo na veřejnost. Nevím, jestli je to možné, jen jsem si myslel, že byste

měla mít tu možnost. Nemůžeme čekat dlouho, ne víc než den nebo dva. Řekněme tak do středy ráno.“

„Je pondělí,“ řekla. Vracel se jí hlas.

„Správně.“

„Chci ten dopis.“

Když začala s tím drásáním dlaní, spadl na zem, a tak jsem ho zvedl a položil na stůl. „Je to jen kopie,“ řekl jsem.

„Chci ho.“

Vzal jsem dopis, přeložil ho a podal. „Pistoli,“ pravila.

„Až budete odcházet. Komu patří, vám nebo manželovi?“

„Jemu. Má nějaké medaile za střílení.“ Uložila dopis do kabelky, podívala se na Julii a řekla: „Vy! Lidi jako vy, to jsou -“

„Žvásty,“ řekla Julie. „To může říct každý o každým. Myslíte si, že jsem pro Isabelu nebyla dost dobrá? Byla jsem pro ni o moc lepší než vy. Měla jsem ji opravdu ráda, ale co vy? Z toho, co mi řekla, co -“

To stačilo. Jen trochu jsem se zapomněl a ona byla moc rychlá. Její výpad proti Julii byl tak prudký, že u ní byla dřív, než jsem se pohnul, a znovu jsem naprosto neovlivnil, že Julii nějak nezranila, třeba jen nějakým pořádným škrábancem. Julie vykopla kolena nahoru a náraz ji i s křeslem převrátil dozadu. Stella by se na ni byla vrhla, ale to už jsem tam byl a chytil ji za ramena. Strhl jsem ji, přitlačil jí paže k tělu, ale ona řekla: „Jsem v pořádku“ a taky byla. Záchvat zmizel tak rychle, jak přišel. Julie se vyškrábala nahoru, odhodila si vlasy a řekla: „Pro mě za mě, teď ji můžeš třeba zmlátit.“

Ozval se Wolfův hlas, ten nejmrazivější: „Paní Flemingová.“

Všichni jsme se otočili. Stál ve dveřích. „Pan Goodwin byl příliš laskav,“ řekl, „když vám povolil středeční ráno. Nejpozději do zítřejšího rána. Vyprovoďte ji, Archie.“ Zamířil ke svému stolu.

Stella ho sledovala očima ke křeslu, pak se ohlédla; zjevně hledala kabelku. Zvedl jsem ji z místa, kde ji upustila, strčil jsem

do ní pistoli a řekl jsem: „Vrátím vám ji, až budete ve dveřích,“ a vykročil jsem. Šla za mnou.

16. KAPITOLA

Ve čtyři hodiny seděla Julie v křesle u okna Jižního pokoje a podle výrazu se hluboce zajímala o jakýsi časopis. Stál jsem ve dveřích a chvíli jsme mlčeli. Potom jsem se jí zeptal, jestli bych neměl zavolat do Deseti malých indiánků a říct jim, že večer nemůže přijít, anebo jestli to udělá ona sama; na to mi řekla, že půjde a já zase, že nepůjde. Konverzace to byla velmi přímočará. V jednom okamžiku po mně chtěla číslo Saula Panzera, aby mu zavolala a požádala ho o doprovod, protože já jsem se nehodlal angažovat. Já jsem zase v jednu chvíli řekl, že pochybuju, že víc než polovina návštěvníků nepřijde, když se dozvědí, že nebude vystupovat. Ona se pak otázala, zda jí tu opravdu míním držet násilím a proti její vůli, což jsem jí potvrdil. Ve čtyři hodiny bylo zjevné, že víc už mluvit nebudeme.

Potom se ozval zvuk výtahu hrčícího nahoru. Pozvedla hlavu a zaposlouchala se. Když vrčení ustalo a bylo slyšet, že se otevřely dveře nad námi, hodila časopis na stůl a vstala. Došla ke dveřím, já vychovaně ustoupil stranou, aby mohla projít a zamířit ke schodům nahoru. Buďto tam šla, aby se dovolala majitele domu, nebo aby mu pomohla s orchidejemi. Pokud šlo o mne, nestaral jsem se o to. Sestoupil jsem o dvě patra níž do kanceláře, zavolal do Deseti malých indiánků a řekl, že slečna Jaquettová je nachlazená a nemůže přijít. Neřekl jsem, kde je, ale jenom proto, aby někoho nenapadlo poslat jí kytku, kterou by nahoře u Wolfa beztak nedocenila.

Jelikož jsem dělal hlídače, nemohl jsem si vyrazit ven, a vůbec musel jsem každou půlhodinu chytat v rádiu zprávy, abych se dozvěděl, jestli se neobjevilo něco nového v našem případu, například, že jistý Barry Fleming byl předveden do úřadu prokurátora k výpovědi související s vraždou vlastní švagrové. Nic se neobjevilo. Strávil jsem dvě hodiny před šanony se záznamy o

klíčení orchidejí na stole. V podobných chvílích pomáhá, když máte práci, která si vyžaduje malý koutek mozku, jako je zapisování nejnovějších výsledků křížení mezi Odontoglossum crispoharryanum a aireworthi nebo Miltonia vexillaria s roezli.

Když společně v šest hodin sjeli dolů, byl jsem příliš zaměstnaný, než abych se mohl otočit. Ozvalo se: „Můžu pomoct?“

A tak jsme spolu zase mluvili. Řekl jsem: „Ne, díky.“

„Volals?“

„Jo, jsi nastydlá.“

„Stalo se něco?“

„Ano. Smířili jsme se - zřejmě.“

„Ó, nikdy se neurážím. A stejně jsem věděla, že jsi měl pravdu. Jen jsem si chtěla vyzkoušet, jakej umíš bejt mizera. Mohla jsem například vyhrožovat, že zavolám poldy. Jedna věc, kterou ty a Nero nemůžete snýst, je, když se něco řekne poldům. Je to už víc než čtyři hodiny, co odešla. Co tak asi dělá?“

To bylo podruhé, co jsem slyšel nějakou ženu říkat mu Nero, ale poprvé to byl jen žert. Pro Julii to bylo naopak zcela přirozené. Když už zůstala dva dny a dvě noci v domě nějakého muže, jedla s ním, pomáhala mu s orchidejemi a svým dílem s ním i spolupracovala, neměla důvod oslovovat ho pane. Kdyby dostala těch padesát táců a našla si fakultu, která by nebyla moc daleko, mohl bych za ní časem zaskočit, abych viděl, co to dělá. Vsadil bych se ale, že to udělá víc s fakultou, než s ní.

Přijal jsem její nabídku, že mi pomůže se záznamy o klíčení.

U večeře Wolfe svůj výstup z předešlého dne nezopakoval. Nebylo už nutné ji zkoušet, a tak se věnovali debatě o rozdílu mezi imaginací a invencí v literatuře. Tu a tam se dostala ke slovu. Jednou, když měl Wolfe právě plná ústa brzlíku, řekla: „Hučíte do mě o záměru. Ukažte mi v nějaké knížce nějakou věc a zeptejte se mě, jestli je to imaginace nebo invence. Já vám na to vždycky

správně odpovím a vy mi vždycky dokážete, že mám pravdu.“ „Tohle jsou tedy způsoby, jak mluvit s člověkem, který dělá, co umí, aby vás připravil na budoucí studium.“

Když Fritz v kanceláři servíroval po večeři kávu, řekla Julie: „Dala bych zbrusu novou dolarovku za to, abych věděla, co teď dělá. Jaký má číslo? Zavolám jí.“

„Jo,“ řekl jsem.

Pohlédla na Wolfa. „Jdete mi na nervy tím, že sám žádný nervy nemáte. Nedal byste ani rezavěj niklák za to, abyste věděl, co dělá?“

„A proč bych měl?“ zavrčel a usrkl kávu.

Bylo zjevné, že se v tuto chvíli mají tak akorát dost, takže když jsme dopili kávu, vzal jsem ji do přízemí. Tam se nachází Fritzův pokoj s koupelnou, pak sklad a velká místnost s kulečníkem. Zmínil jsem se o něm a ona řekla, že by se ráda naučila zacházet s tágem, protože by jí to mohlo pomoci vystrnadit z hlavy Stellu Flemingovou. Lekci z kulečníku ale nedostala. Sundal jsem ze stolu deku, vybral jsem jí tágo a rozložil koule, když u dveří zazvonil zvonek. Kdybych ji nebyl chytil za ruku, určitě by mě na schodech předhonila, ale i tak mi byla v patách, když jsem dorazil do haly a podíval se ven.

„Bože,“ řekla, „vona to zmrskala!“ Vkročil jsem do dveří a oznámil Wolfovi: „Cramer.“ Vzhlédl od knížky a sevřel rty. Řekl jsem Julii: „Běž do kuchyně a nehýbej se!“ Zvonek se ozval znovu. Julie šla, ne však do kuchyně, ale do přístěnku s otvorem. Řekl jsem jí: „Jestli kýchneš, usmažím tě na oleji,“ a odešel jsem otevřít.

Z pohledu, který mi Cramer věnoval, jsem pochopil, že on by mě usmažil i kdybych nekýchl. Ten pohled bylo jediné, co pro mne měl. Než jsem pověsil jeho kabát, byl ve dveřích kanceláře, a když jsem tam došel já, seděl už v červeném křesle a mluvil. Právě říkal: „…a vy jste věděl, že Barry Fleming střílel, a já chci vědět,

jak to, že jste to věděl. Taky jste věděl, že Barry Fleming zabil Isabelu Kerrovou a já chci slyšet, jak jste to věděl!“

Sbohem, padesát táců, pomyslel jsem si, když jsem přecházel ke svému stolu. Mají Fleminga a deset k jedné, že ho proklepnou, ať už ho Stella instruovala jakkoli. Možná, že to už udělali.

Wolfe řekl: „Vztekáte se, pane Cramere.“

„To máte zatraceně pravdu!“

„Pak jste v nevýhodě. Nechcete se uklidnit?“

„Chci odpovědi na svoje otázky!“

„Kdybych je znal. Říkáte, že jsem věděl, že Barry Fleming zabil Isabelu Kerrovou. Připomínáme vám, že tehdy večer jsem vám sdělil, že nemám žádný důkaz, který by pomohl kohokoli usvědčit z té vraždy, a že chovám pouze domněnku. Opakuji, že stále žádný důkaz nemám. Vy ano?“

„Ano.“

„Je Barry Fleming ve vazbě?“

„Ne.“ Cramer vysunul čelist. „Podívejte se, Wolfe. Máte, co jste chtěl. Chtěl jste Cathera dostat ven a dokázal jste to. Je čistý.

A teď. Nepotřebuju důkazy proti Flemingovi i kdybyste je měl. Chci fakta. Chci vědět, jestli Barry Fleming střílel po Julii Jaquettové, a když ano, tak proč.“

Wolfova ramena se o půl centimetru zvedla a zase klesla. „Je to důležité? Důležité pro vás? Když ho podezříváte z vraždy - zadrželi jste ho? Říkáte, že ve vazbě není. Domníváte-li se náhodou, že ho zde pro vás mám, tak věžte, že nikoli. Je to -“

„Nemáte ho tu. Je mrtvý.“

„Vskutku. Násilně?“

„Ano.“

Koutek Wolfových úst se zachvěl. „Pan Goodwin, slečna Jaquettová a já jsme dům celý den neopustili. Očekáváte-li tedy -“

„Ale nechte toho! Zastřelil se. Asi před třemi hodinami. Do spánku, automatickou dvaadvacítkou Bristol. Byla jeho, měl na ni povolení. A já chci —“

„Promiňte. U sebe doma?“

„Ano. Já -“

„Byl tam nějaký policista? Byl vyšetřován?“

„Ne. Jestliže -“

„Tak jak k čertu víte, že zabil Isabelu Kerrovou, a co tedy vůbec víte? Nečekejte, že to vysvětlím já. Dvakrát jsem vám už řekl, že nemám žádný důkaz -“

„Nepotřebuju důkaz, sakra. Ani o Isabele Kerrové. Jestli ho proti němu máte, v pořádku. Když se dnes odpoledne vrátil domů, měl se svou manželkou hovor - jak ona říká, a pak cosi napsal a podepsal. Ona šla nakoupit něco k jídlu, venku byla asi půl hodiny, a když se vrátila, bylo po něm . Jak vím, že zabil Isabelu Kerrovou? Tady je to, co napsal a podepsal.“

Vytáhl z náprsní kapsy složený list papíru. „Bylo to porovnáno s jeho rukopisem, ale laboratoř to ještě potvrdí.“ Rozložil papír. Má to jeho tištěnou hlavičku. Datováno dnes. Četl:

„Všem, jichž se to týká:

Tímto prohlašuji a doznávám, že v sobotu 29. ledna 1966 jsem udeřil svou švagrovou Isabelu Kerrovou do hlavy popelníkem a tím ji zabil. Nebylo to předem připraveno. Udělal jsem to v nezvladatelném záchvatu vzteku a zášti. Tato zášť byla jitřena po tři roky. Moje švagrová žila v nesmírném luxusu a manželka a já jsme za něj platili. Všechny mé úspory se vyčerpaly a já bych se se svým malým příjmem brzy dostal na dno, jenže tomu ona nechtěla rozumět a moje žena jí byla natolik oddána, že by nikdy neučinila nic, aby ji přesvědčila. Onoho sobotního dopoledne jsem se ještě jednou pokusil s Isabelou hovořit, avšak nedokázal jsem to, ztratil jsem nad sebou kontrolu a udeřil jsem ji. Nechtěl jsem ji zabít,

neočekávám však odpuštění, ani od své ženy ne. Má manželka trvá na tom, abych to vše napsal, aby měla důkaz okolností Isabeliny smrti. Nedala mi žádný slib a já nevím, co s tímto dopisem udělá.

Barry Fleming“

Cramer dopis složil a vrátil do kapsy. „Přirozeně, že první, co řeknete, a co jsem řekl i já, bude, že se tam nikde neříká nic o tom, že se hodlá zabít. Žádné sbohem. Ale sebevrazi to mnohdy nedělají. Pistole ležela na podlaze, kulka prošla jeho pravým spánkem pod pravým úhlem. Ona trochu hovořila s policistou, ale teď je mimo, naprosto mimo sebe a pod sedativy. Samozřejmě, že si ji později podáme, ale moc si od toho neslibuju. Vyklopil jsem vám to, protože se tím vyřídila záležitost Kerrová a měl byste to vědět. Jenže všechno to nevysvětluje. Například ty rány, které byly vypáleny na Julií Jaquettovou. Včera jste mi řekl, že nevíte, kdo vystřelil.“

„Nevěděl jsem to. A pořád to nevím.“

„To je zatracená lež!“

„Lžu jen tehdy, když musím. Nyní to není nezbytné. Včera jsem vám řekl, že chovám podezření, že tu je spojitost mezi vraždou Isabely Kerrové a výstřely na slečnu Jaquettovou, spojitost, o níž se mohou dohadovat, ale o níž nic nevím.“ Wolfe točil ruku dlaní vzhůru. „Pane Cramere. Existují jisté detaily, jež nezamýšlím odkrývat a koneckonců ani vy je nyní nepotřebujete znát a neměl byste pro ně žádné využití. Vražda je vyřešena a pachatel je mrtev. Avšak vy jste nejen policista s povinnostmi, vy jste rovněž muž žhnoucí zvědavostí a já vás navíc zlobím. Řeknu vám tedy toto: dozvěděl jsem se, lhostejno jak, kdo poskytoval Isabele Kerrové peníze na její luxusní způsob života a jistá fakta s tím spojená a to mě vedlo k domněnce, že ji zabil Barry Fleming. Dozvěděl jsem se též, lhostejno jak, že se Barry Fleming obával, aby slečna Jaquettová neodhalila určitá fakta, která získala od

Isabely Kerrové - tím se ocitla v nebezpečí a musela být chráněna. Nevěděl jsem, že střílel; ani teď to nevím. Co se lhaní týká, dávám vám své čestné slovo, že vše, co jsem vám právě řekl, je naprostá pravda. Slečna Jaquettová je stále zde a můžete ji vidět, máte-li času nazbyt; předpokládám, že si vás bude dobírat právě tak, jak včera.“

Cramer se po mně podíval. Ze zkušenosti věděl, že když Wolfe dá své čestné slovo, míní to doopravdy. Zamžoural tedy na mne a mračil se, až jsem si nebyl jist, jestli mám rovně kravatu. „Myslel jsem si, že jste šikovnější,“ řekl. „Vždycky nafoukaný. O kolik ji to minulo, když jste tam tak stál vedle? O stopu?“

Co bych si přál v té chvíli udělat, je přesně to, co se poldovi, a speciálně inspektorovi udělat nedá. Jediné, co jsem mohl, bylo mžourat na něj. Zvedl se a shlédl na Wolfa. „Jsem pořád zvědavý,“ pravil. „Dozvěděl jste se toho dost a samozřejmě, že od Cathera. Uvědomujete si, že kdyby býval nemlčel a řekl nám to, co vám, že by byl už dávno venku a Fleming v base a to živý? Určitě si to uvědomujete. Jenže vy jste to musel udělat takhle. Musel jste znova předvést, jak jste chytrý! Přál bych si - a co, k čemu to je...“

Otočil se a vyrazil ke dveřím, ale kousek před nimi se zastavil, obrátil se a řekl: „Nemyslíte, že byste mu měl poslat kytku na pohřeb?“

Býval bych mu šel přidržet kabát, kdyby se nebyl dopustil toho vtipu. Minulo ji to skoro o metr, o žádnou stopu. Když jsem zaslechl, jak se domovní dveře zavřely, zašel jsem do haly a podíval se ven. Byl pryč. Obrátil jsem se a zavolal na Julii. Vyšla z přístěnku. V jejím pohledu bylo něco trochu komického, jako by se snažila odříkat abecedu pozpátku a nevěděla, jak začít. Zůstala stát, pověsila se na mě pohledem a já ji vzal za paži a odvedl do kanceláře. Posadila se do červeného křesla, uvelebila se v něm a řekla Wolfovi: „Vy jste věděl, že se to stane. Věděl jste to.“

Zašklebil se. „Nevěděl. Nejsem prorok. Byl to Archie, nikoli já, kdo jí poradil; ‚ať udá úplně jiný důvod', tak zněl jeho návrh a ona se ho chopila. Brilantní, Archie. Co přesně jsem řekl X ?“

„Řekl jste, cituji: .Pokud jde o pana a paní Flemingovy, pak to nejlepší, co pro vás mohu učinit je, že vyvolám situaci, která na nejvyšší míru znemožní, aby vaše jméno někdy prozradili.' Konec citátu. A že to bude on, kdo rozhodne o výsledku.“

„A já jí říkala…“ řekla Julie. „Bože, vona je... nejdřív její sestra a teď manžel. Co to děláš, Archie?“

Vytáhl jsem z kapsy čtvrťák a vyhodil ho do vzduchu.

„Rozhoduju něco, co se nedá rozhodnout jinak.“ Sehnul jsem se a podíval se. „Orel. Zastřelila ho.“

17. KAPITOLA

Minulý týden jsem dostal dopis:

Milý Archie,

díky za zprávu, že se Orrie Cather oženil s tou letuškou. Víš, co si o tom myslím, ale přeju jim všechno nejlepší, opravdu. Proč ne? Někdy to lidem říkám; přeju vám všechno nejlepší a měl bys vidět, jak zírají.

Minulý týden jsme měli ve škole říct něco o imaginaci a invenci a já jim to dala. Řekla jsem snad všecko, co tenkrát u večeře povídal Nero a oni jen valili oči. Nic lepšího v životě neslyšeli. Nejsem si ale moc jistá, jestli tady někdo něco zajímavého zaslechl, ale já se o to pokouším a uvidíme. Někdo tu musí přece vědět něco, co chci vědět já, ale zatím jsem si toho nevšimla. Co Fritz? Řekni mu, že si pořád ještě pamatuju, jak voní ta jeho omeleta. A ta omáčka s brzlíkem.

Jestli chceš, napiš. Přeju ti všechno nejlepší.

SMRT DĚVKY

Orrie Cather, příležitostný zaměstnanec Nero Wolfa, je obviněn z vraždy krásné Isabel Kerrové, vydržované vlivným a bohatým mužem, který si nepřeje být do záležitosti veřejně zapleten. Dokázat Orrieho nevinnost by samo o sobě pro tohoto detektivního génia nebylo tak velkým problémem, ale přidává se komplikace – Isabelin mocný ochránce slíbí Wolfovi tučnou odměnu, jestliže ten případ vyřeší bez jakékoli zmínky o něm. A Wolfe ty peníze chce. S nadšenou pomocí Archie Goodwina zjišťuje vrahovu totožnost, ale jak očistit Orrieho a dostat přitom slíbený šek? Nikdo, kdo sleduje Wolfovu dlouhou kariéru, však nepochybuje o tom, že to dokáže – navíc brilantním způsobem, naplňujícím tuto knihu velmi vzrušujícím příběhem.

„Prvotřídní zábava. Stout může být pyšný."
The Tablet

„Zápletka je dokonalá, rozuzlení senzační."
Manchester Evening News

Nakladatelství BB art
• e-mail: bbart@bbart.cz • www.bbart.cz

ISBN 80-7257-500-7
9 788072 575008

